

ת"פ 73740/12/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 73740-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)
בפני כבוד השופטת בכירה דלית שרון-גרין

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

פלוני (עציר)

נימוקי הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המחזיק שלושה אישומים. באישום הראשון מיוחסות לו עבירה של פציעת בן זוג על ידי חפץ חד, שתי עבירות של איומים ועבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיפים 334 + 335(ב), 192 ו-244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), בהתאמה. באישום השני מיוחסות לנאשם עבירות של תקיפה בן זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים, לפי סעיפים 382(ג) ו-192 לחוק העונשין. ובאישום השלישי מיוחסות לו עבירה של תקיפת בן זוג הגורמת לחבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

2. **על פי החלק הכללי לכתב האישום**, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם והגב' פלונית (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג נשואים מזה כ-18 שנה ולהם ארבעה ילדים.

כשלושה חודשים עובר לתאריך 18.12.2020, לאחר האירוע המתואר באישום השני, נפרדה המתלוננת מהנאשם לאחר שהחליטה להתגרש ממנו, ועברה להתגורר במגדל העמק.

בטרם עברה המתלוננת להתגורר במגדל העמק התגוררה עם הנאשם בביתם בעיר נצרת (להלן: "**הבית**").

3. **על פי האישום הראשון בכתב האישום** (להלן: "**אירוע הפציעה**"), בתקופה בה התגוררה המתלוננת במגדל העמק במשך כשלושה חודשים עובר לתאריך 18.12.2020, הגיע הנאשם מספר פעמים לביתה במגדל העמק ובאחת הפעמים אמר לה כי הוא רוצה לחזור לחיות איתה ביחד, אך המתלוננת סירבה. הנאשם אמר למתלוננת בתגובה שאין אצלו דבר כזה להפרד, וכי יפרדו רק כשימותו. המתלוננת המשיכה לסרב לבקשתו של

הנאשם לחזור ולהיות איתו.

בתאריך 15.12.2020 סמוך לשעה 22:45 התקשר הנאשם למתלוננת ואמר לה שהוא רוצה לדבר איתה, המתלוננת סירבה לדבר עימו ויצאה לבלות עם חברותיה בעיר חיפה.

למחרת בסמוך לשעה 06:00 הלכה המתלוננת למכונית אשר חנתה בעיר חיפה, וראתה את הנאשם עומד בקרבת מקום.

בהמשך לאמור לעיל, סמוך לשעה 07:00, התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה שזהו זה היום האחרון בחייה.

בצהרי יום 16.12.20, הגיע הנאשם אל הבית ופגש ב.ס.מ., שהיא בתם הקטינה, ילידת שנת 2004, של הנאשם והמתלוננת (להלן: "**ס.מ.**"). הנאשם אמר ל.ס.מ. כי הוא לוקח אותה ואת אחיה למתלוננת. ס.מ. שאלה מדוע, והנאשם אמר לה "לחבק את אמא טוב ולהריח אותה טוב ושהיא ואחיה יתגעגעו לאמם מאד".

לאחר מכן לקח הנאשם את ס.מ. ואחיה ג.מ. לבקר את המתלוננת.

באותן הנסיבות ספרה ס.מ. למתלוננת את מה שאמר לה הנאשם והמתלוננת ענתה כי בטח הנאשם מכין לה משהו.

בתאריך 17.12.2020, בשעות הבוקר סמוך לשעה 08:00, הגיעה המתלוננת לעסק לקוסמטיקה שבניהולה, הנמצא בנצרת (להלן: "**העסק**").

בהמשך לאמור לעיל יצאה המתלוננת מהעסק להשליך אשפה, אז ראתה את הנאשם מגיע במכוניתו סמוך לעסק. המתלוננת נכנסה אל העסק וסגרה את הדלת.

הנאשם ניגש לדלת כשהוא מצויד בסכין ונקש על הדלת. המתלוננת נגשה לדלת ושאלה את הנאשם מה הוא רוצה והנאשם ענה שהוא רק רוצה לדבר.

המתלוננת פתחה את הדלת לנאשם והנאשם שאל אותה איפה היא הייתה אתמול. המתלוננת ענתה כי היא הייתה עם חברות בחיפה, ואף הציעה לו לשתות קפה.

בשלב זה הוציא הנאשם את הסכין ודקר באמצעותה את המתלוננת בראשה. המתלוננת ניסתה להגן על עצמה באמצעות ידיה והנאשם דקר אותה פעם נוספת בראשה.

הנאשם המשיך ותקף את המתלוננת בכך שהחזיק בחולצתה ודחף אותה קדימה ואחורה מספר פעמים.

באותן הנסיבות לקח הנאשם את המתלוננת לשירותים והצמיד אותה לקיר כשהסכין בידו. המתלוננת פחדה מהנאשם מאוד, אך לבסוף הנאשם אמר לה שבגלל שהוא אוהב אותה הוא לא יהרוג אותה וייקח אותה לבית חולים.

המתלוננת יצאה עם הנאשם לעבר מכוניתו ואז רצתה לברוח ולנעול את עצמה בעסק בתגובה דקר הנאשם את המתלוננת בכתפה.

לאחר מכן, נסעו המתלוננת והנאשם במכוניתו לבית החולים, במהלך הנסיעה אמר הנאשם למתלוננת שתגיד בבית החולים שהיא נפלה לאחר שהתעלפה.

בהמשך משהגיעו הנאשם והמתלוננת לבית החולים אמרה המתלוננת לצוות בית החולים כי נפלה.

כתוצאה מהאמור לעיל, נגרמו למתלוננת פציעות וחבלות של ממש בדמות חתך באורך 15 ס"מ בראשה ועל אוזנה, חתך בן 2 ס"מ מעל עורפה, חתך של 3 ס"מ בכתפה השמאלית, המטומה תת עורית ובועות אוויר באזור המסטואיד משמאל. המתלוננת נזקקה לתפירת החתך בהליך ניתוח. כן נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי.

בהמשך לאמור לעיל הגיע הנאשם לעסק וניקה את הדם במקום.

4. **על פי האישום השני לכתב האישום** (להלן: "**אירוע החבלה בעין**"), כשלושה חודשים עובר לתאריך 18.12.2020 בבית, התווכחו הנאשם והמתלוננת בעניין רצונה של המתלוננת להיפרד מהנאשם. באותן הנסיבות אמר הנאשם למתלוננת כי אם היא תצא מהבית היא תרצח ולאחר מכן הכה אותה במכת אגרוף בעינה. כתוצאה מהאמור לעיל נגרמה למתלוננת חבלה של ממש, בדמות המטומה ונפיחות בעינה.

5. **על פי האישום השלישי לכתב האישום** (להלן: "**אירוע האצבעות**"), סמוך לתאריך 20.11.2017 בבית התווכחה המתלוננת עם אחותו של הנאשם וידא. בתגובה תפס הנאשם את אצבעות כף יד שמאל של המתלוננת ועיקם אותן. כתוצאה מהאמור לעיל נגרמה למתלוננת חבלה של ממש באצבע 4 ביד שמאל והיא נזקקה לקיבוע האצבע.

גדר המחלוקת

6. בישיבת ה-27.01.2021 כפר הנאשם בכתב האישום כדלקמן:

- אשר לחלק הכללי כפר הנאשם בנסיבות הגירושין וטען כי בני הזוג פנו בהסכמה לנוטריון וערכו הסכם גירושין שהוגש לבית הדין הכנסייתי לשם אישורו.
- אשר לאישום הראשון, הודה הנאשם כי המתלוננת עברה להתגורר במגדל העמק בעקבות פרידתם וכי היה מגיע מידי פעם לביקורים בביתה, אך לדבריו עשה כן לבקשתה ולבקשת ילדיהם.
- הנאשם הודה כי התקשר למתלוננת ב-15.12.2020, אך כפר בכך שהמתלוננת סירבה לשוחח עימו.
- הנאשם טען כי נסע לחפש את המתלוננת מתוך דאגה על כי לא הייתה בבית ומתוך דאגה לילדים.

- הנאשם הודה כי לקח את ס.מ. וג.מ. למתלוננת, אך טען בעניין אמירותיו לס.מ. כי אמר לילדיו לדאוג לאמם, וכי הדברים לא נאמרו כאיום.
- כן כפר הנאשם בטר עובדות האישום הראשון, וטען כי הגיע לעסק כדי לשוחח עם המתלוננת לבקשתה, כי כשהגיע למקום מסרה לו המתלוננת כי נפלה וכי בקשה ממנו להבהילה לבית החולים, שם חזרה על הדברים בפני הרופאים.
- הנאשם כפר גם בעובדות האישום השני, אך הודה כי בינו ובין המתלוננת התגלע ויכוח מילולי שלא התפתח לכלל אלימות.
- אשר לעובדות האישום השלישי, טען הנאשם כי לא היו דברים מעולם.

פרשת התביעה

7. **פלוגית**, המתלוננת, העידה **בחקירתה הראשית** כי היא והנאשם היו נשואים זה לזה 18 שנים, כי לה ולנאשם 4 ילדים בגילאים 17.5, 16, 15 ו-11.5 שנים, וכי כיום היא "כמעט גרושה" ומתגוררת במגדל העמק, שם היא שוכרת בית.

על מערכת היחסים עם הנאשם סיפרה כי בתחילתה הייתה טובה, אך "אחרי שנכנסתי להריון עם הילד הגדול, שילדתי, לא יודעת" (עמ' 4 ש' 20-21), הרגישה בהגבלות שונות אותן ראתה בזמן אמת כנובעים מפערים תרבותיים ("אל תצאי, אל תעשי, אני באה ממגזר אחר לגמרי. בגלל שהייתי במגזר שלהם חשבתי שככה צריך להתנהג" - עמ' 4 ש' 21-22), אך בדיעבד היא רואה אותן כהפעלת "סוג של שליטה" (עמ' 4 ש' 21). כן אמרה בהקשר זה "אני לא אומרת שהכל היה רע אבל הייתה אלימות בבית, מילולית ופיזית וכשיש לי ילד לאן אני אחזור. המשפחה שלי התנכה (צ"ל- התנכרה) ממני בגלל שהתחתנתי עם ערבי" (עמ' 4 ש' 22-25).

בחלוף השנים, ומשגדלו הילדים, החליטה המתלוננת כי היא "חייבת לעשות משהו עם עצמי ואני לא יכולה להישאר שק אגרוף בבית" (עמ' 4 ש' 25), הלכה ללמוד ולפני כשנתיים פתחה המתלוננת, שהיא בעלת הכשרה כטכנאית פתולוגית, סטודיו לטיפול רפואי-קוסמטי בציפורניים, בנצרת בסמוך לביתם של בני הזוג (להלן: "**הסטודיו**"). כיום בעקבות האירוע מושא כתב האישום היא פתחה סטודיו חדש.

במהלך שנתיים אלה חשה המתלוננת הסלמה בהתנהגות הנאשם ("הקנאה קצת הגזימה יותר מידי" - עמ' 4 ש' 29, וכן עמ' 5 ש' 4-5), אותו תיארה כקנאי (עמ' 5 ש' 10) וכאובססיבי (עמ' 5 ש' 13), וסיפרה כי קו האוטובוס שבו משמש הנאשם כנהג היה עובר מדי שעה בסמוך לסטודיו והוא היה רואה שהיא עובדת (עמ' 4 ש' 29 ועמ' 5 ש' 5-4), כי הנאשם היה חוקר אותה על מעשיה (עמ' 5 ש' 5), כי לא רצה שתצא לבלות עם חברותיה (עמ' 5 ש' 6-5), כי ביקש שביציאותיה לקניות תצא עם מלווה (כגון אמו, אחותו או אחד מילדיהם) (עמ' 5 ש' 6-8) וכי כאשר חרף זאת יצא לבדה עם חברותיה "הייתי חוזרת היו ריבים, הרמות ידיים, היו עפים עלי כמה דברים" (עמ' 5 ש' 8-9), כן סיפרה המתלוננת כי בעקבות זאת "חמתי הייתה באה והייתה אומרת ילדה של מלך תסבול... שהילדה של המלך יודעת לסבול ויש דברים שאני יכולה לסבול ולשתוק" (עמ' 5 ש' 1-3). כן סיפרה כי הנאשם התקין איתורן במכונית שקנתה כדי לדעת את מקום המצאה, וכי גילתה זאת אחרי החתימה על מסמכי הגירושין. היא העידה כי "כל פעם

שהייתי יוצא עם חברה הוא אחרי שעתיים שלוש היה מגיע ומביא שתייה והיה אומר אוו אפרש לשבת איתכן" (עמ' 5 ש' 11-12), וכן כי היה "שולח אנשים שיעקבו אחרי, היה מתקשר אלי ושואל איך החוף, יש לידך בחורים" (עמ' 5 ש' 18).

המתלוננת סיפרה כי בעקבות אירוע החבלה בעין פנתה לאחיו של הנאשם שהפנה אותם לעורך דין לשם הסדרת גירושיהם, כי עורך הדין ביטא בעצמו את התרשמותו כי מוטב להם לסיים את מערכת היחסים הזוגית, וכי אחי הנאשם שכנע את הנאשם לבסוף לחתום על החוזה. על הסכם הגירושין אמרה "לא ביקשתי כלום בחוזה. לא מזונות ולא כלום. רק ביקשתי שיעזבו אותי בשקט. אמרתי לו תעשה הורות משותפת כי זה אבא שלהם" (עמ' 5 ש' 16-17).

על אירוע האצבעות משנת 2017 סיפרה כי אחותו של הנאשם, וידא, רבה עם המתלוננת בשל העובדה כי חלק מלקוחותיה של האחרונה, שאותן הייתה מקבלת בביתה, היו גרושות. המתלוננת ביקשה לסלק את וידא מביתה, והנאשם "עמד באמצע ותפס אותי באצבע ועיקם לי את האצבעות" (עמ' 5 ש' 25-26) וגרם לשבר בשתי אצבעותיה (עמ' 5 ש' 26). המתלוננת מסרה כי הלכה לטיפול רק יום לאחר מכן ("ביום השני" עמ' 5 ש' 28) כי התקשתה להירדם, וכי בעקבות פנייתה לטיפול רפואי קובעו אצבעותיה (עמ' 5 ש' 29), ובמשך כשבועיים לא עבדה בשל כך. המתלוננת סיפרה לאחרים כי נפלה בטיול בים. המאשימה הגישה באמצעות המתלוננת מסמכים רפואיים שהמתלוננת אישרה כי הם מתייחסים לאירוע זה, שסומנו **ת/1**.

ת/1 - מסמכים רפואיים מ-20.11.2017. תחת תלונות נכתב "אחרי חבלה באצבע 4 בכף יד שמאל מאתמול נפלה". באבחנה נכתב "fracture finger left 4th". כן עולה כי המתלוננת טופלה ב"חבישת 'עניבה' לקבוע אצבעות - הצמדה לאצבע 3 וחבישה".

על אירוע החבלה בעין ("האירוע השני 09/20" עמ' 6 ש' 6) סיפרה כי מדובר בתקופה שבה הביעה את רצונה להתגרש מהנאשם. הנאשם ביקש לדבר איתה, והם נכנסו לחדר ויחד עימם היה בנם הגדול. כשהחלה מריבה ביניהם, ביקשה המתלוננת להתגרש והנאשם אמר לה "אם תצאי מפה מהבית יהרגו אותך". המתלוננת אמרה בתגובה "אני יודעת איזה משפחה 'מעפנה' איזה משפחה מגעילה יש לך" (עמ' 6 ש' 10). הנאשם היכה אותה באגרוף לפניה, ובנם הגדול אחז בנאשם והוציאו מהחדר. המאשימה הגישה באמצעות המתלוננת תצלום, שהמתלוננת מסרה כי צולם 5 דקות לאחר האירוע, וסומן **ת/2**.

ת/2 - תצלום שבו ניתן לראות חבורה בצבע סגול מתחת לעינה הימנית של המתלוננת.

המתלוננת סיפרה כי לאחרים אמרה שהחבלה נגרמה בשל נפילה. בעקבות אירוע זה פנתה המתלוננת, כאמור, לאחי הנאשם, שהפנה אותם לעורך דין שהחתימם על הסכם גירושין, שבמסגרתו סוכם כי תצא מביתם. עם זאת בשל משבר הקורונה ולבקשת הנאשם נשארה בבית עד לחודש אוקטובר, אז בעקבות מריבה עזבה לבית אמה, שכרה בית במגדל העמק, וכשבועיים לאחר מכן ביקשה מילדיה להצטרף אליה.

במהלך תקופה זו היו הילדים במשמורת משותפת וגרו בבית הנאשם או בדירתה לפי בחירתם, המתלוננת והנאשם היו

"עדיין בקשר טוב" (עמ' 7 ש'1), הוא בקר בדירתה במגדל העמק והמתלוננת אף הזמינה אותו "לעשות על האש שהילדים יראו שאנחנו חברים שלא יהיה להם מצב נפשי קשה" (עמ' 7 ש' 3-4). המתלוננת סיפרה כי בימים שעובר לאירוע הפציעה, היו מקרים שבהם היה מגיע לביתה מבלי להודיע, וכי בעקבות זאת אמרה לו כי הוא אינו רשאי להגיע לדירתה ללא הודעה מראש.

אשר להשתלשלות האירועים שקדמה לאירוע הפציעה, סיפרה כי ביום שלישי יצאה לבילוי עם חברותיה בחיפה. כדי שהנאשם לא ידע היכן הן מבלות היא החנתה את המכונית במקום אחר, וחברותיה לקחו אותה מהמכונית והחזירו אותה אליה לאחר מכן. כשחזרה למכונית בשעה 05:00, והחלה בנסיעה, ראתה את הנאשם עומד ליד המכונית. לאחר מכן התקשר אליה ואמר "עם מי שכבת, אהרוג אותך עוד פעם מתקשר ועוד פעם מאיים, לא רואה אותך בעיניים, מתה..." (עמ' 7 ש' 11-12). באותו היום החליטה על חופשה מעבודתה כיוון שילדיה היו עתידים להגיע בשעה 11:00. כשהגיעה בתה היא סיפרה לה כי הנאשם אמר לה בערבית "תשבעו ממנה תחבכו אותה תנשקו אותה, לא נשאת הרבה זמן" (עמ' 7 ש' 15), אך המתלוננת אמרה לה שאל לה לייחס לדברים חשיבות.

ביום חמישי, 17.12.2020, הלכה לעבודתה. כשהגיעה ראתה את אחיו של הנאשם עובר במכונית, אך לא ייחסה לכך חשיבות, החנתה את מכוניתה ונכנסה לסטודיו. כשיצאה לזרוק אשפה הבחינה בנאשם במכונית אדומה "הלך ליד הסטודיו ודפק על הדלת של הסטודיו" (עמ' 7 ש' 19). בתחילה סגרה המתלוננת את הדלת, אך הנאשם אמר כי הוא מעוניין "להביא דברים ורצה לדבר" (עמ' 7 ש' 20). המתלוננת פתחה לו את הדלת, השעה הייתה 8:00 בבוקר והיא שאלה אם הוא מעוניין בקפה. כשהסתובבה לכיוונו ראתה כי ביד ימין הוא אוחז בסכין מטבח גדולה אותה קנתה המתלוננת. הנאשם הניף את הסכין ודקר אותה בראשה ובצד שמאל מאחורי האוזן. הנאשם צרח "איפה היית זה סוף שלך" (עמ' 7 ש' 24) והמשיך לדקור אותה, שם את ידו בפיה של המתלוננת, כשהיא צורחת. המתלוננת נשכה את הנאשם והוא הובילה לשירותים, הצמיד אותה לקיר ואמר "עם מי היית" ואמר שהוא יהרוג אותה. המתלוננת אמרה לו "אני אוהבת אותך והילדים, אני אמרתי אם אמות מי ישמור עליו ועל הילדים" (עמ' 7 ש' 27). הנאשם שאל אם היא אוהבת אותו ועל כך השיבה בחיוב. בעקבות זאת נעתר הנאשם לבקשתה להבהילה לבית החולים ואמר "בגלל שאת אוהבת אותי, את רוצה לחזור אליי אני אקח אותך" (עמ' 7 ש' 28-29). הנאשם שאל אותה מה תגיד בבית החולים, והמתלוננת אמרה לו שתאמר שהתעלפה בשל בעיות בבלוטת התריס (עמ' 7 ש' 29-30).

כשיצאו את פתח הסטודיו וסגרו את הדלת הבחינה במכונית גולף לבנה, ושהיושב בה הבחין במתלוננת. המתלוננת ניסתה בעקבות זאת לברוח בחזרה לסטודיו, אך הנאשם דקר אותה בגב (המתלוננת הצביע על צלקת בכתף שמאל) וגרר אותה בחזרה למכונית. המתלוננת נהגה במכונית "כדי שהגרסה שלנו תהיה שאספתי אותו מהבית אחרי שהתעלפתי" (עמ' 8 ש' 7), וביקשה מהנאשם לעבור מהמושב האחורי למושב הקדמי למקרה שתתעלף.

בדרך לבית החולים תכננו מה להגיד בבית החולים והנאשם אמר "תיזהרי יש לי גב ויש ילדים" (עמ' 8 ש' 10). המתלוננת ביקשה כי הנאשם יזרוק את הסכין כדי להיכנס לבית החולים, והיא שמעה את צליל הסכין נופלת על הארץ (עמ' 8 ש' 11-12), בהמשך חקירתה הראשית אמרה כי זכרון צליל הסכין על המדרכה הוא הזכרון שאיתו התעוררה כשיצאה מהניתוח (עמ' 10 ש' 17-19).

המתלוננת אמרה כי בבית החולים הקפיד הנאשם להישאר לידה וכי "רצו להוציא אותו החוצה ולא יצא....הכניסו

אותי לסי טי היה לי דימום במוח, הכניסו אותי לניתוח, הוא היה לידי, סיכמנו שאני אבקש כי לא יתרחק ממני" (עמ' 8 ש' 14-16).

כשהתעוררה מהניתוח ראתה את ילדיה הגדולים, פלוני וס.מ., להם סיפרה כי נפלה. ס.מ. "הסתכלה עליי הזיזה את העיניים שלה לכיוון אבא שלה כאילו בשאלה אם זה בגללו, אני עשיתי עם העיניים כן" (עמ' 8 ש' 18-19).

המתלוננת ביקשה מהנאשם לנסוע לסטודיו כדי להביא את הטלפון שלה ואת היומן, וביקשה מפלוני להתלוות אליו. כשהלכו השניים "הייתי מטושטשת, דיברה עם הילדה ואמרתי לה את לא אומרת כלום, לא נורמלי, החלה לבכות ולחבק אותי, הייתי נרדמת וקמה..." (עמ' 8 ש' 22-23). המתלוננת סיפרה כי פלוני צילם את הנאשם מנקה את הדם בסטודיו. כשהביאו למתלוננת את הטלפון שלה הנאשם היה אף נכנס איתה לשירותים כיוון שהיה בידה טלפון נייד (עמ' 8 ש' 26).

בשלב מסוים נכנס הרופא והתעקש שהנאשם יצא. הנאשם אמר "את יודעת אני בחוץ, כאזהרה בשבילי" (עמ' 8 ש' 28).

כשנותרה לבד עם הרופא אמר לה האחרון כי פציעתה אינה מתיישבת עם נפילה, אך המתלוננת המשיכה לטעון בפניו כי נפלה. המתלוננת סיפרה כי במהלך הפגישה נכנס הנאשם בתואנה כי שכח מצית והמתלוננת אמרה לו כי המצית במכנסיו (עמ' 8 ש' 31). המאשימה הגישה באמצעות המתלוננת מספר תצלומים, שהמתלוננת אישרה כי הם תצלומים שלה, וסומנו כ**3/**.

ת/3 - תצלומים שצולמו על ידי רס"ב ויסאם אשקר ועל ידי שוטרי הסיוור, שבהם ניתן לראות את פצעי המתלוננת. המתלוננת אמרה בהקשר לתצלומים "ומי שצמוד אליי זה הנאשם, הוא מחזיק אותי" (עמ' 9 ש' 3).

כמו כן הוגשו באמצעות המתלוננת:

ת/4 - תקליטור ובו סרטון של העימות בינה ובין הנאשם.

ת/5 - תקליטור שבו סרטון של השחזור על ידי העדה.

אשר לחומרים הנוספים בת/5 הוחלט כי אלה יתקבלו בכפוף להעדת הגורמים הרלוונטיים להם.

המתלוננת אמרה כי גם לאחר השיחה עם הרופא לא מש הנאשם מצידה. כן סיפרה כי במקום הייתה אחות מוסמכת שהיא אחותה של חברתה וכי כשזו באה לחבקה ושאלה אותה אם הכול בסדר היא פרצה בבכי והנאשם נכנס ושאלה אותה מדוע היא בוכה.

בשלב מסוים אמר לה הרופא כי צריך לעבור בדיקת אולטרסאונד, והגיעה עובדת סוציאלית לבושה כאחות. כשנאמר

לנאשם שאין צורך כי יתלווה אל המתלוננת הנאשם שאל את המתלוננת אם להתלוות אליה והיא אמרה לו שכן. המתלוננת הובלה לחדרה של העובדת הסוציאלית שביקשה מהנאשם כי ישאר מחוץ לחדרה. כשהוכנסה המתלוננת לחדר סיפרה "התחלתי לבכות, אמרתי לא יודעים מה עשיתם הילדה הייתה איתו בחוץ אם יגלה שיש שוטרים, אז פחדתי על הילדה" (עמ' 10 ש' 1-2). המתלוננת סיפרה לעובדת הסוציאלית כי היא אכן נדקרה על ידי הנאשם, ושמעה במכשיר הקשר כיצד השוטרים עוצרים אותו.

אשר לטענת הנאשם כי המתלוננת היא שהייתה מעדכנת אותו באשר למקום המצאה אמרה המתלוננת כי הנאשם הוא שהיה מעוניין להיפגש וכי המתלוננת אמרה לו כי אינה מעוניינת בכך.

המתלוננת מסרה כי השכנים מספרים כי חמותה טוענת שהנאשם "בא למגדל העמק ומצא אצלי גבר ואז דקר אותי" (עמ' 10 ש' 15-16).

בהתייחס לטענת הנאשם כי לא הבחין בדם בסטודיו סיפרה כי ראתה אותו בסרטון מנקה את השירותים, שבהם היה דם על הקירות, וכי הנאשם לבוש באותו סרטון בבגדים שחורים שאותם לא החליף במשך יומיים (עמ' 10 ש' 22-24).

המתלוננת שללה את הטענה כי החבלה שנגרמה לה באירוע החבלה בעין נגרמה בשל סירים שנפלו עליה.

עוד הגישה המאשימה באמצעות המתלוננת פרוטוקול בבקשה להוצאת צו הרחקה נגד הנאשם ובני משפחתו, שהתקבל וסומן ת/6:

ת/6 - הוא פרוטוקול דיון מיום 20.12.2020. ב"כ המתלוננת מסרה כי הנאשם "דקר אותה בגב ובצוואר ובראש, תוך כדי שהוא דוקר אותה היא ביקשה ממנו לחדול ואמרה לו שהם יחזרו להיות ביחד ואז הוא חדל מהדקירות, שהגיעו לבית החולים היא סיפרה שהיא נפלה במדרגות, הוא היה יחד איתה...עברה ניתוח בראש, בצוואר ובקושי מדברת."

המתלוננת סיפרה כי הנאשם "מטריד אותי מזה שלושה חודשים, הוא שם לי איתורית ברכב שלי, הוא היה מגיע לפגישות עם חברות שלי. הוא אמר שזה מקרי, היה רואה את הרכב. המשפחה שלו, המשיבים האחרים, הם אנשים נקמניים, אבא שלו רצה להיפגש איתי אתמול ולא הסכמתי, אני מפחדת מהם. אמא שלו הייתה רואה שהוא מכה אותי ורואה שיוורד לי דם ואבא שלו היה מכין לי קפה כדי שאסתום את הפה".

בחקירתה הנגדית העיד המתלוננת כי באירוע האצבעות היו נוכחים כל ילדיהם וכי "הם שמעו את הצרחות שלי" (עמ' 11 ש' 27), כי בהתחלה היו נוכחים וידא והנאשם וכי המתלוננת צעקה כי שוברים לה את האצבעות (עמ' 11 ש' 33) וכי האירוע התרחש בסלון הבית (עמ' 12 ש' 10). כשנשאלה מדוע אמרה בת/1 כי נפלה השיבה "מה אתה רוצה שאני אגיד? שבעלי מכה אותי?" (עמ' 12 ש' 22). אשר לטענת וידא בחקירתה (להלן **נ/1**) כי לא היה ויכוח כאמור בינה לבין המתלוננת אמרה כי וידא משקרת (עמ' 13 ש' 7).

המתלוננת השיבה שכל בני המשפחה ידעו על אירוע האצבעות כי "כולם שומעים צעקות" (עמ' 14 ש' 5, וכן עמ' 13

ש' 30) וכן כי "אצל המשפחה שותים קפה בבוקר ומספרים הכל מה היה" (עמ' 13 ש' 30), וכי דבריה של אם הנאשם, פלונית, כי לא זכור לה כי הנאשם איים או צעק על המתלוננת הם שקר (עמ' 14 ש' 16).

כך גם באשר לטענת אם הנאשם כי החבלה באירוע החבלה בעין נגרמה למתלוננת כתוצאה מסירים שנפלו על פניה (עמ' 20 ש' 3). בהמשך חקירתה הנגדית אמרה כי אחי הנאשם פלוני, שיקר באומרו כי המתלוננת סיפרה לו שהחבלה נגרמה כתוצאה מסירים (עמ' 20 ש' 29).

על אירוע שעליו סיפרה בחקירתה הראשית, שלא נכלל בכתב האישום, ושלפיו זרק הנאשם על המתלוננת קופסת טלפון בנוכחות אבי הנאשם ואמו ובעקבות זאת דיממה אמרה "אני יכולה לספר על הרבה אירועים" (עמ' 14 ש' 24). כשנשאלה על דברי אבי הנאשם שהכחיש את האירוע, וכן את קיומן של בעיות בין הנאשם לבין המתלוננת, השיבה כי הוא משקר (עמ' 15 ש' 4).

כשנשאלה על אודות נוכחותו של פלוני באירוע החבלה בעין, השיבה כי פלוני "נכנס לחדר כי ידע שהוא אליים" (עמ' 15 ש' 31), וכי פלוני סיפר לה כי הוא שיקר בחקירה, כי הוא מצטער (עמ' 15 ש' 33), וכי הוא "חייב לתמוך בסבתא וסבא בגרסה שלהם" (עמ' 15 ש' 31). המתלוננת אמרה כי פלוני סיפר לה זאת כ"שעשינו ישיבה ביחד עם כל הילדים אולי לפני חודש-חודש וחצי" (עמ' 16 ש' 7).

המתלוננת תיארה את אירוע החבלה בעין כך: "התווכחתי, התחיל להתקרב ולהתקרב, היה קרוב אמרתי שאני לא מפחדת ממנו, הוא איים עליי, פתאום יש לי בוקס בעין, פלוני קפץ והפריד אותנו ולקח אותנו מהחדר" (עמ' 16 ש' 24-23).

המתלוננת אישרה כי סילקה את פלוני ואת ג.מ. מהבית למשך שבועיים, ואמרה כי "כשחזרתי מבית חולים אמרו לי שיש דבר של כבוד משפחה 'שרף אלעילה' כמו שסיפרתי לפני יומיים אומרים, אמר לי אני במקומו הייתי נותן לך סכין" (עמ' 16 ש' 32-33). דברים אלה אמר ג.מ. (עמ' 17 ש' 2). בעקבות טיפול אצל העובדת הסוציאלית התקשרה המתלוננת אל ילדיה וביקשה שיחזרו לבית, והם אמרו לה "תוריד את התלונה מאבא ונחזור לגור איתך, ב"ח התלון אני לא התלוננתי" (ע' 17 ש' 24-23), ואמרה שהשיבה כי תוותר עליהם "כי מגיע לו" (עמ' 17 ש' 30).

כשעומתה עם דברי פלוני בחקירתו, אשר תלה את רצונה להיפרד מהנאשם ברצון לחופש אמרה: "אולי זה מה שהילד ראה באותו זמן" (עמ' 18 ש' 7), ועל העובדה כי פלוני שלל כי הנאשם היכה את המתלוננת באירוע החבלה בעין, אמרה "אתה מדבר על ילד שמושפע מכל דבר, ביקשתי מהשוטרים שלא יערבו אותם" (עמ' 18 ש' 11), הוסיפה כי פלוני "משקר ואני סולחת לו" (עמ' 18 ש' 19) וכי אמו של הנאשם אמרה לו למסור כי החבלה נגרמה לה ממכסה של סיר (עמ' 19 ש' 17), וכך גם שיקר באומרו כי הנאשם לא שבר את אצבע על של המתלוננת באירוע האצבעות (עמ' 20 ש' 15).

המתלוננת מסרה כי עורך הדין מישל עון ראה גם הוא את החבורה שנגרמה לעינה של המתלוננת "והבין שאנחנו במצב קשה" (עמ' 20 ש' 30), אך במענה לשאלות ההמשך אם סיפרה לו על החבורה השיבה "לא צריך. אמרנו

שאנחנו ניפרד כחברים בשביל הילדים הוא פשוט אמר לי 'אני רואה שהמצב לא באמת יכול להימשך ככה'. אנחנו דיברנו בשיחה של הפרידה, בסיכום" (עמ' 21 ש' 3-4).

אשר לאירוע הפציעה, כשנשאלה מדוע הזכירה את שמו של פלוני השיבה "כי אני זוכרת את היום הזה, כל מה שקרה ביום הזה. זה יום שכמעט הייתי מתה, כמעט הרגו אותי. סליחה, לא הרגו אותי, ניסו לרצוח אותי" (עמ' 21 ש' 27-28). כשנשאלה מה עשתה כשנדקרה, השיבה "הוא הוציא אותי, דחף אותי, ולא יכולתי להגן על עצמי..." (עמ' 22 ש' 4) (בנקודה זאת המתלוננת, אשר בכתה, בקשה הפסקה).

בהמשך סיפרה כי "כשהוא התחיל לדקור אותי (צ"ל- "אותי") הרמתי את היד כדי להגן על עצמי, אם לא הייתי מרימה את היד הוא לא היה מפספס את העורק, אחרי שהתחלתי לצרוח והוא שם את היד שלו בפה שלי, אתה יודע איזה צרחות היו שם באות ורגע והוא סחב אותי לשירותים. מה ששכחתי להגיד שבשירותים הוא המשיך לדקור אותי, כדי שלא אהיה של מישו אחר" (עמ' 22 ש' 27-30). בהמשך הסבירה כי הנאשם דחף אותה לשירותים כי שם שומעים פחות (עמ' 23 ש' 25-26). כשנשאלה מדוע לא הזכירה את הנשיכה בחקירותיה, למעט אחת מהן, השיבה "אין סיבה. זה הכל קרה, נשיכות, צרחות, דקירות, מה שאתה לא רוצה, אני כמעט מתתי שם" (עמ' 22 ש' 32), ובהמשך "כי הם שאלו אותי שאלות אחרות גם, הלכתי לפי מה ששאלו אותי" (עמ' 23 ש' 1).

במענה לשאלה כיצד אם עמדה מול הנאשם פנים אל פנים, הדקירות הם מאחור השיבה "לא היית שם כדי לראות את זה" (עמ' 23 ש' 28), ובהמשך "אתה מדבר איתי על כמה סנטימטרים אם זזתי או לא זזתי?" (עמ' 24 ש' 1) וכי "הדקירות הן מאחורה כי כשהסתובבתי הוא התחיל לדקור ככה (מדגימה דקירות מהצד)" (עמ' 24 ש' 8-9).

על הסכין שבה בוצעו הדקירות אמרה כי מדובר בסכין גדולה וכנשאלה אם גודלה 40 ס"מ אמרה "אולי קצת פחות" (עמ' 24 ש' 18). כשנטען בפני המתלוננת כי הנאשם שמאלי אמרה כי הנאשם משקר (עמ' 24 ש' 33).

כשעומתה עם הטענה לפיה אדם, שלדבריה ראה אותם יוצאים מפתח הבית כשהיא מדממת, טען כי לא ראה שום דבר חריג, השיבה "איך אני אדע שאתה לא משקר עכשיו" (עמ' 25 ש' 26).

יצוין כי ההגנה הצהירה כי אותו אדם יעיד כעד הגנה (עמ' 25 ש' 24), אך עד כזה לא הובא. משכך יש להתעלם מהטענה.

כן אשרה המתלוננת כי הנאשם זרק את הסכין ליד מרכז הפיס (עמ' 25 ש' 32 - עמ' 26 ש' 1). כשעומתה עם העובדה כי הסכין לא נמצאה אמרה "אני לא ביררתי על התיק ומה היה" (עמ' 26 ש' 18).

בהקשר לדבריה כי הנאשם היה צמוד אליה בכל מהלך שהותה בבית החולים, אישרה כי הנאשם יצא עם בנם הגדול מבית החולים וכן אמרה "וגם פעם התעוררתי בלילה והוא לא היה" (עמ' 26 ש' 30). כן אשרה כי הנאשם הביא לה שווארמה (עמ' 26 ש' 32), הביא תחבושות הגייניות (עמ' 27 ש' 1) וכן אישרה כי כאשר בתה דיברה עם הנאשם ביקשה כי אם כבר יגיע, שיביא סיגריות" (עמ' 27 ש' 4).

המתלוננת שללה את גרסת הנאשם כי הגיע לסטודיו לבקשתה כי התעלפה, ואמרה כי סיפרה בבית החולים

שהתעלפה כי הנאשם איים עליה לבל תגיד דבר (עמ' 27 ש' 17), כן אמרה "אני שיקרתי לרופאים שאני נפלתי כי מה אני אגיד להם? שיש לי ילדים לבד בבית ושהוא יכול להגיע אליהם ויש לו קשרים להרוג אותי? מה" (עמ' 27 ש' 20-19).

אשר לאירוע החבלה בעין סיפרה כי פנתה לרופא, וכי זה אמר לה "שאם ירשום את זה במחשב ישר יביאו לי ניידת" והפנה אותה לעובדת סוציאלית (עמ' 27 ש' 32-33). הביקור אצל הרופא אירע "כמה ימים לאחר מכן, לא זוכרת בדיוק כמה" (עמ' 28 ש' 2), ואמרה כי לא ייתכן שפנייתה לרופא הייתה ביום למחרת כיוון ש"ביום למחרת הלכתי לעבודה וסיפרתי ללקוחות שלי שנפלתי ולא קיבלתי בוקס מבעלי" (עמ' 28 ש' 12).

8. עדותה של המתלוננת הותירה בי רושם עז של אמינות. התרשמתי כי המתלוננת סיפרה אך ורק את הדברים שחוותה, וניכר כי אין היא מנסה להעצים את המעשים ולטפול על הנאשם עלילות שווא. אדרבא, נדמה כי החוויות הקשות שאותן חשפה המתלוננת אינן כל החוויות שעברה. המתלוננת פרשה בעדותה מארג חיים מגוון שתחילתו בזוגיות מיטיבה, שהמשכו בנסינות של המתלוננת לתת הסברים רציונליים להסלמה בהתנהגותו של הנאשם, דרך קרשנדו הבנוי ממספר אירועים ספציפיים המדגימים את חוויותיה ושסופו בגרנד פינאלה עגום של אירוע הפציעה.

עדותה היתה עקבית ומהימנה, כואבת ומלאת רגש אך עניינית. חקירתה הנגדית הארוכה והנוקבת לא גילתה פרצות או פרכות ממשיות בדבריה.

עדותה של המתלוננת מחוזקת בחיזוקים משמעותיים רבים, ממקורות מגוונים, שלהם החלטתי ליתן משקל נכבד, ונסתרת לכאורה במספר עדויות, גם הן יפורטו בהמשך, שאת משקלן מצאתי נמוך עד אפסי.

להלן פירוט חלק מהחיזוקים;

· המתלוננת אמרה לס.מ. כי הפציעה היא מעשי ידיו של הנאשם. דברים אלה נאמרו לאחר שהמתלוננת יצאה מהניתוח, וכאשר המתלוננת וס.מ. נותרו לבדן, כשהנאשם ופלוני הלכו לסטודיו. מדובר איפוא באמרה הקבילה לפי סעיף 10 לפקודת הראיות, כאמרת קורבן אלימות שנאמרה בהזדמנות הראשונה להתאונן. ככזו, אמרה זאת קבילה להוכחת אמיתות תוכנה, והיא גם טבועה בחותם עמוק של אמינות, כגרסתה הראשונה כאשר היא עודנה תחת השפעת האירועים.

וידוגש, הנאשם הגיע עם המתלוננת לבית החולים, ואמר בעצמו שלא עזב את צידה (ת/35), כך שלא הייתה למתלוננת הזדמנות קודמת להתלונן על מעשיו לפני הניתוח, גם אם נקבל את הטענה כי הוא הותיר את המתלוננת לבדה לאחר מכן.

· חיזוק נוסף לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותו של ד"ר חכים לפיה פציעתה של המתלוננת אינה מתיישבת עם פגיעה כתוצאה מנפילה.

· כפי שעולה מעדותו של ד"ר חכים המתלוננת לא הייתה מעוניינת לדבר והוא נאלץ לדבר על ליבה כדי לשכנעה, ורק אז אישרה המתלוננת בהנהון כי הותקפה על ידי בן זוגה. חששה להתלונן עולה בקנה אחד גם עם דברי גב' מוכעבל כי כשהובלה המתלוננת לחדר הרנטגן וראתה שם את השוטרים אמרה חזור ואמור "אתם לא יודעים מה עשיתם" (עמ' 54 ש' 8), וד"ר מוכעבל אף העידה על מצבה הנפשי המתלוננת.

לכך יש להוסיף את העובדה כי כשפנתה המתלוננת לד"ר בראנסה ולגב' דויטש בקשה שלא להגיש תלונה למשטרה אף שדיווחה על אלימות מצד הנאשם.

חוסר רצונה של המתלוננת להגיש תלונה נגד הנאשם אינו מתיישב עם הטענה לפיה פועלת המתלוננת מתוך מניע לטיפול על הנאשם האשמות שווא.

· גרסתה של המתלוננת כי התנהגותו של הנאשם התאפיינה בקנאה אובססיבית ובמעקב אחריה מתיישבת עם עדותו של ד"ר בראנסה כי הנאשם פנה אליו מיוזמתו ושאל אותו למעשיה של המתלוננת כשביקרה אותו ועם העובדה שכשד"ר בראנסה שאל את הנאשם כיצד הוא יודע על כך, אמר לו כי חבר שלו ראה את המתלוננת בבית המרקחת.

חיזוק נוסף לכך ניתן למצוא בעדותו של עו"ד עון שהעיד כי המתלוננת אמרה "שהיא מפחדת, שהוא מתקשר ...". (עמ' 139 ש' 23).

זאת ועוד, טענתה של המתלוננת כי הנאשם התקין איתורן במכוניתה עשויה להתיישב עם העובדה כי הנאשם ידע היכן מכוניתה של המתלוננת ביום 16.12.2020. הנאשם ניסה אמנם להסביר זאת בכך שמדובר במקום שבו רגילה המתלוננת לשהות, אך הסבר זה אינו מסיר לחלוטין את התמיהה.

· איכוני הנאשם בחיפה ביום 16.12.2020 בבוקר תומכים גם הם בגרסתה כי ראתה את הנאשם בסמוך למכוניתה.

· גרסתה של ס.מ. שנתמכת בהודעתו של ג.מ. (ת/36) כי הנאשם אמר להם לחבק את המתלוננת טוב ולהריח אותה כי הם יתגעגעו אליה מחזקת גרסת המתלוננת.

· דברי פלוני כי הדם היה באיזור השירותים מחזקים גם הם תיאור המתלוננת באשר להשתלשלות האירועים.

· אשר לאירוע הפציעה בעין הרי שלא הייתה מחלוקת כי המתלוננת נחבלה בעינה ועובדה זאת גם נתמכת בצילום ת/2 ובעדותה של גב' דויטש כי ראתה חבלה בעינה של המתלוננת, כמו גם עדי ההגנה שהעידו על חבלה בעינה של המתלוננת גם אם ביקשו להסביר זאת בגורמים אחרים.

ס.מ. העידה כי שמעה את פלוני אומר "למה עשית את זה" (עמ' 75 ש' 14). דברים אלה קבילים להוכחת אמיתות תוכנם, בין אם לפי סעיף 9 לפקודת הראיות (משפלוני העיד) ובין אם כ'רס גסטה' שלא לפי סעיף 9 לפקודת הראיות, והם קושרים את הנאשם לגרימת החבלה שראתה ס.מ. בעינה של המתלוננת.

אשר לאירוע שבירת האצבעות הרי שהשבר באצבעותיה של המתלוננת מתאשר במסמכים הרפואיים 1/ת.

חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת באשר לשבירת האצבעות ניתן למצוא בעדותו של א.מ. שהעיד כי ראה הן את הנאשם מנסה להכות את המתלוננת והן את וידא מנסה להכות את המתלוננת. עצם המריבה בין המתלוננת לוידיא והתערבות הנאשם במריבה נתמכת גם בעדותו של פלוני כמו גם עדותה של ס.מ. על המריבה.

על יסוד האמור, אני מקבלת את עדותה של המתלוננת ונותנת לה את מלוא המשקל הראייתי. על בסיס דבריה אני קובעת כי האירועים התרחשו באופן בו תיארה אותם, כשהם עולים בקנה אחד עם האמור בעובדות כתב האישום, ואף מעבר להן.

9. ביום 13.06.2021, ולאחר ששמעתי את עמדות ב"כ הצדדים וכן את עמדותיהם של ילדיהם הקטינים של הנאשם והמתלוננת, ס.מ. וג.מ., החלטתי להיעתר לבקשת המאשימה וקבעתי שעדותם של שני הקטינים תישמע בלשכתי שלא בנוכחות הנאשם. עוד קבעתי כי האחרון יוכל לראות את העדויות באמצעות מערכת היוועדות מרחוק ולעמוד בקשר טלפוני עם סנגורו במקביל לכך. טרם עדותם, הסברתי לכל אחד מהקטינים את מהות ההליך ומהלכו, וכן הזהרתי אותם בלשון ברורה וידיאית כי הבינו את האזהרה.

10. ס.מ. העידה **בחקירתה הראשית** כי היא בתה של המתלוננת, כי היא בת 16.5 שנים וכי היא לומדת בבית ספר ומתגוררת במגדל העמק עם אמה, עם אחיה הגדול פלוני ועם אחיה הקטן א.מ.. אח נוסף, ג.מ., מתגורר אצל סבה וסבתה.

ס.מ. סיפרה כי ביום רביעי שלפני אירוע הפציעה חזר הנאשם הביתה זועם ואמר "שהוא מקפיץ אותנו לאמא במגדל העמק ואמר לנו שנחבק אותה טוב ונעריך (צ"ל - נריח) אותה כי נתגעגע אליה ממש" (עמ' 70 ש' 21-22). ס.מ. שאלה את הנאשם אם הוא מתכנן משהו והוא אמר "ממש לא" (עמ' 70 ש' 22). עוד סיפרה כי הוא חזר על המילים הללו עד שהגיעו למגדל העמק. ס.מ. סיפרה על הדברים למתלוננת ושאלה אותה מה מתכנן הנאשם והמתלוננת ענתה כי אינה יודעת. למחרת, התקשרו היא ואחיה פלוני למתלוננת מספר פעמים אך לא היה כל מענה, ונודע לה מפי לקוחה של המתלוננת כי זו נמצאת בבית החולים. כשהגיעה לבית החולים הייתה המתלוננת בהתאוששות לאחר ניתוח. הנאשם ניסה להניאם מלהישאר בבית החולים ואמר כי "זה כלום, מכה בכתף" (עמ' 70 ש' 27). אך היא ואחיה פלוני המתינו בבית החולים. בהמשך חקירתה הראשית, אמרה ס.מ. כי הנאשם אף צעק עליה ועל אחיה ואמר "חאלס לכו מפה" (עמ' 71 ש' 7), כשיצאה לבסוף המתלוננת מחדר התאוששות נבהלה ס.מ. כשראתה שראשה חבוש.

ס.מ. נותרה לבדה עם המתלוננת לאחר שהנאשם ופלוני הלכו לעסק לבקשת המתלוננת. אז סיפרה לה המתלוננת כי הנאשם הגיע לעסק ואמר כי הוא רוצה לדבר איתה, ולאחר שפתחה לו והציעה לו קפה, הוא התנפל עליה ודקר אותה 8 פעמים בראש ובכתף. כן סיפרה לה המתלוננת כי היא אמרה לנאשם "מה אתה עושה יש לנו ילדים ובית אני אחזור אליך" וכי אז נרגע הנאשם, הם נסעו במכונית לבית החולים ובדרך זרק הנאשם את הסכין.

העדה סיפרה כי "בזמן שאח שלי היה עם אבא שלי הוא צילם סרטון קצר ותמונות והם ניקו את הדם שהיה בסטודיו" (עמ' 71 ש' 4-3). בהמשך חקירתה הראשית העידה כי פלוני צילם את הנאשם מנקה, וכשחזר פלוני לבית החולים הראה לה את הסרטונים. בהמשך לאחר שסיפרה זאת למתלוננת, ביקשה ס.מ. מפלוני לשלוח לה את הסרטון והתמונה (עמ' 72 ש' 4-2). ס.מ. סיפרה כי הראתה את ההתכתבות לחוקר, אך "לא ראו את הסרטון ראו צילום מסך של הסרטון. לא היה לי את הסרטון בסוף. לא זוכרת" (עמ' 72 ש' 5-6). לאחר שרוענן זכרונה אמרה כי ככל הנראה פלוני מחק את הסרטון כי חשש שהנאשם ימצא אותו אך הוסיפה "אני לא בטוחה בזה" (עמ' 72 ש' 12).

על הקשר בין הנאשם ובין המתלוננת סיפרה כי הוא "לא היה ממש טוב" (עמ' 71 ש' 8) וכי המתלוננת רצתה להתגרש ממנו.

ס.מ. העידה על אירוע נוסף, שעליו לא סיפרה במשטרה, שבו שמעה צעקות מחדר סגור שבו היו אחיה פלוני, המתלוננת והנאשם. ס.מ. שמעה את פלוני אומר לנאשם "למה עשית את זה" וראתה את הנאשם יוצא מהחדר זועם. כשנכנסו לחדר ראו "שהוא הרביץ לה בעין ואחר כך נהייתה לה צלקת ממש" (עמ' 71 ש' 12-13). על אירוע זה אמרה כי התרחש עוד בבית בנצרת כמה שבועות לפני שעברו להתגורר במגדל העמק. הוא התרחש בחדר ההורים ואילו ס.מ. הייתה במטבח שליד החדר, והיא נכנסה לחדר יחד עם אחיה הקטנים, והיא ראתה "סימן קטן בעין ואחר כך זה התנפח ונהיה רחב" (עמ' 71 ש' 16). כששאלה את פלוני מה קרה הוא אמר כי הנאשם "הכניס לה בוקס או כאפה" (עמ' 71 ש' 17), וכך גם אמרה המתלוננת.

על אירוע האצבעות סיפרה, כי הייתה מריבה בין המתלוננת ובין דודתה וידא זערתה. סבתה לקחה אותה לביתה "כי אני לא צריכה לראות ריבים" (עמ' 71 ש' 25-26), ובזמן שהייתה בבית הסבתא אירע המקרה. כשפגשה אותה לאחר מכן סיפרה לה המתלוננת כי הנאשם התנפל עליה ושביר לה את שתי האצבעות

יום לאחר מכן הלכה המתלוננת לקופת החולים ושתי אצבעותיה קובעו.

בהתייחס להתכתבות בינה ובין פלוני (ת/17 ות/18 וכן התרגום ת/44) לעיל, אמרה כי אינה זוכרת מדוע כתבה לפלוני לא לספר דבר. והוסיפה מיד לאחר מכן כי המתלוננת אמרה כי משפחת הנאשם נקמנית מאוד וכי "היא לא רצתה שידעו שאבא שלי בכלל אבל הם ידעו, זה מה שאני זוכרת. כדי שהמשפחה של אבא לא יכעסו על אמא" (עמ' 72 ש' 14-15).

11. **בחקירתה הנגדית** אישרה ס.מ. כי ההסבר שנתנה למחיקת הסרטון על ידי פלוני מקורו בסברה שלה. כן אישרה כי לא ראתה את אירוע האצבעות, וכי שמעה עליו מפיה של המתלוננת. כשעומתה עם העובדה כי וידא אמרה בחקירתה כי לא היו דברים מעולם אמרה "בטח היא לא תגיד שהיה אירוע כזה זה אח שלה וזה גם אבא שלי" (עמ' 73 ש' 6). בהמשך חקירתה הנגדית כשנשאלה אם פלוני היה נוכח באותו אירוע אמרה "לא נראה לי" (עמ' 76 ש' 22), אך כשעומתה עם טענת פלוני כי היה נוכח באירוע אמרה "לא זוכרת, זה היה מזמן" (עמ' 76

ש' 24).

אשר לאירוע החבלה בעין אמרה כי מלבדה באותו היום היו בבית הנאשם, המתלוננת, פלוני וא.מ., וכי היא אינה זוכרת אם ג.מ. היה בבית. ס.מ. עומתה עם העובדה כי פלוני הכחיש כי המתלוננת נפגעה במסגרת אותו אירוע וכי הוא טען שהמתלוננת סיפרה כי החבלה נגרמה לה כתוצאה מנפילת סיר, ועל כך אמרה המתלוננת כי היא מופתעת מדבריו של פלוני וכי שמעה אותו באוזניה אומר לאביהם "למה עשית את זה" (עמ' 75 ש' 14) וכן שפלוני אמר לה שהנאשם הכה את אמם. בהמשך חקירתה הנגדית, כשעומתה שוב עם הטענה כי פלוני אמר שהמתלוננת משקרת, אמרה "פלוני גדל והוא מבין שהוא טעה. הוא אמר לאמא שלי שהוא טעה ואני יודעת שיש הקלטה שאומר איך כל התכנון שלך או לא יודעת אם זה שלך שמעתי שיש הקלטה. אני יודעת שיש הקלטה של פלוני שכל מה שהוא אמר זה תכנון של הדודים שלו" (עמ' 79 ש' 24-26). בהמשך לכך, כשנשאלה כיצד היא יודעת, אמרה כי שמעה על קיומה של ההקלטה מהמתלוננת ומפלוני (עמ' 80 ש' 3).

ביחס לת/2 אמרה כי אינה זוכרת אם היא צילמה את התצלום או המתלוננת, ולאחר שערכה חיפוש במכשיר הטלפון הסלולרי שלה אמרה כי נראה שת/2 צולם בטלפון של המתלוננת.

ס.מ. העידה כי סיפרה למתלוננת "פחות או יותר" מה שאמרה במשטרה (עמ' 74 ש' 3-12). עוד סיפרה על אירוע נוסף שבו הנאשם והמתלוננת "היו במסעדה ודיברו והיא אמרה לו שהיא לא רוצה להיות איתו, הוא הפך את השולחן עליה והיא הלכה לאילת לברוח ממנו. איך שהוא הם הגיעו לאילת יחד לדוד שלי והם לא אמרו לנו" (עמ' 78 ש' 11-13).

כשנשאלה לשם החברה שדרכה נודע לה כי המתלוננת בבית החולים, אמרה כי שמה האיה סאלם, וכי לא מסרה את שמה בהודעתה במשטרה כיוון שלא נשאלה על כך (עמ' 78 ש' 20-23). כשנשאלה אם בלילה לפני האירוע לא ישנה המתלוננת בביתה אמרה "מה פתאום, היא ישנה והלכה לעבודה בבוקר. התקשרנו אליה בשעה 11:00 בערך. כשהתעוררתי אני תמיד מתקשרת אליה. היא הולכת לעבודה בשעה 08:00" (עמ' 78 ש' 27-28).

כשעומתה ס.מ. עם דבריה בהודעתה במשטרה לפיהם הייתה צמודה למתלוננת בבית החולים אמרה "כן, הייתי צמודה אליה אחרי שלקחו את אבא" (עמ' 79 ש' 3), והסבירה כי לא סיפרה על פרק הזמן שבו המתנינה למתלוננת עד שתצא מחדר ההתאוששות כיוון שלא נשאלה על כך (עמ' 79, ש' 5). בהמשך חקירתה הנגדית אמרה ס.מ. כי אמרה בהודעתה במשטרה כי הנאשם "אמר לנו ללכת מפה ושהיא נפלה מהכתף והוא צעק עלינו" (עמ' 80 ש' 20).

כשהטיח בה הסיניגור את הטענה כי המתלוננת תדרכה אותה מה לומר בהודעתה במשטרה ומה לומר בעדותה בבית המשפט אמרה "לא. אנחנו בכלל לא מדברים על התיק. זה נושא ממש רגיש אליה" (עמ' 79 ש' 13).

12. **בחקירתה החוזרת** אמרה ס.מ. כי לפלוני ימלאו 18 בחודש הבא, וכשנשאלה אם פלוני אינו מתגורר עימם אמרה "לא. ג.מ. לא גר איתנו. פלוני הבין את המצב והוא עם אמא עכשיו. לפני זה הוא רצה שאבא שלי

ישתחרר לא חשוב מה" (עמ' 80 ש' 26-27).

13. התרשמתי כי ס.מ. היא נערה רגישה ונבונה, שהבינה היטב את האזהרה טרם עדותה ושדבקה באמת לאורך עדותה לפניי, גם כאשר התמודדה עם הקושי הנובע מעמידתה בין אביה האהוב ובין אמה האהובה. עדותה, שבוודאי עלתה במאמץ רגשי עצום, הותירה בי רושם מהימן לחלוטין. מצאתי שהקטינה היתה מחוייבת לאמת באופן מוחלט וכי עשתה כל מאמץ לדייק בדבריה. ניכר כי אין כל מגמת העצמה בעדותה וכי היא נעדרת כל שאיפה לטפול על אביה האשמות שווא. חקירתה הנגדית לא פגמה באמינותה כהוא זה. ההיפך הוא הנכון. היא עמדה על עיקרי עדותה באופן עקבי ולא מצאתי פרכות של ממש בדבריה.

על יסוד האמור, אני מעניקה את מלוא המשקל הראייתי לעדותה וקובעת כי הדברים אירעו כפי שדיווחה עליהם.

14. ג.מ. העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא בן 15 וכי הוא תלמיד תיכון. ג.מ. העיד כי קרא את הודעתו במשטרה לפני עדותו ואמר "הרבה זמן עבר ושכחתי. זה שקראתי את זה בבוקר לא עזר לי הרבה להיזכר" (עמ' 81 ש' 2). ג.מ. אמר כי היחסים בין הנאשם ובין המתלוננת טובים, וכי המשפחה הייתה נוסעת לטיולים לעיתים קרובות, עד אשר "בבת אח (צ"ל - אחת) התחילו הבעיות" (עמ' 81 ש' 4-5). המתלוננת החלה לחזור לביתה בשעות מאוחרות, ולאחר שעברה לדירה חדשה אף לא ישנה בבית. עוד העיד ג.מ. "היום אמא ואבא לא ביחד. היא רוצה. היא רוצה חופש מה שהיא אומרת לנו. ככה היא אומרת כל הזמן שהיא רוצה חופש ולא רוצה את אבא" (עמ' 81, ש' 7-8).

לאחר שהתבקש ג.מ. לרענן את זכרונו בדברים שאמר בהודעתו במשטרה לפיהם "הם לא מסתדרים וגם אבא מרביץ לאמא" אמר כי הוא אינו זוכר את הדברים והוסיף "אני רוצה להגיד משהו, ברכב אמא שלי אמרה לי להגיד מה אני צריך להגיד, אני וס.מ. היינו. אני אמרתי מה שאמא אמרה לי להגיד בחקירה" (עמ' 81 ש' 13-15).

אשר לדבריו בהודעתו במשטרה לעניין אירוע החבלה בעין אמר כי על המתלוננת נפל "הסיר הכחול" בלי מכסה (עמ' 81 ש' 17-20), ולאחר ניסיון נוסף לרענן את זכרונו על ידי הודעתו במשטרה אמר "זה לא הדברים שלי. מה שאמרתי זה הדברים האמיתיים. הדברים האלה אמא אמרה לי להגיד הכל בתוך הרכב. מה שאתה קורא זה דברים שאמרתי במשטרה אבל זה לא האמת, אני אמרתי אותם כי זה מה שאמא אמרה לי להגיד" (עמ' 81 ש' 24-26).

לבקשת המאשימה, ולאחר שמצאתי כי ג.מ. סותר את הדברים שמסר בהודעתו במשטרה באופן מהותי, הכרזתי על ג.מ. כעד עוין והודעתו התקבלה וסומנה **ת/36**:

ת/36 - הודעת ג.מ. מיום 21.12.2020 שעה 16:04, שנגבתה על ידי רס"ב ויסאם אשקר. ג.מ. מסר בהודעתו כי הוא בנם של הנאשם והמתלוננת, וכי הוא בן 14.3 ותלמיד כיתה ט'. על הוריו סיפר כי הם פרודים וכי המתלוננת עברה להתגורר במגדל העמק, כשהילדים מתגוררים לעיתים אצלה ולעיתים אצל הנאשם.

ג.מ. אמר כי המתלוננת והנאשם נפרדו בשל "בעיות" (ת/36 ש' 8) וכשהתבקש להסביר אמר "הם לא מסתדרים

וגם אבא מרביץ לאימא" (ת/36 ש' 10). עם זאת, כשנשאל אם ראה את הנאשם נוהג באלימות כלפי המתלוננת אמר כי אינו זוכר. ג.מ. סיפר כי כמה חודשים קודם לכן, נחבלה המתלוננת בעינה וכי הנאשם גרם זאת וסיפר כי באותו יום הוא היה בחדר המגורים כשהמתלוננת, הנאשם ואחיו פלוני נמצאים בחדר. אז הוא שמע את אחיו פלוני אומר לאביו "למה אתה מרביץ" וראה את אביו יוצא מהחדר כשהוא עצבני. כשנכנס לחדר ראה כי למתלוננת "סימן מתחת לעין". אחיו פלוני אמר לו כי הנאשם היכה את המתלוננת. עוד אמר כי אינו זוכר מה היה הרקע לאירוע.

ג.מ. סיפר על אירוע נוסף שבו השליך הנאשם דבר מה על המתלוננת, היא נפגעה וראשה זב דם, אך אמר כי הוא "לא זוכר מה היה בדיוק". כשנשאל על אירוע האצבעות אמר כי אינו זוכר אותו.

ג.מ. סיפר כי על אירוע הפציעה נודע לו רק בשבת האחרונה, אז שמע מאחיו פלוני כי הנאשם דקר את המתלוננת בסכין. ג.מ. מסר כי לא שוחח עם אימו על הפציעה. כשנשאל ג.מ. על יום רביעי שקדם לאירוע הפציעה, סיפר כי היה בנצרת וכי הנאשם לקח אותו ואת אחותו ס.מ. למגדל העמק. כשנשאל האם הנאשם אמר דבר כלשהו לפני שלקח אותו את אחותו למגדל העמק, השיב כי הנאשם "אמר לי לחבק טוב את אימא ולהריח אותה טוב מאוד" (ת/36 ש' 40). הנאשם לא הסביר מדוע וכשס.מ. שאלה אותו למה, הנאשם לא אמר דבר. כשאמר הנאשם את הדברים הוא "דיבר רגיל" (ת/36 ש' 46). ג.מ. השיב כי לא שמע את הנאשם אומר שיפגע במתלוננת.

לאחר הכרזתו כעד עוין, השיב ג.מ. **בחקירתו הנגדית לתובע** כי הוא מתגורר כיום אצל סבו, אבי הנאשם, מזה כשלושה שבועות או חודש, והוא אישר כי עובדת מעצרו של הנאשם קשה לו וכי הוא מעוניין כי ישוחרר. כשנשאל מדוע החליט לעבור לגור בבית סבו אמר "היו משקרים הרבה, היא וס.מ. היא ואמא. נכנסתי אליהן לחדר והן דיברו כמה שהן יכולות להכניס אותו למאסר עולם" (עמ' 83 ש' 1-2). כשנשאל מתי אירע הדבר אמר כי היה זה לפני כחודש בשעה 23:00. ג.מ. חזר ואישר כי לפני הודעתו במשטרה תודרכו הוא וס.מ. מה לומר בחקירה. כן אמר "אמי וס.מ. רוצות שאבא ישאר בבית סוהר. הן אמרו שהן שמחות שהוא נמצא בבית סוהר" (עמ' 83 ש' 19).

ג.מ. שלל כי הוא מדבר עם סבו וסבתו על הדברים (עמ' 83 ש' 23). על יחסיו עם המתלוננת אמר "מדברים בינינו אבל לא הכי טוב. בגלל שאמרתי להם שאתם שקרנים" (עמ' 83 ש' 27).

ג.מ. נשאל והשיב:

"ש: כשקראת את העדות היום בחוץ, אתה זוכר שאמרתי לי על השורה עם הפנס בעין שזה לא אתה אמרת.

ת: כן. לא רק זה, כל החקירה" (עמ' 83 ש' 30-32).

בהמשך הבהיר כי אכן אמר את הדברים אך תוודרך לומר אותם על ידי המתלוננת כשהיו במכונית (עמ' 83 ש' 8-9).

אשר ליום רביעי שקדם לאירוע הפציעה אמר כי בניגוד לדברים שאמר בת/36 הנאשם הסיע אותו למתלוננת לבד ואילו ס.מ. כבר הייתה אצל המתלוננת. כן טען כי המתלוננת תדרכה אותו לומר כי הנאשם אמר לו שיחבקו אותו

ויריחו אותה.

כשנשאל אם ייתכן שהוא מנסה לגונן על אביו כיוון שהוא מתגורר עם סבו וסבתו, השיב "לא. לא מדברים על העניין הזה בכלל" (עמ' 85 ש' 1), כך שלל גם כי הוא מדבר על התיק עם מישהו אחר (עמ' 85 ש' 14). ג.מ. אמר כי סבו הביא אותו לדיון (עמ' 83 ש' 25), ואישר כי הוא ממתין לו מחוץ לאולם כדי להחזירו (עמ' 86 ש' 3).

15. **בחקירתו הנגדית לסניגור** תיאר ג.מ. את הרקע לפרידתם של המתלוננת והנאשם בכך שהמתלוננת "התחילה לצאת ולהישאר מאוחר ואבא שלי היה יוצא כשהיא הייתה חוזרת הביתה על מנת לא להתקוטט. היא הייתה חוזרת שיכורה" (עמ' 86 ש' 16-17). עוד אמר כי הדברים התחילו בנצרת והמשיכו כשהמתלוננת עברה למגדל העמק כש"במגדל העמק היה התחילה לחזור בשעה 4 בבוקר ולפעמים לא חוזרת בכלל הביתה" (עמ' 8 ש' 6-8). כשנשאל מי היה דואג להם באותו עת אמר "כביסה כשהיא הייתה חוזרת הייתה מכבסת, אוכל היינו אוכלים פיתה עם לאבנה ודברים כאלה" (עמ' 86 ש' 32).

במהלך חקירתו, אישר ג.מ. מספר פעמים, במענה לשאלות הסניגור, כי כל הדברים שמסר בת/36 הם פרי הדרכתה של המתלוננת.

כשנשאל אם ס.מ. אמרה לו מה נשאלה בחקירתה במשטרה השיב "לא שאלתי אותה למה לקח לך כל כך הרבה זמן" (עמ' 88 ש' 9), וכשנשאל בהמשך לכך אם היא סיפרה לו מה אמרה לחוקר השיב "לא הרבה, אני לא זוכר" (עמ' 88 ש' 15). אך בהמשך חקירתו הנגדית השיב בחיוב כשנשאל אם "בין לבין גם ס.מ. אמרה לך מה הצפי של השאלות, נכון".

כנשאל כיצד הוא זוכר כי החבלה בעין נגרמה מסיר השיב כי הוא ישב באותה העת בסלון. וכשנשאל מדוע לא סיפר על כך בחקירתו במשטרה אמר "אמי איימה עלינו אם לא תספרו מה שאני רוצה אני ארחיק אתכם מהבית. כשאבי היה עצור" (עמ' 90 ש' 10). כן סיפר כי המתלוננת סילקה אותו ואת פלוני מהבית "כי הוא דיבר אמת, אני הלכתי עם פלוני" (עמ' 90 ש' 20).

16. **בחקירתו החוזרת** אישר ג.מ. כי לאחר שיצא מהדיון על אודות הבקשה לשמוע את עדותו ועדות ס.מ. שלא בפני הנאשם, ניגש אליו סבו. עם זאת, הכחיש כי הסב שאל אותו מה נשאל באולם. כשנשאל היכן ארון הסירים שממנו נפל הסיר על המתלוננת השיב כי מדובר בארון שנמצא במטבח וכי הוא היה בסלון וראה בעיניו פגיעת הסיר בפניה של המתלוננת. כן אמר כי הסימן נהיה "לאט לאט" (עמ' 93 ש' 1) וכי הוא הניח קרח על חבלת המתלוננת (עמ' 93 ש' 3).

17. לפני שאנתח את עדותו של הקטין, ראוי לציין כי לבקשת הסניגור, ובשל אילוציו, נערכה הפסקה בדיון, לאחר סיום שמיעת עדותו של אחד השוטרים וטרם שמיעת עדותם של הקטינים ס.מ. וג.מ.. לקראת סיום ההפסקה, נכנסתי לאולם ומצאתי כי ב"כ הצדדים עדיין לא נכנסו, אך כי הנאשם כבר הובא לאולם, וכי אביו של הנאשם, וכן הקטין ג.מ., נמצאים גם הם באולם ומשוחחים עמו.

לגופו של ענין, עדותו של ג.מ. נצבעה בצבעים עזים של כאב ועצב. בכל משפט שאמר ניכר הקושי הרגשי העצום בו היה נתון, ואפשר היה למשש כמעט את כאב הקריעה בין נאמנותו הטבעית לכל אחד מהוריו, שאהבתו אליהם היתה ברורה.

גם הוא, כאחותו, הבין היטב את האזהרה, אך לעומתה, נוכח הסתירה החזיתית בין גרסתו במשטרה ובין גרסתו לפניי, אין ספק כי, לכל הפחות אחת מהן, היא שקרית.

שוכנעתי כי גרסתו המקורית של הקטין, שנמסרה ימים ספורים לאחר אירוע הפציעה, ותועדה בת/36, היא גרסת האמת. התרשמתי כי דוקא הדברים שמסר בעדותו לפניי הם מעשה פלסטר, תוצר של תכנון מקדים והדרכה, אולי בסיוע דורשי טובת הנאשם, עם חלקם התגורר הקטין בתקופה שקדמה למסירת העדות בבית המשפט.

גרסתו המקורית, שמצאה ביטוי בת/36, משכנעת במידת האוטנטיות הפנימית שלה, נהנית מחיזוקים רבים בחומר הראיות ואיני מוצאת בה כל אינדיקציה לתדריך או לרצון להפללה. כך, למשל, כשנשאל מדוע נפרדו הוריו, השיב "בגלל בעיות", וכשהתבקש לפרט ענה: "הם לא מסתדרים וגם אבא מרביץ לאמא" (ש' 10). עם זאת, כנשאל אם אי פעם ראה את אביו מכה את אמו, ענה: "לא זוכר". תשובה זו הולמת את מכלול דבריו, ואיננה עולה בקנה אחד עם מאמצי הפללה או עם עלילות שווא. הלא, לו רצה הקטין לרצות את אמו ש"תדרכה" אותו, כטענת ההגנה, אין טוב משאלה פתוחה כזו, כדי להגשים את מטרת ההפללה. לא זו אף זו, כאשר נשאל ביחס לאירועים אחרים, טען כי זוכר מעט מאד לגביהם (אירוע השלכת החפץ על ראשה של המתלוננת - ש' 26) או שאינו זוכר אותם כלל (אירוע האצבעות - ש' 31).

על בסיס נימוקים אלה, לצד התרשמותי הבלתי אמצעית מהקטין בעת עדותו לפניי, ובהתאם לסעיף 10א.א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, אני מעדיפה את אמרתו של הקטין במשטרה על פני עדותו לפניי, וקובעת כי האמור בה משקף את הדברים שחוזה ג.מ. בחושי.

ב"כ הצדדים לא התייחסו בסיכומיהם לשאלת הוכחת תנאי קבילותה של ההודעה ת/36, ואולי בצדק, משום שהדברים ברורים למדי. למרות זאת, בקליפת אגוז אומר כי, ראשית, טרם קבלת ההודעה קבעתי כי עדותו של ג.מ. שונה בפרטים מהותיים מן האמרה ת/36. שנית, ג.מ. עצמו העיד וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו. לבסוף, גובה ההודעה העיד לפניי הקטין, ביחס לסוגיות רבות אחרות, אך מטבע הדברים, לא לגבי אופן גבייתה, ואף לא הובא בהמשך לעדות בעניין גביית ההודעה ת/36. למרות זאת, מתן האמרה הוכח בבית המשפט, וזאת באמצעות עדותו של ג.מ. עצמו, שאישר כי הוא אכן מסר את הדברים שנרשמו בהודעתו, ללא כל טענה ביחס לאופן גביית ההודעה, הגם שטען כי תוכנם של דבריו אינו אמת.

18. **גב' מונא ח'ורי** (להלן: "**חוקרת הילדים**") העידה בחקירתה הראשית כי היא עו"ס בעלת תואר ראשון ושני וכי עברה קורס הכשרת חוקרים מתחילים בנובמבר 2019, כי מאז בצעה יותר מ-200 חקירות וכי זאת הפעם הראשונה שבה היא מעידה בבית המשפט (עמ' 95 ש' 14).

אשר לחקירתו של א.מ. אמרה חוקרת הילדים כי בתום חקירתו אסרה על עדותו כיוון שהנאשם הוא אביו ובשל החשש שהילד לא יקבל את התמיכה הנדרשת להתמודדות עם הליכי בית המשפט וכן בשל קונפליקט הנאמנויות. העדה אמרה כי שקלה את החלטה בשנית בסמוך לדין וכי היא שוחחה עם עו"ס לסדרי דין שנפגשה עם אנטון, ויצרה קשר עם המתלוננת כדי לבדוק את עמדתה ולברר על תפקודו. העו"ס לסדרי הדין מסרה כי היא מתרשמת כי א.מ. הוא ילד מופנם בזמן האחרון וכי היא חוששת כי העדתו נגד הנאשם לא תועיל למצבו הרגשי. למתלוננת הסבירה העדה את ההקלות השונות שיכולות להינתן בהעדתו של א.מ., אך המתלוננת אמרה כי היא אינה מעוניינת להעמיד את א.מ. במצב זה.

אשר להערכת המהימנות מסרה העדה כי חקירת ילדים נערכת לפי מדריך לחקירת ילדים, וכי בסיום החקירה המלל של הילד מנותח על פי פרמטרים של התוכן, איכות המלל, הדינמיקה של הפגיעה והמוטיבציה של הילד להפיל את החשוד.

אשר לא.מ. אמרה חוקרת הילדים כי הוא דיווח על 4 אירועים ספציפיים, כי רוב המלל שלו היה במענה לתשאול פתוח וספונטני, וכי הוא התלווה ברגשות, בציטוטים ובהדגמות. חוקרת הילדים אמרה כי ניתן לראות כי אין לא.מ. מוטיבציה להפיל את הנאשם, כי הוא אינו מגמתי, וכי א.מ. לא ניסה להעצים את הפגיעה אלא למזערה. כן ידע א.מ. להבחין בין מקורות המידע שלו, כאשר לא זכר דבר מה אמר כי לא זכר. כן אמרה כי א.מ. נאמן לחוויה שלו ולהתרשמותה הוא תיאר דברים שחוה כעד, שיתף פעולה באופן מלא ושמר על קשר עין.

המאשימה הגישה באמצעות חוקרת הילדים את המוצגים הבאים:

· **ת/45 - תקליטור שבו מתועדת החקירה של א.מ.**

· **ת/46 - תרגום החקירה המתועדת בת/45. חוקרת הילדים העידה כי בדקה את נכונותו של התרגום ותיקנה אותו בכתב ידה במספר מקומות.**

מת/46 עולה כי א.מ. שמע לראשונה על אירוע הפציעה מפי פלוני שאמר לו כי הנאשם דקר את המתלוננת (ת/46 עמ' 7-8) כשסיפר לו על כך פלוני הוא אמר "תשמעו אתם צריכים לשמור טוב על עצמכם כי אבא דקר את אימא בסכין בכתף שלה" (עמ' 8 ש' 25-26). לאחר מכן שוחח על כך עם המתלוננת בשבת, וזו סיפרה לו כי "היא רוצה להתגרש ממנו והוא לא רוצה, כש, אני לא ידעתי משהו אחד כשהוא הלך ודקר אותה בסכין בכתף שלה, כן, כשהוא נכנס אליה ודקר אותה זה, כן. הוא התחיל להגיד לה אם את רוצה להתגרש ממני אני אהרוג אותך, אבל אימא שלי התחילה לבכות ואמרה לו שיש לנו ילדים מי יאכיל אותם, כן, עכשיו, הם הלכו לבית החולים וישבו ואמא שלי היה אומר לה אל תספרי לאף אחד...תגידי להם שהתעלפתי, עכשיו יש רופא ידע שהוא עשה את זה, שהוא זה, שזה נפילה לא התעלפות, הוא ידע את הכל והביא משטרה ולקחו את אבא שלי" (ת/46 עמ' 8 ש' 3-12).

בהקשר לאירוע החבלה בעין, א.מ. סיפר "כן, יש עוד פעם שהייתה בה בעיה הוא בא ונתן לה סטירה על העין שלה או בוקס אני לא יודע מה, זאת אומרת רק אימא שלי ואבא שלי ואח שלי הגדול היו שם פלוני... עכשיו היו

מדברים אז היא אמרה לו זה ההרגל שלך, זה הוא בא... נתן לה סטירה ואמר לה דברי יפה...אח שלי אמר לי...כשאבא שלי יצא אמרתי מה יש? עכשיו הלכתי אצל אח שלי ושאלתי אותו למה אבא יצא מהבית? הוא אמר לה, אמר לי שהוא נתן לה סטירה על העין שלה...." (עמ' 17 ש' 10-23). א.מ. אמר כי ראה סגול בעינה של המתלוננת (עמ' 17 ש' 27) וכי האירוע אירע "בסוף חודש 6" (עמ' 17 ש' 29).

כשנשאל א.מ. אם קרה שמישהו הכה את אימו על ידה הוא אמר "כן, אבל אני לא יודע מי, או אבא שלי או דודה שלי, אני לא זוכר מי דבר זה קרה לפני שנה או שנתיים... אני לא יודע, הגיעה זאת היה ריב אחותי הייתה כל הזמן מפריעה לאבא שלי...ואז אמר לה זה, רצה להזיז אותה ואז אימא שלי באה ודחף אותה כן ואני לא יודע מה עכשיו, זאת אומרת בטעות הוא דחף אותה, היא אמרה לו למה דחפת אותי? אמר לה ככה, כן... אבל אני לא יודע מי הרביץ לה על האצבעות שלה... את מה שאני זוכר שאו דודה שלי הרביצה לה על האצבעות שלה או אבא שלי..." (עמ' 18 ש' 20-33). בהמשך סיפר "ראיתי את אבא שלי רוצה להרביץ לה, וראיתי את דודה שלי שרוצה להרביץ לה, ולא ידעתי מי" (עמ' 19 ש' 25-26), וכן "הייתי שואל מי? אחותי הייתה אומרת לי דודה שלי, ואח שלי היה אומר לי אבא שלי, עכשיו לא ידעתי מי.... אפילו לא ראיתי כש, אני רק ראיתי שדודה שלי תוקפת את אימא שלי ואבא שלי רצה לתקוף את אימא שלי אז לא ידעתי מי" (עמ' 20 ש' 3-10). כשנשאל מה זאת אומרת שראה את דודתו תוקפת הסביר "שזה, היא רצתה לתקוף" (עמ' 20 ש' 16).

על אירוע נוסף שאינו מופיע בכתב האישום סיפר "הייתי משחק עם בני דוד שלי כדורגל עכשיו שמענו קולות של צעקות אני באתי ונכנסתי כדי לראות מה קרה, הוא לקח את הכיסא והרביץ לה בו על הראש שלה.... ראיתי את אבא שלי מרים כיסא והרביץ לה על הראש שלה... ואז כל הרצפה הייתה מלאה בדם כולם באו לשטוף לה את הראש שלה, כן ואני הייתי בוכה בגלל זה...." (עמ' 13 ש' 5-14), בהמשך סיפר כי "אמר לה זה שהוא רצה להפחיד אותה, הוא אמר לה בטעות הוא נפל מהיד שלו...." (עמ' 13 ש' 34), "הוא בזמנו חזר מהעבודה ונכנס לישון, כן והידיים שלו היו מלאות זיעה אז הוא החליק מהידיים שלו ונפל" (עמ' 14 ש' 12-13).

· **ת/47 - טופס סיכום חקירת ילדים.** הטופס ערוך על פני שני צידי הדפים, אך לבית המשפט הוגש צילום של עמודים 1, 3 ו-5 שלו. קרי; רק צד אחד של הדפים. בהחלטה מיום 20.12.21 הוריתי לב"כ הצדדים להתייחס לכך, אך לא התקבלה התייחסותם. מאחר שמדובר בראיה משנית, שעיקרה סיכום חקירתו של הילד על ידי חוקרת הילדים, אתעלם מהעמודים החסרים, ואתייחס לראיה העיקרית שהיא תקליטור החקירה, בסיוע תמלולה.

· **ת/48 - טופס הערכת מהימנות מיום 14.01.2021.**

· **ת/49 - טופס איסור העדת הילד מיום 09.06.2021.**

19. **בחקירתה הנגדית העידה גב' ח'ורי כי הואיל וא.מ. למד באותה עת בזום, לא התאפשר לה לחקור אותו שלא בידיעה, וכי לאחר ששוחחה עם החוקר אשקר נאמר לה לבצע את החקירה בידיעה בשל דחיפותה.** חוקרת הילדים מסרה כי א.מ. הגיע לתחנת המשטרה בליווי המתלוננת, וכי אתה תיאמה את הגעתו לחקירה. כשחקרה את א.מ. היו בפניה הודעותיה של המתלוננת מתאריכים שונים, הודעת הנאשם מיום 18.12.2020, הודעות ג.מ. וכן הודעת ס.מ. מיום 21.12.2020. חוקרת הילדים אמרה כי המצב הרצוי בחקירת ילדים הוא חקירה שלא

בידיעת ההורה או כל אדם מעורב בתיק, ואישרה שהטעם לכך הוא מניעת זיהום של העדות, אך חוקר המשטרה החליט שיש לבצע את החקירה בידיעה בשל דחיפותה. בהמשך חקירתה הנגדית, אמרה כי אף שאין זה המצב הרצוי, א.מ. דיין והיה נאמן לחוויה שלו וכי באופן מובהק לא היה מגמתי לאורך כל עדותו (עמ' 99 ש' 17-20). כן אמרה כי ניכר שא.מ. לא הגזים בתיאוריו ואף נטה למזערם כפי שניתן לראות בעובדה שעל סיפור הכאת המתלוננת בכיסא הוא אמר שהכיסא נפל כי ידי הנאשם הזיעו והכיסא נפל (עמ' 98 ש' 23-24). כשנאמר לה באשר לאותו עניין כי מדובר באירוע שאינו נכלל בכתב האישום השיבה: "אבל זה המלל של הילד, זו הדינמיקה שהייתה בחקירה" (עמ' 98 ש' 28) וכן כי לא הבחינה בפערים בין דבריו של א.מ. לחומר החקירה.

כשנשאלה חוקרת הילדים מה הפעולות שעשתה כדי למנוע את זיהום העדות אמרה ששוחחה עם המתלוננת ביום 21.12.2020 בבוקר ואמרה לה לומר לא.מ. שיש מישהו שרוצה לדבר איתו על מה שקורה בבית. אך שיחה זאת אינה מוקלטת. בהמשך אמרה כי א.מ. אמר בספונטניות בתחילת החקירה שהמתלוננת סיפרה לו על אירוע הדקירה וכי היא אמרה לו "בכל זאת זה אבא שלך" (עמ' 97 ש' 19). בהמשך חקירתה הנגדית אמרה כי שאלה את א.מ. אם מישהו אמר לו להגיד את הדברים וכי לילד בן 11 זה האופן שבו היא נוהגת.

חוקרת הילדים אמרה כי הודעתו של פלוני לא הייתה בפניה. כשנשאלה אם העובדה כי פלוני שולל תקיפה באירוע החבלה בעין הייתה משנה את הערכתה אמרה חוקרת הילדים "לפי המלל של א.מ. מדובר באלימות מתמשכת. לכן, אני לא יכולה לקבוע ספציפית. אני לא יכולה להגיד במאה אחוז שזה יכול לשנות את הערכה שלי, אם היו לי חומרים נוספים הייתי עוברת עליהם ושוקלת את עמדותי, אני לא בטוח הייתי משנה" (עמ' 99 ש' 25-27).

עוד השיבה כי בדרך כלל אם יש סתירות בין עדות הילד לחומר החקירה אמורים לבקש השלמת חקירה, אך במקרה זה לא התבקשה כזו.

כשהטיח בה הסניגור כי ישנן עדויות שסותרות את דבריו של א.מ. השיבה "זה לא נסתר ממה שהוא אומר. כשאני מנתחת את המוטיבציה של הילד להפליל את החשוד, הוא מנסה לדייק בתיאורים שלו וזה אומר הרבה על הילד הזה במלל שלו" (עמ' 103 ש' 30-31).

כשנשאלה מדוע שאלה את א.מ. באופן מדריך האם מישהו היכה את המתלוננת באצבעותיה השיבה כי מדובר במיצוי החקירה כדי לבדוק את התייחסותו להאשמות, וכי היא מנסה "עד כמה שפחות לשאול שאלה ישירה" (עמ' 104 ש' 33-עמ' 105 ש' 3).

20. מעדותה של חוקרת הילדים לפני התרשמותי כי מדובר בחוקרת מקצועית, היודעת היטב את עבודתה וכי עשתה אותה נאמנה. ממהלך העדות ניתן להתרשם כי בוצעו כל השלבים המקדימים הנדרשים טרם תחילת החלק המהותי של החקירה, כי גוף החקירה נערך באופן מיומן בהתאם לחוק ולנוהלי חקירת ילדים וכי בחלקה האחרון של החקירה קשרה החוקרת כל קצה שנותר פתוח. התרשמותי כי ממצאי המהימנות של חוקרת הילדים מבוססים היטב, מעוגנים בחומר הגולמי של חקירת הילד ומעובדים בהתאם לפרמטרים המקובלים. חוקרת הילדים אף הסבירה באופן מנומק את החלטתה לאסור את עדות הילד.

בחקירתה הנגדית השיבה החוקרת לכל שאלות הסניגור בטעם ובהגיון, ביססה את פעולותיה ואת ממצאיה, הסבירה ונימקה אותם.

אשר על כן, אני מקבלת את ממצאיה של חוקרת הילדים, ובכלל זה את מסקנותיה ואת קביעותיה לפיהן הילד תיאר את אשר חווה ממקומו כעד, ונותנת להם משקל ראיתי מלא. משכך, אני מקבלת את עדותו של א.מ. ונותנת גם לדבריו את מלוא המשקל הראיתי.

21. **ד"ר סאהר בראנסה** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא רופא משנת 1996, כי יש לו מרפאה עצמאית בכפר ריינה וכי הוא משמש גם רופא ילדים ומשפחה בקופ"ח מכבי בנצרת. הנאשם והמתלוננת הם מטופליו מזה שנים רבות, ולהערכת ד"ר בראנסה מדובר ב-10 שנים ואף יותר.

הרופא מסר כי במהלך החצי השני של חודש דצמבר 2020 הגיעה אליו המתלוננת ואמרה לו שבעלה תקף אותה, והייתה נסערת. העד הציע לה לפנות למשטרה אך המתלוננת העדיפה להמנע מכך. הרופא אמר כי הוא מחויב להודיע על כך לעובדת הסוציאלית, והוא הפנה את המתלוננת לעובדת הסוציאלית ואף דיבר איתה באופן אישי. העובדת הסוציאלית יושבת בקופ"ח מכבי בנוף הגליל בעוד הוא יושב במרפאתו בכפר ריינה.

העד תיאר את מצב רוחה של המתלוננת כ"לא טוב, הייתה עצבנית והיא הייתה באי שקט, היא לא כל כך ידעה להשיב על השאלות וראיתי שהיא במצב רוח לא כל כך מתאים" (עמ' 41 ש' 13-14). בהמשך חקירתו הראשית סיפר כי כשהמתלוננת הגיעה אליו היא בכתה וכשניסה לדובב אותה, אמרה לו כי הנאשם היכה אותה (עמ' 42 ש' 21-22).

העד אמר כי המתלוננת מעולם לא סיפרה לו על אלימות במשפחה קודם לכן וכן אמר "זה לא שהייתי בהלם אבל הייתי מופתע" (עמ' 41 ש' 15). כן אמר כי לא זכור לו שהמתלוננת התלוננה על בעיות רפואיות וכי הבין מתלונותיה כי הגיע לספר על מה שקרה (עמ' 41 ש' 19-20).

ד"ר בראנסה מסר כי אם מדובר במצב של סכנת חיים הוא מחויב לדווח למשטרה, אך במקרה זה חובת הדיווח שלו הסתיימה בדיווח לעובדת הסוציאלית. בהמשך חקירתו הראשית אמר כי לא דיווח לכל גורם נוסף מלבד העובדת הסוציאלית (עמ' 42 ש' 25).

כשנשאל מדוע לא תיעד את הדברים בתיק הרפואי השיב "כשיש מטופל שמגיע אליך נסער, אני מנסה להבין אותו להרגיע אותו, אני מנסה להבין מה קרה ובעניין זה, האמת היא שכשענתה לי העו"ס והסברתי לה את נסיבות המקרה, חשבתי לעצמי שזה מספיק..." (עמ' 41 ש' 28-30). כן הסביר כי המתלוננת לא דיווחה על בעיה רפואית.

העד מסר כי המתלוננת לא התלוננה בפניו מעולם על התעלפויות או סחרחורות.

לאחר האירוע התקשר אליו הנאשם, אך הרופא לא זכר אם היה זה באותו היום, ושאל אם המתלוננת הייתה אצלו. בהמשך חקירתו הראשית אמר כי אינו זוכר את המועד המדויק שבו התקשר אליו הנאשם ואמר "זה בטח לא היה חודש אחרי, יכול להיות שזה באותו היום או למחרת" (עמ' 42 ש' 7-8). כששאל ד"ר בראנסה את הנאשם כיצד הוא יודע על כך, אמר לו כי חבר שלו ראה את המתלוננת בבית המרקחת. ד"ר בראנסה אמר לנאשם כי המתלוננת אכן

הייתה אצלו. ובהמשך החקירה הראשית מסר כי הנאשם שאל מדוע פנתה אליו המתלוננת, אך ד"ר בראנסה לא מסר לו את הפרטים, ואמר לו כי המתלוננת אכן הגיעה אליו, וכי אם הנאשם רוצה הוא יכול להגיע אליו למרפאה כדי לשוחח. הנאשם אכן הגיע לפגישה עם ד"ר בראנסה במועד שאינו זכור לו במדויק "לא באותו היום" (עמ' 42, ש' 11) מבלי לתאם תור מראש.

בפגישה בין הנאשם ובין הרופא, שאל הנאשם מדוע הגיעה אליו המתלוננת. הרופא שאל את הנאשם אם הוא מכה את המתלוננת, והנאשם אמר כי לא היו דברים מעולם. בהמשך חקירתו הראשית אמר העד כי הוא לא זוכר שהנאשם התלונן על המתלוננת במהלך הפגישה (עמ' 42 ש' 26). הנאשם ביקש מד"ר בראנסה כי ידבר עם המתלוננת. ד"ר בראנסה נעתר לבקשה לנסות לגשר בין הנאשם ובין המתלוננת, ופנה למתלוננת כדי לשאול אותה אם היא מוכנה להיפגש כדי לנסות לפתור את הבעיות ביניהם, אך המתלוננת סירבה בכל תוקף, ולכן משך ד"ר בראנסה את ידיו מעיסוק נוסף בעניין.

22. **בחקירתו הנגדית** אישר ד"ר בראנסה כי משפחת הנאשם טופלה על ידו כרופא משפחה דרך קופת חולים מכבי, ומסר שגם אם בדרך כלל צריך לקבוע תור כדי להגיע אליו, ניתן להגיע גם ללא תור. כשעומת עם הטענה כי ניתן להגיע אליו רק בקביעת תור אמר "זה לא כל כך נכון. זה נכון לגבי קופ"ח מכבי בנצרת, אצלי במרפאה ברינה זה לא כל כך נכון, אנשים מגיעים, מחכים בתור ונכנסים" (עמ' 43 ש' 17-18).

כשעומת ד"ר בראנסה עם הודעתו במשטרה מיום 22.12.2020 שבה אמר כי המתלוננת הגיעה אליו שלושה או ארבעה חודשים לפני מתן ההודעה, אמר כי מדובר באותו ביקור עליו העיד, ובעקבות הדברים תיקן את דבריו בחקירתו הראשית ואמר כי חקירת המשטרה הייתה בדצמבר ואילו הביקור של המתלוננת היה כמה חודשים לפני כן (עמ' 44 ש' 30 - עמ' 45 ש' 4).

כשנשאל מדוע ביקורה של המתלוננת לא נרשם אמר כי אמנם הוא מעדיף לרשום, אך במקרה זה העדיף כי העניין יטופל על ידי העובדת הסוציאלית. העד אמר כי אינו זוכר אם היו על פני המתלוננת סימני חבלה (עמ' 46 ש' 3).

כשנשאל לעניין העלאת טענת החיסיון הרפואי בחקירה אמר כי החוקר אמר לו "שיש חיסיון, שלא אדאג ושהכל בסדר" וכי הוא סמך על דברי החוקר לעניין הויתור על החיסיון, אך הוא לא ראה החלטה של בית משפט להסיר את החיסיון או ויתור של המטופלת. העד אמר כי העלה בתחילת החקירה את עניין החיסיון הרפואי, וכשעומת עם העובדה כי הדברים לא נרשמו בהודעתו אמר "אז הוא לא כתב. אם הוא יבוא, אשאל אותו" (עמ' 47 ש' 6).

ד"ר בראנסה מסר כי למיטב זכרונו למתלוננת בעיית חוסר פעילות של בלוטת התריס. באשר לביטוי של מצב רפואי זה אמר כי הוא בא לידי ביטוי בישנוניות יתר, חולשה, רגישות לקור, ירידה במשקל, נשירת שיער, דופק נמוך, לחץ דם נמוך. כשנתבקש לאשר כי מצב זה עלול לגרום לעילפון אמר "לאו דווקא, לא בדיוק עילפון. לא כל אחד שיש לו לחץ דם נמוך יכול להתעלף. היא מקבלת טיפול והיה לה לחץ דם תקין, אף פעם לא הגיעה אליי בגלל לחץ דם נמוך. המתלוננת הרבה שנים במעקב אנדוקריני, היא מקבלת טיפול, והיא בשליטה" (עמ' 48 ש' 8-10). במענה לשאלות המשך אישר כי יש מי שמתעלפים בשל בעיות בתפקוד בלוטת התריס (עמ' 48 ש' 21).

23. **בחקירתו החוזרת** חזר ד"ר בראנסה על הבהרתו כי פגש את החוקר בחודש דצמבר וכי ביקור המתלוננת היה כמה חודשים לפני כן. ד"ר בראנסה סיפר עוד כי המתלוננת הגיעה אליו לביקור "לפני כמה ימים" וכי מאז הביקור

שעליו העיד ובין הביקור שלפני כמה ימים, לא הגיעה המתלוננת לביקורים נוספים.

24. עדותו של ד"ר בראנסה הותירה בי רושם אמין. הרופא העיד באופן ענייני, מקצועי וחסר פניות. מצאתי שבחקירתו הנגדית אין כדי לסתור את הדברים שמסר בחקירתו הראשית, למעט טעותו של הרופא ביחס למועד בו הגיעה למרפאתו המתלוננת, אותו בלבד עם המועד בו נחקר. אני סבורה שאין בטעות זו כדי להשמיט את הקרקע מתחת לדבריו. נהפוך הוא, יש בכך כדי ללמד על יושרו והגינותו של הרופא, שהכיר בטעותו, וכן כדי להצביע על כך שהמפגש עם המתלוננת היה אקראי מבחינתו.

אשר על כן, אני מעניקה לעדותו של ד"ר בראנסה את מלוא המשקל הראייתי, וקובעת כי המפגשים עם המתלוננת ועם הנאשם התרחשו באופן שתואר על ידו.

25. **גב' דלית דויטש** (להלן: "**העו"ס ממכבי**") העידה **בחקירתה הראשית** כי היא עובדת בקופת חולים מכבי כעובדת סוציאלית מזה 5 שנים. המאשימה הגישה באמצעות העדה את המסמך הבא:

ת/23 - מסמך מיום 30.08.2020 שכותרתו "טופס דיווח פנימי על אלימות במשפחה". בפרטי הנפגעת רשומים פרטיה של המתלוננת. תחת סיבת ההפניה נבחרה האפשרות: חבלות/כוויות, בגורם הפוגע נבחר: בן/בת זוג, בגורם המאתר נבחרה האפשרות: רופא. כן עולה מהטופס כי המתלוננת יודעה באשר לאפשרויות סיוע בנושא אלימות במשפחה.

העו"ס ממכבי סיפרה כי המתלוננת הופנתה אליה דרך רופא המשפחה, וכי פגישתה עם המתלוננת בחודש אוגוסט הייתה פגישתן הראשונה. למתלוננת היה "סימן כחול מתחת לעין" (עמ' 50 ש' 6), אך העדה לא זכרה תחת איזו עין. המתלוננת סיפרה כי היא סופגת אלימות פיזית ומילולית מכן זוגה, וכי היא מתעתדת להיפרד ממנו. בהמשך חקירתה הראשית אמרה כי ייתכן שהמתלוננת אמרה כי היא ובן זוגה כבר נפרדו "אבל שהם גרים באותו בית כי אין להם יכולת להפריד כוחות" (עמ' 50 ש' 20-21). המתלוננת רצתה להתייעץ באשר לדרכי התמודדות עם השפעות המצב על ילדיה. המתלוננת אמרה כי אין פגיעה בילדים, ומשכך לא חלה במקרה חובת דיווח אלא רק חובת יידוע. לאחר שידעה אותה באשר לאפשרויות הסיוע, הן קבעו להיפגש שוב, ובהמשך חקירתה הראשית אמרה כי למיטב זכרונה לא נפגשו פעם נוספת "מסיבות טכניות" אך הייתה עם המתלוננת בקשר טלפוני (עמ' 51 ש' 13).

העו"ס ממכבי סיפרה בפירוט רב יחסית על פרטים שמסרה על המתלוננת על נסיבות חייה ועל מערכת היחסים עם הנאשם. כן סיפרה כי כששאלה את המתלוננת על הנסיבות שבהן נגרמה לה החבלה מתחת לעינה, אמרה המתלוננת מפורשות "קיבלתי מכות", אך לא זכור לה אם פירטה (עמ' 50 ש' 15-16), כן העידה כי המתלוננת אמרה שאין זה מקרה חד פעמי, אלא במצב מתמשך (עמ' 50 ש' 30).

אשר לחובת היידוע אמרה "מבחינתי זה לומר לה שהיא יכולה ללכת למשטרה, אבל היא לא ביקשה, זה לא היה עניין" (עמ' 51 ש' 2-3). כן העידה כי כשסיפרה המתלוננת על האלימות אמרה "אל תכתבי את זה, לא לזה באתי" (עמ' 51 ש' 8), וכי אמרה לה "עדיף שלא יהיה מתועד" או מילים בעלות משמעות דומה (עמ' 51 ש' 9). העו"ס

אמרה למתלוננת כי התיק הסוציאלי אינו חשוף לאיש, אך זו אמרה שמעדיפה שהדברים לא ירשמו.

כשחוקר פנה אל העו"ס ממכבי ארבעה חודשים לאחר מכן, נזכרה בשיחה מאוגוסט וסיפרה כי "יש גם רישום" (עמ' 51 ש' 16).

העו"ס ממכבי סיפרה כי נודע לה על אירוע הפציעה מפי החוקר, וכי מאז פגישתן בחודש אוגוסט ועד לדצמבר לא נפגשה עם המתלוננת.

26. **בחקירתה הנגדית** אישרה העו"ס ממכבי כי הרופא שהפנה את המתלוננת הוא ד"ר בראנסה. כן אמרה כי אינה זוכרת אם ד"ר בראנסה התקשר אליה, אך ייתכן שכן. כשעומתה עם העובדה כי ד"ר בראנסה לא הזכיר בעדותו כי למתלוננת הייתה חבלה מתחת לעינה אמרה "נדמה לי שזה היה ככה" (עמ' 52 ש' 5).

27. התרשמתי כי מדובר בעובדת סוציאלית מקצועית, אשר עשתה את עבודתה נאמנה, ואף העידה לגבי פעולותיה ולגבי מפגשה עם המתלוננת באופן אמין ומדויק. בחקירתה הנגדית נאמר לעו"ס כי ד"ר בראנסה לא הזכיר חבלה מתחת לעין והיא השיבה כי נדמה לה שהיתה כזו. יש לדייק את הנקודה; ד"ר בראנסה נשאל על החבלה בעין והשיב כי אינו זוכר אם היתה כזו. עם זאת, ההגנה איננה חולקת על עצם קיומה של חבלה כזו, אלא טוענת כי זו נגרמה מנפילת חפץ ולא מאגרופו של הנאשם.

מכל מקום, על בסיס התרשמותי מעדותה של העו"ס ממכבי, אני מעניקה לעדותה ולת/23 משקל מלא, וקובעת כי הדברים התרחשו באופן שתואר על ידה בעל פה ובכתב.

28. **ד"ר מונדר חכים** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא משמש כרופא בכיר, פלסטיקאי, בבית החולים האנגלי, וכי הוא רופא משנת 1989.

את המתלוננת פגש בחדר המיון, וראה שיש לה חתך גדול בקרקפת שמשתרע גם על האפרכסת "ומגיע לכיוון הצוואר" (עמ' 63 ש' 19). כששאל אותה כיצד קרתה הפציעה אמרה המתלוננת כי לפעמים היא סובלת מסחרחורות, וכי היא הסתחררה, נפלה ונחבלה מהמעקה. המתלוננת נותחה באותו היום, ונשארה להשגחה במחלקה.

למחרת הציג את המקרה בישיבת המחלקה הכירורגית, שבה נכחו כל המתמחים הצעירים שטיפלו במתלוננת. לאחר שהציג את המקרה, הוחלט לדבר שוב עם המתלוננת כיוון שהסיפור שמסרה אינו הולם את אופי הפציעה, שתוארה על ידי ד"ר חכים כ"פציעה כל כך חדה, סימטרית, עם שוליים נקיים" (עמ' 63, ש' 25-26). כן הוסיף בהמשך כי בנפילה יש בדרך כלל פצע מעיכה ואילו במקרה זה הפצע נראה כפצע מחפץ חד. כשהגיע ד"ר חכים אל המתלוננת באותו הבוקר ביקש מבעלה ובתה לחכות מחוץ לחדר, הוא הסביר למתלוננת כי הפצע אינו מתאים לנפילה ושאל אותה אם "מישהו תקף אותך? בעלך תקף אותך?". המתלוננת לא דיברה אך הנהנה בראשה לחיוב. ד"ר חכים הוסיף כי בתחילה המתלוננת לא רצה לדבר כלל, והוא נדרש לדובב אותה ולהסביר לה כי הפציעה שלה קשה וכי תוצאותיה היו עלולות להיות קשות יותר ולהגיע כדי נכות לצמיתות ואף מוות. בעקבות זאת הנהנה המתלוננת בראש כאמור.

ד"ר חכים הוסיף וסיפר כי המתלוננת הייתה במשך כל הזמן עם בעלה ועם בתה, וכי הבקשה מהם לצאת היא דבר סטנדרטי במהלך טיפול. כן אמר כי עוד במיון זיהה כי הפציעה אינה מתאימה לסיפור שמסרה המתלוננת, אך המתלוננת הייתה בחדר הלם ולא היה מקום לבירור מעמיק של הדברים באותה העת. עוד אמר כי פנה למתלוננת רק ביום למחרת כיוון שהיא הייתה בהרדמה כללית והייתה זקוקה לזמן כדי להתאושש. העד אמר כי לא הבחין בהתנהגות חריגה מצד המתלוננת, וכי היא הייתה שקטה ועצובה.

29. **בחקירתו הנגדית** העיד ד"ר חכים כי המקרה הוצג בפני שניים או שלושה רופאים וכי לא ציין זאת במשטרה, כיוון שההצגה בפני רופאים אחרים הייתה לצורכי לימוד. כן אמר כי בשיחה עם המתלוננת הוא היה לבדו. כשעומת עם הדברים שאמר כביכול בהודעתו במשטרה (להלן **נ/3**) לפיהם "אמרתי לה שהפעם נגמר בחתך זעיר". שלל ד"ר חכים כי תיאר את הפצע כ"זעיר".

כן אישר ד"ר חכים המתלוננת כי המתלוננת "רק סימנה לחיוב", וכי הוא אינו יודע את הפרטים כלל.

כשנשאל ד"ר חכים באשר לאפשרות להסיק מהפציעה את כיוון הפציעה השיב כי אינו עוסק ברפואה משפטית, ובמענה לשאלת המשך אמר "אני יכול לזהות פצע מעיכה מנפילה או פצע מכלי חד שהוא לא מנפילה". כן אמר כי הוא לא קבע את כלי הפציעה.

· **נ/3** - הודעתו של ד"ר חכים, מיום 22.12.20, שנגבתה בבית החולים. תוכנה של ההודעה תואם את דבריו לפני.

30. במענה **לשאלת בית המשפט** על הכתוב בנ/3 ש' 21 אמר ד"ר חכים כי סביר להניח כי נכתב שם "חתך בעור" וחזר ואמר כי לא "חתך זעיר".

31. עדותו של ד"ר חכים הותירה עלי רושם של עדות אמינה, עניינית וחסרת פניות. כן התרשמתי כי מדובר ברופא מקצועי ומנוסה. לפיכך, אתן משקל מלא לעדותו באשר לאירועים עליהם העיד, ובפרט לדברים שאמר ביחס לשיחתו עם המתלוננת, לחוסר רצונה הראשוני לדבר, ולאופן המהוסס שבו הייתה נכונה בסופו של דבר לאשר כי פציעתה היא תוצאה של תקיפה על ידי בעלה.

כן אתן משקל להתרשמותו המקצועית כי פציעתה של המתלוננת אינה מתיישבת עם הסיפור הראשוני שמסרה בדבר נפילה. אמנם ד"ר חכים לא התיימר להיות מומחה לרפואה משפטית, אך בהתאם לכך הוא גם הקפיד שלא לחוות דעתו באשר לסוגיות המחייבות מומחיות כזו (כגון סוג הכלי שבו נגרמה הפציעה, כיוון הפציעה), אלא רק ביחס להיבטים שבהן מומחיותו מספקת.

32. **גב' ראנין מוכעבל** העידה **בחקירתה הראשית** כי היא משמשת כעובדת סוציאלית בבית החולים האנגלי

בנצרת, כי היא מרכזת את נושא האלימות במשפחה, וכי תפקידה כולל הדרכת הצוותים הרפואיים על אופן הזיהוי של מקרי אלימות במשפחה ועל הטיפול בהם (להלן: "העו"ס מביה"ח").

אשר לאירוע הפציעה העידה כי ד"ר מונדר חכים ביקש את התערבותה כעובדת סוציאלית בעניינה של המתלוננת. ד"ר חכים סיפר לה כי שוחח עם המתלוננת ואמר לה כי פציעתה אינה תואמת את מנגנון הפגיעה שתואר על ידה.

העו"ס מביה"ח העידה כי, יחד עם אחות המחלקה, תיכננה לדמות את העברת המתלוננת לבדיקת רנטגן כדי שתוכל לשוחח עמה, ובמקביל דווח על האירוע למוקד 100. בהמשך חקירתה הראשית סיפרה כי חשבה על תחבולה זו כיוון שד"ר חכים סיפר לה כי הנאשם לא מש מצידה של המתלוננת מרגע שהגיעה למיון.

כשהאחות הובילה את המתלוננת לבדיקת הרנטגן כבר המתינו במקום שני שוטרים. אלה גבו עדות מהמתלוננת והעו"ס מביה"ח שמעה את הדברים. העו"ס סיפרה כי המתלוננת "נכנסה קצת מתרגשת והתחילה גם לבכות וחזרה על משפט אתם לא יודעים מה עשיתם" (עמ' 54 ש' 7-8). המתלוננת סיפרה כי "הגרוש שלה" דקר אותה בסכין, והראתה לה את הפצעים בכתף ובאוזן. כן סיפרה המתלוננת כי היו מקרי אלימות נוספים בעבר, אך העדה לא ביררה את פרטיהם. כשהשוטר סיים את גביית העדות נכנסה לחדר בתה של המתלוננת והן "התחבקו והיו מתרגשות מכל המצב" (עמ' 54 ש' 16). המתלוננת שהתה במהלך הלילה שלאחר מכן במחלקה הפנימית. לאחר מכן הציעה לה העדה ביחד עם עו"ס משטרה להשתכן במקלט לנשים מוכות, אך המתלוננת היססה בשל חוסר רצונה להיפרד מילדיה. המתלוננת התבקשה לחשוב על אפשרות זו, אך בסופו של דבר החליטה לוותר על המקלט לנשים מוכות ולחזור לביתה.

העו"ס מביה"ח הוסיפה וסיפרה כי המתלוננת חששה לילדיה, התקשרה אליהם תכופות וביקשה מהם לנעול את הבית מחשש שמישהו יפגע בהם. לאחר שרוענן זיכרונה, אישרה את דבריה בהודעתה במשטרה שם מסרה: "אמרה לי שבעלה ציווה עליה שאם היא נכנסת לבית חולים ומספרת את האמת יפגע בה ושתבקש מהצוות שהוא יהיה צמוד אליה ושהיא נפלה במדרגות" (עמ' 55 ש' 3-4). כמו כן אישרה העדה את עריכתו של ת/28 (ראו להלן) והסבירה כי מדובר בתרשומת פנימית של בית החולים.

33. **בחקירתה הנגדית** העידה העו"ס מביה"ח כי לא בדקה אם הנאשם היה צמוד למתלוננת אם לאו וכי ד"ר חכים ואחות שהייתה באותה המשמרת, ששמה פידה, סיפרו לה על כך. בהמשך החקירה הנגדית סיפרה שכאשר ירדה למחלקה, ראתה את הנאשם והמתלוננת הולכים במחלקה זה בצד זה. כשעומתה עם דברי המתלוננת באשר לפרקי זמן שבהם לא היה הנאשם בצידה, אמרה העו"ס כי לא בדקה את הדברים וכי קיבלה דיווח מהצוותים הרפואיים.

עוד השיבה כי לא סיפרה למשטרה על כך שהעדה ביקשה מילדיה לנעול את הבית, כיוון שהייתה במהלך יום העבודה, ומעט לחוצה. כן הוסיפה כי לאחר שהשוטרים עצבו היא דיברה פעם או פעמיים עם בנה של המתלוננת, לבקשתה של זו, כדי למסור לו שיסגרו את הבית. למיטב זכרונה דיברה עם בנה הבכור פלוני. בהמשך חקירתה הנגדית אמרה "אני לא זוכרת מי זה היה, כנראה הבכור" (עמ' 57 ש' 9-10). כן אמרה כי הילד שאיתו דיברה, דיבר גם עם אחותו ועם אמו (עמ' 57 ש' 17-18). העדה סיפרה כי ערכה תרשומת על אודות האירוע יום לאחר מכן, אך לא כתבה בה הכל (עמ' 57 ש' 15), וכן סיפרה כי תרשומת זאת כוללת גורמים נוספים שלהם דיווחה או שהיו מעורבים באירוע, ושלא הוזכרו על ידי בחקירתה במשטרה (עמ' 58 ש' 15-16).

34. **בחקירתה החוזרת** נשאלה העו"ס מביה"ח שוב מדוע לא הוזכרו בהודעתה במשטרה הגורמים שצינה בתרשומת הפנימית, והשיבה "אולי החוקר שהגיע אמר לי 5-10 דקות וחשבתי שזה קצר ואמרתי לעצמי כבר כתבתי הכל ברישום הפנימי שלי ואם הוא היה שואל אותי הייתי אומרת לו אבל הוא לא שאל אותי" (עמ' 58 ש' 22-20).

נוכח הדופי שהוטל במהימנות העדה, בקשה המאשימה להגיש את התרשומת הפנימית, וזו התקבלה לאחר דחיית התנגדות ההגנה וסומנה **ת/28**.

• **ת/28 - דוח "סיכום התערבות" מיום 21.12.2020 שנערך על ידי העו"ס מביה"ח.**

35. עדותה של גב' מוכעבל הותירה על"י רושם אמין. התרשמתי כי מדובר בעובדת סוציאלית מקצועית אשר ביצעה את עבודתה נאמנה, ניהלה תרשומת מקיפה של האירוע בסמוך לאירוע ומעידה על האירועים כפי שהיו. אתן אפוא לעדותה משקל מלא ובפרט לדבריה על הנסיבות שבהן התלוננה המתלוננת על מעשה האלימות מצד הנאשם, על דבריה ועל מצבה הנפשי בזמן מסירת התלונה ולאחריה.

36. **רס"מ ג'ואד חליל** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא משרת כשוטר מזה 19 שנה בתפקידים שונים, וכי בתקופה הרלוונטית שימש כסייר. המאשימה הגישה באמצעות העד את המסמכים הבאים, אשר את תוכנם אישר:

• **ת/33 - דוח פעולה מיום 18.12.2020 שנערך על ידי רס"מ חליל, ביחס לנסיבות מעצרו של הנאשם.**

• **ת/34 - דוח מעצר מיום 18.12.2020 שנערך על ידי רס"מ חליל. מהדוח עולה כי תגובת הנאשם עם מעצרו הייתה "אני לא אומר כלום".**

רס"מ חליל העיד כי כל פעולותיו מתועדות במצלמות למעט דברים שנעשו בבית החולים אותם לא תיעד במצלמה, כיוון שאסור להפעיל את מצלמות הגוף בבית החולים. כן אמר כי תגובת הנאשם בת/34 היא מילותיו המדויקות של הנאשם וכי לו היה שותק היה כותב "אין מענה".

37. **בחקירתו הנגדית** חזר רס"מ חליל ואמר כי בהתאם להנחיות אסור להפעיל מצלמת גוף בבית חולים. אשר לשני הסרטונים המצוינים בת/33 מסר כי מדובר בסרטונים על המפגש בתחנה, וכי הוא מתעד במצלמת הגוף כל דבר למעט פעולות שנעשות בבית החולים.

כשעומת רס"מ חליל עם העובדה כי למעט בת/33, לא ציינה המתלוננת בפני כל גורם אחר כי הנאשם דקר אותה גם במכונית, השיב כי הדברים שמופיעים בת/33 אלה הדברים שמסרה לו המתלוננת.

38. עדותו של רס"מ חליל הותירה רושם חיובי. אשר לפרט הנוגע לדקירת המתלוננת בכתפה ברכב, פרט שהמתלוננת לא חזרה עליו בשום מקום אחר, אניח שהדיווח נובע מאי הבנה ביחס לנקודה זו נוכח ריבוי הפרטים

של האירוע המתגלגל ואופיו המקוצר של דוח פעולה, אל מול הודעה מסודרת של מתלוננת, לא כל שכן מול עדותה בבית המשפט. כזכור, טענה המתלוננת כי הדקירה בכתף נעשתה לאחר שיצאו מהעסק אל הרכב ובמהלך נסיונה לחזור לעסק.

מכל מקום, אין מחלוקת ביחס לאופן מעצרו של הנאשם, ובנקודה זו, לה אתן משקל מלא, טמון עיקר עדותו של רס"מ חליל.

39. **רס"מ ויסאם אשקר** אישר **בחקירתו הראשית** את עריכת המסמכים שהלן ואת תוכנם של מסמכים אלה, שהוגשו על ידי המאשימה באמצעותו;

· **ת/8 -** מזכר מיום 21.12.2020 שכותרתו "מזכר - שיחה עם מונא חוקרת ילדים" שממנו עולה כי ביקש מחוקרת הילדים לבצע את החקירה בידיעת אמו של הילד, א.מ., לאחר שנמצא כי הוא אינו לומד בבית הספר באותו יום. כן מתוארים במזכר ניסיונות תיאום חקירת ילדי בני הזוג, כשהמזכר עולה כי הוסכם כי המתלוננת "תביא את הילד ביחד עם שאר הילדים לחקירה בתחנה" לאחר הדיון בבית המשפט לענייני משפחה בעניין צו ההגנה.

· **ת/9 -** מזכר מיום 21.12.2020 שכותרתו "מזכר - דוח פעולה" וממנו עולה כי בשל איחור של המתלוננת תואמה חקירה של הילד במועד אחר.

· **ת/10 -** מזכר מיום 22.12.2020 שכותרתו "מזכר - זימון בני משפחתו של החשוד לתחנה", ממנו עולה כי העד זימן את אבי הנאשם, את אמו ואת אחיו לחקירה בבוקר שלמחרת.

· **ת/11 -** מזכר מיום 24.12.2020 שכותרתו "מזכר - דוח צפיה למצלמות אבטחה באנגלי". בדוח הצפיה מתוארים שלושה סרטונים המתעדים את הגעת הנאשם והמתלוננת למיין בית החולים ואת כניסתם למיין.

· **ת/12 -** מזכר מיום 24.12.2020 שכותרתו "מזכר דוח פעולה שחזור" המתאר את עריכת השחזור על ידי המתלוננת בסטודיו שלה. מן המזכר עולה כי הצילום הורד למחשב ולאחר מכן נצרב ביחד עם החומר שנאסף בדיסק שצורף לחומר החקירה.

· **ת/13 -** מזכר מיום 24.12.2020 שכותרתו "מזכר - הבהרה", לפיו ביום 18.12.2020 כשגבה העד את עדות המתלוננת בבית החולים, שאלה היכן זרק הנאשם את הסכין. כן ערך שיחת וידאו עם השוטר עידן קליין והמתלוננת הצביע על המקום שבו זרק הנאשם את הסכין "וזה היה ליד פח האשפה".

· **ת/14 -** מזכר מיום 28.12.2020 שכותרתו "מזכר - זימון הבן פלוני" ממנו עולה כי העד ניסה ליצור קשר עם פלוני מספר פעמים ללא מענה.

· **ת/15 -** דוח ביצוע עימות בין הנאשם לבין המתלוננת מיום 24.12.2020 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

· **ת/16 -** פלט שיחות יוצאות ונכנסות בין הטלפון הנייד של הנאשם לזה של המתלוננת ואיכון.

· **ת/17** - צילומי מסך מהטלפון הנייד של פלוני.

· **ת/18** - צילומי מסך טלפון של ס.מ..

· **ת/19** - הודעת הנאשם מיום 23.12.2020 שעה 21:58 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה) - העד אישר כי גבה את הודעת הנאשם, ואת היתר הודעות הנאשם שהוגשו על ידו, כי הזהירו וכי רשם את כל דבריו.

· **ת/20** - הודעת הנאשם מיום 24.12.2020 שעה 10:51 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

· **ת/21** - הודעת הנאשם מיום 28.12.2020 שעה 16:52 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

· **ת/22** - הודעת הנאשם מיום 18.12.202 שעה 20:43 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

העד תירגם בעל פה את האמור בת/17 (ראו להלן ת/44, הכולל תרגום כתוב של הדברים) והעיד כי ת/18 הוא צילום מסך מהטלפון הנייד של ס.מ. שבו נוסח הדברים זהה, אלא שבצילום המסך שבת/18 מופיעים הסרטון ותמונת הדם ששלח פלוני לס.מ.. רס"מ אשקר אמר כי למיטב זכרונו פלוני אמר כי מחק את הסרטון והתמונה.

את הסרטון צרב רס"מ אשקר, ורואים בו את הנאשם מנקה את הדם בשירותים.

40. **בחקירתו הנגדית** אישר רס"מ אשקר כי הוא היה החוקר המוביל בתיק. כשנשאל מדוע אין בחומר החקירה חוות דעת כי מדובר בדם ולא בצבע, אמר כי לא היה בכך צורך והסביר "עפ"י מה שהיה בתיק. יש תלויה על אישה שבעלה ניסה לרצוח אותה ויש תמונות ומסמכים רפואיים והגיעה לבית חולים מדממת" (עמ' 32 ש' 7-8). כשנשאל "עשית פעולה כלשהי בתוך מכון היופי לבדוק או לשלול גרסה כלשהי, קרי שאין דם" (עמ' 32 ש' 14-15), השיב כי הנאשם ניקה את הדם מיד אחרי האירוע עם כלור, כפי שניתן לראות בסרטון (עמ' 32 ש' 16). רס"מ אשקר השיב גם כי לא ניסה לשחזר את הדם, ובאשר לעריכת חוות דעת פתולוגית על פצעי המתלוננת השיב "יש תיעוד רפואי של בית חולים. לא נעשתה בדיקת חיים" (עמ' 32 ש' 31). כן אמר כי אינו זוכר עם עשה פעולה לאיתור פינות חדות או ברגים בולטים בסטודיו (עמ' 33 ש' 3), כי שיחת הוידאו מושה ת/13 לא הוקלטה כיוון שהיה מדובר ב"שיחת וידאו לקדם את התיק, על מנת לתפוס את הראיה וזה נעשה במידי" (עמ' 33 ש' 11-12). רס"מ אשקר מסר כי למקום נשלח חוקר לבדיקת מצלמות אבטחה וכי כאלה לא נמצאו, ובמענה לשאלות המשך הפנה לדוחות פעולה של השוטרים שביצעו את הפעולות (עמ' 33 ש' 28), כן הסביר כי איתור מצלמות אינו מתפקידו אלא מתפקידו של איש טכני האמון על כך. כשנשאל בעניין ת/8 אם בדק אם יש זיהום של העדות השיב "אל תשכח שבאותה תקופה היה סגר וחגים ולא ניתן היה לבצע חקירת הילד במסגרת חינוכית והייתה אפשרות להביא את הילד רק באמצעות אמא שלו" (עמ' 34 ש' 2-3), ובהמשך אמר "זה לא תפקידי. יש חוקרת שחקרה שיכולה לבדוק ולתת הערכת מהימנות" (עמ' 34 ש' 4-5). כשנשאל בעניין ת/9 אם המתלוננת הגיעה לתחנה עם הילד, השיב כי אינו זוכר (עמ' 34 ש' 15-16), כן רס"מ אשקר אישר כי לא הזהיר את המתלוננת לבל תזהם את עדות הילד. רס"מ אשקר אמר כי לא נבדקו טענות הנאשם באשר לפרקי זמן שלא שהה בצד המתלוננת בבית החולים (עמ' 36 ש' 14-20). כן אמר העד כי לא ערך שחזור בין שני אנשים באשר לאופן שבו נטען כי אירעו הדקירות והסביר כי בוצע שחזור עם המתלוננת (עמ' 37 ש' 14-21). כשעומת עם הטענה כי תיאור הדקירות לא ייתכן השיב "זו הערכה שלך וזה מה שאתה אומר" (עמ' 37 ש' 25).

41. **בחקירתו החוזרת** אישר רס"מ אשקר כי הסרטון שצורב בת/5 הוא הסרטון שאליו מתייחס ת/18.

42. התרשמתי כי מדובר בחוקר ותיק ומיומן שבצע את הפעולות עליהן העיד, וערך את המוצגים שהוגשו באמצעותו באופן ראוי. על כן, אתן משקל מלא לעדותו ולמוצגים שהוגשו באמצעותו. העד לא נחקר ביחס לאופן גביית ההודעות, ועל כן אקבלן כהודעות שנגבו בהתאם לחוק ולנהלים, ושנמסרו מרצונו הטוב והחפשי של הנאשם.

43. **רס"מ עידן קליין** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא משמש סויר במשטרה מזה 10 שנים. המאשימה הגישה באמצעות רס"מ קליין דוח פעולה, שהתקבל וסומן ת/29.

ת/29 - דוח פעולה מיום 18.12.2020, שנערך על ידי רס"מ קליין. מדוח הפעולה עולה כי מבירור שערך עם בית עסק סמוך, שלו מצלמת אבטחה הצופה על הכניסה לסטודיו, עולה כי לא ניתן לראות במצלמות האבטחה את האירוע שהתרחש בשעה 08:00 משום שבית העסק נפתח רק בשעה 11:00. כן עולה כי מבירור על אודות מצלמת אבטחה נוספת שנראתה צופה לכיוון הכביש עלה כי מדובר במצלמת דמי. רס"מ קליין גם ביצע סריקה לאיתור הסכין בסמוך למרכז פיס בשיכון הפועלים, אך הסכין לא אותרה, ורס"מ קליין השיב למתלוננת את מפתחות הסטודיו.

44. **בחקירתו הנגדית** נשאל רס"מ קליין אם הפעולה צולמה, והשיב כי אם לא צורף סרטון כנראה שלא, ובהמשך אמר כי, ככל הנראה, שכח להפעיל את מצלמת הגוף שלו. העד מסר כי תא השטח שבו נערך החיפוש אינו קטן, וכי בנקודה שאליה הוכוון על ידי המתלוננת, לא נמצאה סכין. כן מסר כי הפעולה לא צולמה בכל דרך שהיא.

45. במענה **לשאלת בית המשפט** הסביר רס"מ קליין כי כשכתב בדוח הפעולה שצורפו תמונות התכוון כנראה לתמונות שצילם בטאבלט, שכן במצלמת הגוף אין אפשרות לצלם תמונות. כן אמר כי אינו זוכר אילו תמונות צילם.

46. עדותו של רס"מ קליין ודוח הפעולה שערך מלמדים בעיקר כי העלה חרס בידו. אשר לחפוש הסכין, בהתחשב בעובדה שהחפוש נערך למעלה מ-24 שעות לאחר השלכתה, לא ניתן לייחס לאי מציאת הסכין ערך ראיתי ממשי.

47. **רס"ב סאלח גדיר** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא משמש שוטר מזה 33 שנים. באמצעות העד הגישה המאשימה את המוצגים הבאים:

ת/35 - הודעת הנאשם מיום 18.12.2020 (ראו פירוט להלן בפרשת ההגנה).

ת/35א - תקליטור האמור לתעד את גביית ת/35. בפועל מדובר בסרטון פגום, חסר קול וחסר תמונה.

48. **בחקירתו הנגדית** אישר רס"ב גדיר כי בחקירתו טען הנאשם כי יצא לקנות דברים בשליחות המתלוננת עת

הייתה מאושפזת וכן העיד כי בהסכמת הנאשם האזין במכשיר הטלפון שלו להקלטה של שיחה בין הנאשם ובין המתלוננת לאחר קרות האירוע, שבה נשמעת המתלוננת מבקשת מהנאשם להביא סיגריות.

49. בהעדר טענות כלשהן ביחס לאופן גביית ההודעה, אני מקבלת את ת/35 כהודעה המשקפת את דברי הנאשם, שנמסרו מרצונו הטוב והחפשי, בהתאם לחוק ולנהלים.

50. **בהסכמת הצדדים** הוגשו במסגרת פרשת התביעה גם המוצגים הבאים:

- **ת/7 - תקליטור** ובו הקלטת השיחה למוקד 100, וכן סרטון ממצלמת הגוף של שוטר.
- **ת/24 - בקשה** למתן צו להצגה של מסמכים המתייחסים לקופ"ח מכבי ולעובדת הסוציאלית בקופ"ח מכבי, בצירוף פרוטוקול הדיון בבקשה וההחלטה.
- **ת/25 - בקשה** למתן צו להצגה של מסמכים המתייחסים למספר בתי חולים בנצרת ביחס למתלוננת, בצירוף פרוטוקול הדיון בבקשה וההחלטה.
- **ת/26 - טופס** לוואי לבדיקת מיצוי ראיות ממחשב.
- **ת/27 - דוח** פעולה מיום 18.12.2020 שנערך על ידי רס"מ נתנאל אואט. מדוח הפעולה עולה כי בבדיקה שערך רס"מ אואט בתוך בית העסק לא נמצאו כתמי דם על הרצפה או על הקירות והמקום נראה נקי ומסודר ללא חפצים שבורים. כן עולה כי רס"מ אואט סרק מספר פחי אשפה בחיפוש אחר הסכין שמתלוננת מסרה כי הושלכה, אך הסכין לא נמצאה. את המפתחות לבית העסק מסר לרס"מ עידו קליין.
- **ת/30 - תעודה** בדבר רשומה מוסדית ופרטי תקשורת המצורפים לה.
- **ת/31 - סיכום** מלר"ד על שם המתלוננת מיום 17.12.2020.
- **ת/32 - סיכום** אישפוז על שם המתלוננת מיום 19.12.2020.
- **ת/37 - מזכר** מיום 27.12.2020 שכותרתו "תמלול קלטת 100".
- **ת/38 - מזכר** מיום 27.12.2020 שכותרתו "שיחה עם חקירות ילדים".
- **ת/39 - מזכר** מיום 27.12.2020 שכותרתו "הזמנת האחות סוהיר".
- **ת/40 - מזכר** מיום 27.12.2020 שכותרתו "הזמנת הקורבן והבת שלה" ממנה עולה כי המתלוננת אמרה שלא תוכל להגיע עם בתה ס.מ. למסירת עדות בשעה הקרובה, וכי היא תגיע עימה למחרת בבוקר.
- **ת/41 - "דוח** תובנות מצלמות גוף" שנערך כל ידי רס"ר פאתן סלימאן שבו נכתב "הסרטון מספר 1 לשוטר נתנאל - במצלמת השוטר מתעד זירת האירוע - המכון של הקורבן שבו בוצעה העבירה. שאר הסרטונים לא רלוונטים לתיק החקירה"

· **ת/42** - מזכר מיום 27.12.2020 שכותרתו "ניסיון להזמנת אמה של הקורבן" שממנו עולה כי רס"ר סלימאן פנתה למתלוננת לקבלת מספר הטלפון של אמה וזו מסרה כי אמה חולת אלצהיימר וכי היא "לא בהכרח מלאה".

הוסכם בין הצדדים כי רס"ר סלימאן לא עשה דבר לבירור אמיתות הטענה.

· **ת/43** - מזכר מיום 27.12.2020 שכותרתו "ניסיון להזמנת פלוני" שממנו עולה כי פלוני סירב להגיע למסירת הודעה נוספת ואמר כי מסר הכול בעדותו הקודמת.

· **ת/44** - מזכר מיום 27.12.2020 שכותרתו "תרגום הודעות" הכולל תרגום של ההודעות מיום 18.12.2020 מהמכשיר הנייד של פלוני ומהמכשיר הנייד של ס.מ. (ת/17 ות/18 לעיל). תוכן ההודעות בשני המכשירים זהה למעט העובדה כי במכשיר של ס.מ. מופיעים גם סרטון ותמונה, ונכתב בהן כך:

"ס.מ.: פלוני

ס.מ.: תשלח לי את התמונות

ס.מ.: הדם

ס.מ.: שצלמת אותם אתמול

פלוני: לא

פלוני: לא

[סרטון מפלוני]

[תמונה מפלוני]

ס.מ.: תקשיב

ס.מ.: אם שאלו אותך משהו

ס.מ.: תגיד להם

ס.מ.: נסעו

ס.מ.: או כל דבר

ס.מ. אהל את [צ"ל- אבל אל] תגיד שקרה משהו בסדר[?].

(בהודעות המקוריות ניתן לראות שמיד אח"כ הוסיפה הודעה נוספת שכללה סימן שאלה "?").

פרשת ההגנה

הודעות הנאשם במשטרה

51. **ת/35** - הודעת הנאשם מיום 18.12.20, שעה 15.43, שנכתבה לאחר שהנאשם התייעץ עם סניגורו, בה הכחיש כי תקף את אשתו וטען כי "הכל כשורה ביני לבינה, אני אוהב אותה כל ערב הולכים לבלות יחד..." (ש' 6). ביחס לאירוע מסר כי הגיע לבית העסק של המתלוננת, ראה אותה עומדת בעסק כשכתפה וחולצתה מגוללות בדם. הנאשם שאל אותה מה קרה והיא ענתה שהתעלפה ונפלה, אך לא פירטה היכן נפלה. "מיד אני לקחתי אותה לבית החולים האנגלי" (ש' 12), שם חזרה המתלוננת על דבריה. עוד שמע שאמרה כי היא מתעלפת באופן קבוע, בגלל רגישות לפול, אם כי לא בכל יום (ש' 14). הנאשם נשאר בבית החולים עם המתלוננת וב"שעה מאוחרת" הלך הביתה ובתם ס.מ. נותרה עמה.

למחרת בשש בבקר התקשרה אליו המתלוננת ובקשה שיביא לה סיגריות והוא עשה כן, והוסיף כי כל היום היה עמה בבית החולים, "לא עזבתי אותה" (ש' 18). בהמשך לקחו את המתלוננת לצילום, הגיעו שוטרים ועצרו אותו.

בהמשך, נשאל מתי יצאה המתלוננת מהבית ביום האירוע, ואז נאלץ הנאשם לספר כי אינם גרים באותו בית משום שהם פרודים, אך הוסיף כי יחסיהם תקינים וכי ימים ספורים קודם לכן ביקר בביתה והם אכלו יחד (ש' 27-31).

52. **ת/22** - הודעת הנאשם מיום 18.12.20, שעה 20.43, בה חזר וטען כי יחסיו עם המתלוננת תקינים והשיב כי הם בהליכי גירושין משום שהמתלוננת "רוצה ללכת לבלות עם חברות ולעשות קעקועים ולובשת בגדים קרועים ובגלל זה אני אמרתי לה שזה לא מתאים לי ואנחנו לא רבנו להיפך אנחנו חיים ביחד, היא גרה במגדל העמק ואני כל יום הולך אליה ומביא לה דברים ולפני כמה ימים נתתי לה 2,000 ₪" (ש' 9-11). עוד השיב כי המתלוננת מספרת לו עם מי והיכן היא מבלה וכי נפרדו כחודשיים שלושה קודם לכן.

כשנשאל אם הוא עוקב אחרי המתלוננת, מגיע למקומות בהם היא מבלה עם חברותיה ומפתיע אותה, בחר לשמור על זכות השתיקה. לאחר שסירב לענות על מספר שאלות בהקשר זה, אמר: "... היא הלכה והילדים אמרו לי שאינם יצאה מהבית ולא עונה לטלפונים ואפילו הילד פלוני אמר לי אם להתקשר למשטרה ואני אמרתי לה [צ"ל - לו] שלא ואני פחדתי עליה ויצאתי לחפש אותה" (ש' 35). לשאלות נוספות בהקשר זה שוב סירב לענות, אם כי הסכים לאשר כי מצא את רכבה בחוף כאמל בחיפה. הנאשם הסביר את סירובו לענות בכך שאינו חש בטוב ובכך שיש לו עורך דין (למשל, ש' 40, 52 ו-55), ובהמשך פשוט שתק (ש' 60-75).

לאחר מכן, הוטח בו כי לדברי המתלוננת הגיע הנאשם לבית העסק שלה כשסכין בידו ודקר אותה, ואז ענה: "אין דבר כזה" (ש' 72). בהמשך נשאל שאלות נוספות לגבי האירוע עצמו, על חלקן השיב ובאחרות שתק. כשבחר לענות אמר כי הוא והמתלוננת אוהבים זה את זה, כי הגיע למקום, ראה אותו מדממת ולקח אותה לבית החולים.

כשהוצגו לפניו תמונות החבלות של המתלוננת, אמר: "אני לא עשיתי" (ש' 100), וכשנשאל מי, אם כן, דקר אותה, ענה: "לא יודע".

כשנשאל על החבלה בעינה, השיב כי מעולם לא תקף את המתלוננת.

כשנשאל על שבירת האצבעות אמר: "מה זה היא מספרת את כל החיים ומאיפה היא מביאה את הזה, אין דבר כזה" (ש' 113).

הנאשם אישר כי הוא מוכן לבצע עימות עם המתלוננת וטען כי אין כל בעיות ביניהם.

הנאשם נשאל אם הוא צורך סמים או אלכוהול וענה: "סמים ואלכוהול באירועים אני שותה ולפני 3-4 חודשים התחלתי לעשן..." (ש' 121).

53. **ת/19** - הודעת הנאשם במשטרה מיום 23.12.20, במסגרתה חזר והכחיש כי פגע במתלוננת. לדבריו, הגיע אליה לעסק, המתלוננת אמרה לו שהתעלפה ושרוצה ללכת לבית החולים "...ואני ישר כמו משוגע לקחתי אותה ונסעתי לבית חולים..." (ש' 6). לדבריו נשאר עמה עד שעות אחר הצהריים ואז נסע לביתו, וחזר שוב כשבקשה שיביא לה מזון. הוא הביא אוכל למתלוננת, לילדיהם ולו ומאוחר יותר נסע לביתו.

אשר לאירוע עצמו טען כי כשנכנס לבית העסק ראה דם על הסוודר של המתלוננת, אך לא ראה היכן הפגיעה, המתלוננת אמרה לו שהתעלפה ונפלה, והוסיף "אני הייתי כמו משוגע וישר נסענו לבית חולים" (ש' 14).

כשהוטחה בו גרסת המתלוננת אמר: "מה אני משוגע? אני אוהב אותה ובחיים שלי ובילדים לא עשיתי לה דבר כזה" (ש' 19). הנאשם לא ידע היכן נפלה אשתו, אך מסר שכשהגיע עמדה מתנשפת בפתח הכניסה לעסק.

כשנשאל כיצד לקח את המתלוננת לבית החולים, השיב: "עם הרכב שלה" וכשנשאל מי נהג ברכב, ענה: "אני רציתי לנהוג ברכב אבל היא אמרה שרוצה לנהוג ואני שאלתי אותה אם היא מסוגלת לנהוג ואמרה לי שכן ואז אמרתי שאני אשב לידה ושתנהג לאט לאט" (ש' 34-43). עוד הכחיש כי החזיק בסכין או זרק אותה.

הנאשם אישר כי לאחר אשפוזו של המתלוננת הגיע לבית העסק על מנת להביא לה משם חפצים שבקשה. כשנשאל אם עשה דבר מה במקום, ענה: "היה איתי הבן וראה הכל". הוא נשאל אם ראה דם בעסק והשיב: "לא שמנו לב לזה, היה איתי הילד". כשהוטח בו כי ניקה את המקום, הנאשם הכחיש. החוקר הראה לנאשם את הסרטון המתעד את הנקיין והנאשם אמר: "נכון אני נכנסתי עם הילד שלי ותשאל אותו והוא שאל מה זה הדם ואני אמרתי לו שזה על הכלור...", לאחר מכן המשיך להכחיש כי ניקה את הדם וטען כי לו רצה להסתיר היה אומר לבנו שלא יצלם או לוקח ממנו את הצילום (ש' 58-84).

החוקר הטיח בנאשם כי יום קודם לאירוע עקב אחרי המתלוננת לחיפה, והנאשם ענה: "אני לא עוקב אחריה, יש מקומות שתמיד היא הולכת לשם ואני יודע איפה היא תהיה וגם יש לי מקומות שאם אני הולך לשם אז היא יודעת" (ש' 97). בהמשך, אישר כי שבוע קודם לכן נסע לחפש את המתלוננת בחיפה משום שילדיהם דאגו לה כי הטלפון שלה היה כבוי. הוא איתר את רכבה, חיכה לה לידו וכשהגיעה דיבר עמה. לשאלת החוקר אישר כי לאחר שהמתלוננת נסעה מהמקום, הוא התקשר אליה, אך הכחיש שאיים. הנאשם הכחיש כי הוא עוקב אחריה באופן תדיר.

הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת בעינה, וטען כי סיפרה לו ש"פתחה את הארון של המטבח מלמעלה ואז נפלו

כל סירים על הפנים שלה ועל הראש... (ש' 118). לדבריו, בשעת המקרה היה הוא עצמו בעבודה והוא אינו יודע מי היה איתה.

הנאשם אישר שהתווכח עם המתלוננת בנוכחות פלוני, אך הכחיש שהכה אותה (ש' 134).

הנאשם אישר כי ד"ר סאהר בראנסה הוא רופא המשפחה שלהם, אך לא ידע אם המתלוננת בקרה אצלו לאחר שנפגעה בעינה. לדבריו, הוא עצמו ניגש לד"ר בראנסה כי חש ברע, והרופא אמר לו שהמתלוננת ספרה לו שהיא והנאשם רבים ולא מסתדרים. לדבריו, שאל אותו הרופא אם הוא מעוניין שיתערב משום שמכיר את שניהם, והנאשם השיב שיעשה מה שהוא רואה לנכון. הנאשם אישר שהרופא שאל אותו אם הכה את המתלוננת וכי ענה בשלילה (ש' 135-146).

אשר לאצבעות השבורות טען כי לא גרם לכך ואף אינו זוכר שנשברו אצבעותיה של המתלוננת. כך גם הכחיש אירוע של השלכת מכשיר טלפון על המתלוננת (ש' 147-158).

כשנאמר לו כי ילדיו מסרו שהיה אליים כלפי אמם, ענה: "בטח היא הסיתה אותם".

הנאשם בקש להוסיף כי ביום מעצרו, כשהיה בבית החולים, עמד בפתח החדר ושמע את אחת האחיות אומרת למתלוננת שתדע איך להזיז את הנאשם מהמתלוננת, וכי אותה אחות "ידועה כשרמוטה והיא מכירה אותה".

54. ת/20 - הודעת הנאשם מיום 24.12.20, בה אמר הנאשם שהוא מוכן להשבע שלא תקף את המתלוננת, הכחיש שאיים עליה באמצעות כיסא ואף פגע בה באמצעותו בראשה. כמו כן, הביע הסכמתו לעריכת עימות.

55. ת/15 - דו"ח עימות מיום 24.12.20. במהלך העימות טען, כשהציגה המתלוננת את גרסתה לאירוע הפציעה, אמר הנאשם "הכול שקר למה את משקרת, תספרי את האמת. מה אני עשיתי לך ואיזה רע שתעשי לי את זה אני אוהב אותך. את רוצה להיפטר ממני" (עמ' 2 ש' 9-10). אשר לאירוע החבלה בעין אמר "היא אמרה שנפלו עליה סירים כשפתחה את הארון של המטבח" (עמ' 3 ש' 52) וכן הכחיש כי שבר את אצבעותיה של המתלוננת (עמ' 3 ש' 58).

56. ת/21 - הודעת הנאשם מיום 28.12.20, בפתחה אמר הנאשם לחוקר: "... אני אומר לך ומבקש ממך שתוציא אותי מכאן ומוכן לעזוב את הארץ וללכת ממחר לבני הדודים שלי בחו"ל ולהתגרש מאשתי ולעזוב אותה ולא לחזור לכאן". כששאל החוקר אם הנאשם מתכוון לברוח לחו"ל, הביע הנאשם פליאה על כך שדבריו נרשמו, ואמר כי התכוון שיחיו בנפרד ושאלהים יסלח לה.

הנאשם נשאל ביחס להקלטות שטען שנמצאות במכשיר הטלפון שלו ונאמר לו כי טכנאי לא הצליח להפעיל את המכשיר. הנאשם נשאל אם מוכן להפעיל את מכשירו, וענה כי אם המכשיר התקלקל, אינו יכול לעשות דבר.

הנאשם נשאל ביחס לאצבעות השבורות, אם זכור לו שהמתלוננת טופלה ונזקקה לקיבוע, מתלה וחבישה וענה: "אין דבר כזה" (ש' 26). כשנאמר לו כי נמצאו מסמכים רפואיים המתעדים זאת, השיב: "לא נכון אין דבר כזה ואני מעולם לא נגעתי בה ולא תקפתי אותה אף פעם בחיים" (ש' 30).

הנאשם בקש להוסיף כי הוא מעוניין להבדק במכונת אמת ושגם המתלוננת תבדק.

57. **הנאשם** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא עובד כנהג אוטובוס בחברת עפיפי. הנאשם טען כי כתב האישום נגדו שקרי וכי מדובר בקנוניה שנועדה כדי להיפטר ממנו משום שהוא בקשר עם הילדים. לדבריו הוא והמתלוננת חיו חיים טובים, וכי בשלב כלשהו החלה המתלוננת לעשות שימוש בסמים מסוג קריסטל, והחלה לחזור בשעות לילה מאוחרות. הנאשם אמר למתלוננת ש"זה לא מתאים שתחזור בשעה כזו, כי השכנים יראו ויתחילו לדבר עלייך" (עמ' 107 ש 15-16), וכי בעקבות זאת הוחלט כי תעזוב את הבית ותגורר במגדל העמק, אך הוא והמתלוננת המשיכו להיות בקשר יומיומי.

הנאשם סיפר כי לפני נישואיהם צרכה המתלוננת סמים, כי הייתה בקשר עם עבריינים מוכרים, וכי אלה רצו כי הוא והמתלוננת יפרדו, כיוון שהיו מברחים איתה סמים.

אשר לאירוע הפציעה מסר כי כשהגיע לסטודיו עמדה המתלוננת בדלת, וכששאל אותה מה קרה היא אמרה לו שהיא לא מרגישה טוב ושהתעלפה וכי הוא ראה "קצת דם" על כתפה. הנאשם הציע לה לנסוע במכוניתו, אך המתלוננת אמרה שייסעו במכוניתה. הנאשם שאל אותה אם היא מסוגלת לנהוג והמתלוננת אמרה שכן. בהמשך חקירתו הראשית, בהתייחס לטענה כי זרק את הסכין במהלך הנסיעה, אמר כי כלל לא הייתה סכין (עמ' 109 ש' 9).

כשהגיעו לבית החולים סיפרה המתלוננת לרופאים כי היא התעלפה ונפלה. הנאשם אמר כי הוא הלך לפתוח תיק למתלוננת בדלפק הקבלה וכי באותו הזמן היא נותרה לבדה עם הרופאים. כן סיפר כי המתלוננת הייתה לבדה ובהכרה בעת תפירת הפצעים כשהוא ממתין בחוץ. לאחר מכן, הועברה המתלוננת לחדרה, ולאחר שהם יצאו יחד לעשן סיגריה, הגיעו לחדר פלוני וס.מ. עם זאת בהמשך החקירה הראשית אמר הנאשם כי פלוני וס.מ. התקשרו אליו והוא הביאם לבית החולים (עמ' 108, ש' 8-9). המתלוננת ביקשה כי הנאשם יביא לה את יומנה ואת מטען הטלפון שהותיר בסטודיו. הנאשם ופלוני נסעו לסטודיו, והנאשם ראה שם בקבוק אקונומיקה בתוך המקלחת שעליו דם, וביקש מפלוני לצלם אותו. לאחר מכן פלוני השליך הבקבוק לאשפה, והם חזרו לבית החולים. עוד סיפר שגם עזב את המתלוננת לבקשתה כדי לקנות בגט שווארמה.

בשלב מאוחר יותר, אמר הנאשם למתלוננת כי הוא עייף ושאל אם היא מעוניינת שמישהו יישאר איתה, והיא ביקשה כי ס.מ. תישאר איתה בעוד הנאשם חזר לביתו. בשעה 22:00 התקשרה אליו המתלוננת וביקשה כי יביא טמפונים מהסופרפארם.

הקלטת השיחה הוצגה בבית המשפט ובהמשך פרשת ההגנה הוגש תרגום השיחה ומספר שיחות מוקלטות נוספות שהוצגו לנאשם במהלך חקירתו הראשית - אלה התקבלו וסומנו **נ/5 ונ/6**.

יום לאחר מכן התקשרה המתלוננת לנאשם בשעה 06:00 וביקשה מהנאשם לבוא לעשן איתה סיגריות.

הנאשם העיד על שתי שיחות נוספות, שאת מועדיהן לא זכר, ושתורגמן והוגשו במסגרת נ/5. על שיחה אחת אמר כי

מדובר בשיחה בינו ובין המתלוננת לאחר ששלחה לו תמונה של בקבוק יין ששתתה והוא התקשר אליה כי חשש לשלומה בנסיעתה חזרה.

באשר לשיחה הנוספת אמר כי התלונן בה על מצבי רוחה המשתנים וכי ביקש לדעת היכן מערכת היחסים ביניהם עומדת ובמה טעה. יצוין הנאשם טען בעדותו כי "בשיחה שאלתי אותה למה היא עושה את זה כל יום וגם חזרה לסמים" (עמ' 109 ש' 25).

אשר לאירוע החבלה בעין טען כי כשחזר מעבודתו שאלה אותה מה יש לה מתחת לעין והיא ענתה כי נפלו עליה סירים והיא אף הראתה לו חבלות שנגרמו לה בראשה ובעינה. כשעומת עם דברי המתלוננת כי הנאשם הכה אותה באגרוף אמר כי המתלוננת היא שקרנית וכי "תמיד אמרה לי כשיהיה לי משעמם איתך יש לי הפתעה בשביל (צ"ל - בשבילך)" (עמ' 110 ש' 16).

אשר לאירוע האצבעות אמר כי לא היו דברים מעולם וכי וידא אחותו והמתלוננת התווכחו והנאשם הפריד ביניהן והשלים ביניהן.

58. **בחקירתו הנגדית** אישר הנאשם את חתימותיו על גבי חמש הודעותיו במשטרה.

אשר **לאירוע הפציעה**, התבקש הנאשם לאשר כי לא הזמין אמבולנס, וענה: "לא, לא רצתה" ובאותו משפט ממש, המשיך ואמר: "לא דיברנו על אמבולנס" (עמ' 111 ש' 15).

עוד אישר כי ביום האירוע היו ביחסים טובים "במאת האחוזים".

הנאשם נשאל כיצד הבחין רק במעט דם על הכתף נוכח הפציעה המהותית בראשה של המתלוננת, וענה כי בבית החולים ראה (עמ' 114 ש' 11, וכן עמ' 115 ש' 32).

התובע שאל אם המתלוננת לבשה סוודר, והנאשם השיב: "לא זוכר. לבשה טי שירט" (עמ' 114 ש' 20).

לדבריו האמין למתלוננת **שהתעלפה** משום ש"יש לה רגישות כזו, היתה נופלת לפעמים. פעם נדרסה והתעופפה באויר כמה מטרים וקיבלה מכה בראש" (עמ' 115 ש' 29). וטען כי היא מתעלפת הרבה, אם כי לא כל יום, ולעתים הוא נותן לה מים עם סוכר או סוכריה כדי לעזור (עמ' 116 ש' 5).

לאחר שאלות רבות של התובע השיב הנאשם כי לפני שהגיע לעסק, דיבר עם המתלוננת בטלפון והודיע לה שהגיע, וכחמש דקות אחר כך, הגיע. בהמשך, לאחר שהתובע שאל אותו אם בדיוק בדקות הספורות הללו, המתלוננת התעלפה, טען הנאשם כי המרחק הוא חמש דקות אבל השיחה היתה כרבע שעה קודם לכן (עמ' 120 ש' 31 עד עמ' 121 ש' 14).

הנאשם לא ידע להסביר כיצד לדברי **ד"ר בראנסה**, אין למתלוננת היסטוריה של התעלפויות, וחזר על עמדתו, לפיה

המתלוננת "תמיד מתעלפת" (עמ' 116 ש' 16).

כשאמר לו התובע: "ליבי שקרנית אבל הרופא מה?" אמר הנאשם: "אני לא אומר שליבי שקרנית. אף פעם לא... על הרופא וזה היא לא משקרת עליי" (עמ' 116 ש' 24). כשטען התובע שאין הגין בדברי הנאשם לפיהם לכאורה רופא המשפחה אינו מודע לבעיה המלווה את המתלוננת בתדירות כזו לאורך שנים, ענה הנאשם כי המתלוננת מקבלת תרופות וכי ניתן לבדוק זאת בתיקה הרפואי (עמ' 116 ש' 26).

בהמשך, לשאלת התובע, טען כי אמר לד"ר בראנסה כי המתלוננת משקרת (עמ' 119, ש' 20). הנאשם חזר על גרסתו לפיה ניגש לרופא משום שחש ברע, ואילו כשעימת אותו התובע עם טענת הרופא, לפיה זימן אותו לשיחה, אישר כי הזמינו, אלא שטען כי הלך בגלל שחש ברע, ורק לאחר שבדק אותו, העלה הרופא את הנושא הזה. והוסיף: "לא הלכתי ספיישל בשבילי", ואילו התובע אמר שעל פי עדות הרופא, דווקא כן, והנאשם חזר על טענתו וכשנשאל אם הרופא משקר, ענה כי הוא עצמו אומר את האמת (עמ' 120 ש' 4).

הנאשם לא ידע להתייחס לעדותו של **ד"ר חכים**, לפיה פציעה של המתלוננת אינם מתאימים למכה אלא לדקירה ואמר: "אני לא יודע. אם הוא אומר הוא יודע. אני לא רופא. היא אמרה לי נפילה" (עמ' 117 ש' 2), עוד טען כי קיבל את דבריה של המתלוננת כלשונם ולא בדק אותם.

התובע טען לפני הנאשם כי המתלוננת תיארה שדקר אותה בסכין וכי ד"ר חכים טען שהפציעה מתאימה לדקירה, והוסיף: "שניהם משקרים ורוצים לשים את אסטיב בבית הסוהר?" והנאשם השיב בחיוב. כשבקש התובע הסבר לכך, טען כי האחות המופקרת שעבדה בבית החולים הסיתה את המתלוננת ו"יכול להיות שהיא הלכה לרופא ועשתה את כל הסיפור" (עמ' 117 ש' 23). הנאשם לא הצליח לספק נימוק בגינו יש לרופא אינטרס להעליל על הנאשם (שם, ש' 32).

התובע הטיח בנאשם כי **כשהגיע לעסק עם פלוני**, אמר לו האחרון "מה זה הדם הזה", והנאשם אישר זאת והוסיף שבקש מפלוני לצלם זאת (עמ' 114 ש' 28). כשנשאל אם היה דם גם על הרצפה, ענה: "אני לא זוכר בדיוק אבל אני זוכר שהיו כמה טיפות דם על הרצפה ועל המיכל של האקונומיקה. אני זוכר שביקשתי מהבן שלי לצלם" (ש' 30). כשנשאל מדוע היה צורך בצילום, השיב: "כדי לראות. לשמור את זה. חשבתי יש משהו לא יודע. היא אמרה שהתעלפה, נפלה, היו טיפות דם על הרצפה ובמקלחת היה על מיכל האקונומיקה דם...", כשחזר התובע על השאלה, ענה הנאשם: "אנו אוהבים לצלם. ככה אנחנו. נגיד הלכתי לים אני מצלם. אמרתי לו לצלם והילדה היתה אצלה, תשלח לילדה. ככה" (עמ' 115 ש' 5).

כשהוטח בו כי בחקירתו במשטרה אמר שלא ניקה את הדם, אמר: "לא ניקיתי בכלל" (עמ' 115 ש' 14). עוד טען כי בסרטון אינו נראה מנקה, אלא רק מתכופף לכיוון בקבוק האקונומיקה, וכי לא היה דם באותו מקום.

התובע הטיח בנאשם כי פלוני סיפר בהודעתו במשטרה כי כשנכנסו ראה את דם אמו על הרצפה ופחד "ואבא התחיל לנקות" (עמ' 122 ש' 19 וכך גם בעמ' 123 ש' 30 ואילך), ושאל אם פלוני משקר. לאחר כחצי עמוד של חזרה על השאלה, השיב הנאשם כי פלוני משקר (שם ש' 21-33).

התובע שאל: כמו הרופא ולובה וס.מ.? והנאשם השיב בחיוב.

התובע הפנה את הנאשם לת/27 ממנו עולה כי ביום האירוע היה שוטר בעסק ודיווח כי המקום נקי. בתגובה אמר הנאשם שהיו ונשארו "נקודות". הוא נשאל אם גם השוטר משקר והשיב שאינו יודע וכי הוא עצמו אומר אמת.

ביחס לשהיה בבית החולים אישר כי לא זז מהמתלוננת וטען: "מי שאשתו נפלה הוא רוצה להיות איתה" (עמ' 111 ש' 17).

לגבי הנסיעה לחיפה מסר כי מצא את רכבה של המתלוננת בחוף הכאמל בו היא רגילה לבלות, וראה אותה יוצאת מהחוף לרכב (עמ' 114 ש' 2). עוד אישר כי המתלוננת לא רצה לדבר איתו כשהתקשר אליה לאחר מכן.

בנוגע לאירוע החבלה בעין, חזר על גרסתו לפיה המתלוננת סיפרה לו שנפלו עליה סירים במטבח. כשהוטח בו כי המתלוננת העידה כי הנאשם נתן לה אגרוף, אמר: "אז היא שקרנית..." (עמ' 118 ש' 26). כשטוען באזניו התובע כי לפני זמן קצר אמר שהיא אינה שקרנית, השיב תשובה שאין בה משום תשובה: "אני האמנתי לה להכל, מה שהיא עשתה לי הכל שקר. היא היתה לי אישה, חברה, הכל" (שם, ש' 28).

כשהוטח בו כי ג.מ. העיד שנפל עליה סיר אחד כחול, טען כי סיפר מה אמרה לו המתלוננת (עמ' 120 ש' 28).

את עדותה של ס.מ. המחזקת את גרסת המלוננת פטר בכך שס.מ. משקרת משום שהמתלוננת הסיתה אותה (עמ' 118 ש' 29 עד עמ' 119 ש' 9). בהמשך טען כי ס.מ. שקרה בבית המשפט משום שחששה כי המתלוננת תגרש אותה מביתה (עמ' 120 ש' 6-20).

אשר לאירוע שבירת האצבעות חזר והכחישו מכל וכל (עמ' 119 ש' 11).

בנוגע לחקירתו הראשונה במשטרה, אישר הנאשם כי חש ברע, נלקח לבדיקה ולאחר מכן נחקר שוב, לאחר ש"בבית חולים נתנו לי אינפוזיה ונתנו לי תרופות הרגעה" (עמ' 111 ש' 25). התובע הטיח בנאשם כי על פי התיעוד הרפואי לא קיבל הנאשם כל טיפול, והנאשם השיב כי אינו משקר.

· **50/ת** - התיעוד הרפואי ביחס לנאשם, אשר הוגש בהסכמה, ממנו עולה כי הנאשם הגיע למיון על רקע כאבים בחזה וקוצר נשימה לאחר התרגשות יתר, כי כל בדיקותיו הגופניות תקינות, ככלל, וכי קיבל במיון "טיפול הרגעתי" שלא פורט מהותו.

ביחס לחקירתו השניה, טען התובע באזני הנאשם, כי בחר לשתוק בחלק הארי של החקירה. הנאשם הסביר זאת בכך שחש ברע. כשהובהר כי אכן מדובר בחקירה השניה, לאחר הביקור בבית החולים, הטיח התובע בנאשם כי בשום מקום לאורך החקירה לא טען כי הוא חש ברע, והנאשם טען כי אמר זאת. עיון בת/22 מלמד כי הנאשם אכן התייחס לכך בש' 52 ו-55.

התובע הטיח בנאשם את הסתירות בגרסאותיו ביחס לאופי יחסיו עם המתלוננת, והנאשם לא הצליח לישבן (עמ' 41 עמוד)

112 ש' 17 ואילך), וסיכם את עמדתו בכך ש"הסמים הרסו הכל" (עמ' 113 ש' 4).

כשהטיח בו התובע כי במהלך **חמש חקירותיו** לא התייחס לסמים, טען כי לא דבר על כך מתוך אהבה למתלוננת ובשל החשש לפגיעה בילדים, ומשום ששמר על כבודה ורצה לגמול אותה מהסמים.

עוד טען כי למרות שהיא "מסטולה" היא עובדת ומרוויחה הרבה מאד כסף (עמ' 113 ש' 2 ו-20). כן אישר את גרסתו שעלתה בחקירה הראשית לפיה היתה המתלוננת מסובכת עם עבריינים טרם חתונתם, וחרף תשובה בת חמש שורות, לא הצליח להשיב לשאלה מדוע גם על זה לא סיפר בחמש הודעותיו (שם ש' 24-28).

בהמשך טען כי אינו יודע מי מביא למתלוננת סמים, אך הוא מקושר ויכול לברר זאת. אז הטיח בו התובע כי יכול לברר משום שגם הוא משתמש בסמים, והנאשם טען "אני בחיים לא השתמשתי בסמים" (עמ' 121 ש' 22). התובע הטיח בו כי כך אמר בהודעתו (ת/22, ש' 121), אך טען שהכוונה שם היא לעישון סיגריות, ולא ידע להסביר כיצד חתם על ההודעה כך, ולבסוף טען שהחוקר הוסיף זאת (שם, ש' 26).

גם **כלפי התובע** בא הנאשם בטענות, ואמר לו כי הוא "רק רוצה לעלות בדרגות" ולא רואה את בני האדם (עמ' 125 ש' 1-3). ולדבריו גם הרופא והאחות שיקרו כי "... אני מכיר את הרופא והאחות גם יוצאים ביחד, בגלל זה אני אגיד לך. תדע" (עמ' 125 ש' 14).

59. **בחקירתו החוזרת** הסביר כי ס.מ. שקרה כי חששה שכמו את ג.מ., גם אותה אמה לא תרצה.

60. **בתשובה לשאלת בית המשפט** טען הנאשם כי הוא שמאלי.

61. עדותו של הנאשם הותירה בי רושם בלתי אמין, בהיותה מגמתית, מניפולטיבית ורצופה בסתירות פנימיות וחיצוניות, היורדות לשורש העניין. עיקרי גרסתו נסתרו לא רק על ידי עדי התביעה העיקריים אלא אף על ידי חלק מעדי ההגנה. כמו כן, בגרסאותיו, שחלקן התפתחו עם התקדמות ההליך, וחלקן בגדר עדות כבושה, עלו תמיהות ופרכות שונות, שלהן לא היה בידי הנאשם לספק הסבר. בנוסף, לא אחת היו תשובותיו של הנאשם מתפתלות ומתחמקות כשבסופו של יום, גם לאחר שנתן לכאורה תשובה ארוכה, לא ענה, למעשה, לשאלה שנשאל. להלן פירוט מספר דוגמאות לכך;

· **שקרי הנאשם בשאלת הדם בסטודיו** -באשר לשאלה אם ניקה את הדם בסטודיו, מסר הנאשם גרסאות סותרות, אשר נסתרות בסופו של דבר הן על ידי דבריו שלו, הן עלי ידי הסרטון בת/5 והן על ידי גרסת עד ההגנה פלוני (ראו להלן).

כך בת/19 אמר הנאשם תחילה כי כשהגיע לסטודיו כדי להביא למתלוננת את הטלפון הסלולרי והיומן לא ראה דם במקום (ת/19 ש' 61) והכחיש כי ניקה את הסטודיו מדם (ת/19 ש' 66). לאחר מכן, כשהוצג לו הסרטון שבו

הוא נראה מנקה את הדם אמר כי פלוני שאל אותו "מה זה הדם" וכי הנאשם אמר לו "שזה על הכלור" (ת/19 ש' 68) ופלוני השליך את הבקבוק לאשפה (שם, ש' 69). בהמשך אותה הודעה אף אמרה כי ביקש מפלוני לצלם את הדם (ת/19 ש' 78).

בחקירתו לפניי חזר הנאשם על הגרסה שגיבש בסוף ת/19 לפיה ראה דם על בקבוק חומר ניקוי, ביקש מפלוני לצלם ופלוני השליך את הבקבוק לאשפה (עמ' 108 ש' 10-12), אך בחקירתו הנגדית הוסיף כי הוא זוכר שהיו גם כמה טיפות דם על הרצפה (עמ' 114, ש' 30). הנאשם המשיך לטעון כי לא ניקה את הדם, אך כשעומת עם העובדה כי הסטודיו נמצא נקי אמר "נשארו הנקודות, כמה נקודות, לא עשיתי כלום...." (עמ' 123, ש' 23).

כן מסר כי אם פלוני אמר שראה דם ו"אבא התחיל לנקות", הרי שפלוני משקר.

יצוין, כי הנאשם גם לא הצליח לספק הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע לדבריו ביקש מפלוני לצלם את הדם והוא סיפק הסבר מבולבל שלפיו עשה זאת "כדי לראות. לשמור את זה. חשבתי יש משהו לא יודע" (עמ' 115 ש' 1) ובהמשך אמר "אנו אוהבים לצלם. ככה אנחנו. נגיד הלכתי לים אני מצלם. אמרתי לו לצלם והילדה הייתה אצלה, תשלח לילדה. ככה" (עמ' 115 ש' 5-6).

בגרסאותיו השונות תיאר הנאשם כי כשהגיע לסטודיו ראה **מעט** דם על המתלוננת. דומה כי תיאור זה, מטרותו היא למזער את חומרת פציעתה של המתלוננת. הדעת נותנת כי פציעה מסוג זה, במנותק מהשאלה מה גרם לה, גורמת לדימום משמעותי. מעבר לכך, דבריו אינם מתיישבים עם גרסת פלוני (להלן), שמתגובתו למראה הדם ניכר כי לא כך היו פני הדברים.

בנוסף, הנאשם סתר עצמו ביחס לסוג בגד שהתלכלך מדמה של המתלוננת, כאשר בת/19 מסר כי לבשה סוודר, ואילו בחקירתו הנגדית, למרות שנשאל מפורשות אם המתלוננת לבשה סוודר, השיב: "לא זוכר. לבשה טי שירט" (עמ' 114 ש' 20).

הטענה כי המתלוננת עושה שימוש ב**סמים** לא הוזכרה בגרסאותיו במשטרה, ועל כן היא בגדר עדות כבושה. ההסבר שנתן לכבישתה, הסבר שעלה רק במסגרת חקירתו הנגדית, הוא כי רצה לשמור על כבודה של המתלוננת. לא ניתן לקבל הסבר זה כמניח את הדעת. השכל הישר מביא למסקנה כי נאשם המצוי במעצר, לגישתו בשל עלילת שווא, שטפלה עליו בת זוגו לשעבר, עלילה שעניינה גרימת עבירה חמורה מאד, ויודע כי אותה בת זוג עושה שימוש בסמים קשים - יש להניח שיעלה נושא זה לפני חוקריו, שמא יהיה בכך כדי להסביר את עלילת השווא ולסייע בהוכחת חפותו. נוכח העמדה שהציג במשטרה בנוגע ליחסיו ה"תקינים" עם המתלוננת, עמדה שכיום אין חולק כי איננה משקפת את המצב לאשורו, ההגיון הבריא מצביע על כך שטענה כזו פשוט איננה מתיישבת עם התמונה שבקש לצייר.

עוד טען הנאשם כי למרות שהמתלוננת "מסטולה", היא עובדת ומרוויחה הרבה מאד כסף (עמ' 113 ש' 2 ו-20). טענה זו, בעיקר לצד הטענה הנוספת לפיה המתלוננת שיכורה לעתים קרובות, אינה מתיישבת עם יכולתה של המתלוננת לנהל עסק מצליח.

עוד יצוין בהקשר זה, כי בחקירתו הראשית טען כי אחת השיחות שהוגשו על ידי ההגנה כוללת התייחסות לכך שהמתלוננת משתמשת בסמים (עמ' 109 ש' 25). אך מעיון בנ/5 ניתן לראות כי הנאשם לא העלה במהלך השיחה כל טענה באשר לשימוש בסמים.

לעומת זאת, בת/22 אישר כי הוא עצמו משתמש בסמים, אמירה אליה התכחש כשהוטחה בו בחקירתו הנגדית, וזאת חרף העובדה שהתפאר כי הוא בעל קשרים בעולם הסמים (עמ' 121).

עוד טען כי החוקר הוסיף את הדברים, גם טענה זו לא עלתה קודם לכן, והחוקר לא נשאל עליה כלל במסגרת חקירתו הנגדית.

• אשר לניסיון לצייר **יחסים תקינים עם המתלוננת** - טענה זו, עליה חזר הנאשם עד חקירתו הנגדית, אז אמר כי ביום האירוע היו ביחסים טובים "במאת האחוזים", אינה עולה בקנה אחד עם נ/5 ונ/6 ועם עצם העובדה שד"ר בראנסה הציע לגשר ביניהם, עובדה שהנאשם איננו מכחיש. כל זאת, גם אם נתעלם לרגע מהעובדה שהמתלוננת שתפה את ד"ר בראנסה במעשי אלימות מצד הנאשם כלפיה, ומכך שאת עדויות שניהם מצאתי מהימנות. בנוסף, עו"ד עון העיד כי מלכתחילה פנה אליו פלוני אחיו של הנאשם, כבר בקיץ 2020, נוכח בעיות ביחסיהם של הנאשם והמתלוננת, כי הנאשם הלן על כך שהמתלוננת מזניחה את הבית ואת ילדיהם, כי היא חוזרת לביתה בשעות מאוחרות, שותה יתר על המידה ונוהגת בכלי רכב הרשום על שמו ועלול לעבור עבירות, דבר שיפגע בו כנהג אוטובוס. עוד העיד עו"ד עון כי המתלוננת אמרה לו כי היא מפחדת מפני הנאשם.

• טענותיו **שאינו עוקב** אחרי המתלוננת - נסתרות, מעבר לעדות המתלוננת, בכך שאישר כי נסע לחפש אותה בחוף הכאמל בחיפה, גם אם הסביר את מעשהו בדאגה למתלוננת. עובדתית, הנאשם ידע בדיוק היכן לחפש את המתלוננת ואף מצא אותה. טענותיו אלה נסתרות גם על ידי העובדה שבירר על אודות המתלוננת אצל ד"ר בראנסה. בנוסף, כזכור, כשנשאל במשטרה אם עוקב אחריה, בחר לשמור על זכות השתיקה, ורק בהמשך מסר את גרסתו לנושא.

• הנאשם טען בהודעתו השניה במשטרה כי כלל אינו זוכר **שאצבעותיה** של המתלוננת נשברו. התייעוד הרפואי, שמעבר לעדותה שלה בעניין זה, מאשר את טענותיה. לא סביר שאדם לא יזכור שאצבעותיה של אשתו נשברו. ההרחקה בה נוקט הנאשם מפנה אצבע מאשימה כלפיו. בנוסף, בהודעתו האחרונה טען בענין זה: "אין דבר כזה", וכשהוטח בו כי קיים תיעוד רפואי, צמצם את טענתו ואמר שמעולם לא תקף אותה.

• בפתח הודעתו האחרונה בקש הנאשם מחוקרו שיוציאו מבית המעצר והודיע לו כי הוא מוכן **לעזוב את הארץ**, לנסוע לבני משפחתו בחו"ל, להתגרש מהמתלוננת "ולא לחזור לכאן". כששאל אותו החוקר אם הוא מתכוון לברוח לחו"ל, הביע הנאשם פליאה על כך שדבריו נרשמו, וטען כי התכוון שיחיו בנפרד.

• טענת הנאשם לפיה בשיחתם הטלפונית בקשה המתלוננת **שיבוא לעשן איתה**, נסתרת מיניה וביה בנ/5,

שהגישה ההגנה. מעיון בתמליל השיחה עולה כי המתלוננת בקשה סיגריות, אך בשום מקום לא הציעה שהנאשם יבוא לעשן איתה.

כך גם לגבי טענתו, לפיה בשיחה אחרת טען באזניה כי "**חזרה לסמים**". עיון בתמליל שהגישה ההגנה (נ/5), מלמד כי לא עלתה כל טענה הקשורה בסמים באופן כלשהו.

• **תשובה מתפתחת** ניתן לראות, למשל, בתשובותיו לענין אופן הנסיעה לבית החולים. בהודעתו הראשונה טען כי "מייד אני לקחתי אותה לבית החולים", וכך חזר ואמר בפתח ההודעה השניה: "לקחתי אותה ונסעתי לבית החולים". בהמשך ההודעה השניה נקט כבר בלשון רבים, ואמר "...ישר נסענו לבית החולים". בהמשך נשאל כיצד לקח אותה, וענה: "ברכב שלה". רק לאחר מכן, שנשאל מפורשות מי נהג ברכב, מסר כי המתלוננת היא שנהגה.

• כמו כן, הנאשם נתן **שלוש סיבות שונות** לתמיכה בטענתו לפיה המתלוננת התעלפה; האחת, רגישותה לפול. השניה, רגישות בשל העובדה שבעבר נדרסה וקיבלה מכה בראש, והשלישית, רגישות כללית, בעקבותיה הנאשם מגיש לה מים עם סוכר או סוכריה. אף לא אחת מהסיבות נתמכה בראיות מטעם ההגנה. למותר להזכיר כי הן המתלוננת והן רופא המשפחה המטפל בה מזה כעשור, שללו התעלפויות כלשהן.

על בסיס האמור, אני דוחה את גרסאותיו של הנאשם בשתי ידי, וקובעת כי לא ניתן לסמוך כל ממצא עובדתי על דבריו.

62. **מר פלוני** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא בנם של הנאשם והמתלוננת וכי כיום הוא במכינה קדם צבאית. פלוני מסר כי ס.מ. התקשרה אליו וסיפרה לו כי המתלוננת נמצאת בבית החולים. כששאל את המתלוננת מה קרה, סיפרה לו המתלוננת כי היא התעלפה ואז התקשרה לנאשם כדי לקחת אותה לבית החולים. המתלוננת ביקשה ממנו להביא את יומנה ואת הטלפון שלה והוא והנאשם הלכו. מיד בהמשך לכך הוסיף כי המתלוננת ביקשה מהם לנקות את הדם, וכי הם הלכו להביא את היומן, ניקו את הדם וחזרו לבית החולים. פלוני העיד כי בדרך מבית החולים ובחזרה לא עצרו.

על נסיבות הפרידה של הנאשם והמתלוננת אמר כי המתלוננת רוצה חירות גדולה יותר וכי "כבר לא היה לה כוח לעשות דברים בבית" (עמ' 142 ש' 1). פלוני אמר כי מעולם לא הייתה אלימות בבית "רק צעקות שניהם צעקו אחד על השני" (עמ' 142 ש' 6-7).

לאחר מספר ניסיונות לרענן את זכרונו של העד, אשר בסופו של דבר הביאו לשתיקתו, ונוכח הקושי הניכר של פלוני להעיד, הסכים ב"כ המאשימה להגשת הודעת העד במשטרה חלף עדותו. זו התקבלה וסומנה **נ/7**:

• **נ/7 -** הודעת פלוני מיום 23/12/2020 שעה 13:29. בהודעתו סיפר פלוני כי הוא מצוי בקשר טוב עם

שני הוריו וכי לאחר פרידתם הוא לעתים ישן אצל הנאשם ולעתים אצל המתלוננת. את פרידת הנאשם והמתלוננת הסביר ברצונה של המתלוננת בחופש.

פלוני מסר כי ביום חמישי התקשרה אליו ס.מ. וסיפרה לו כי המתלוננת בבית החולים, כי היא נפגעה וכי היא בניתוח. הוא נסע מיד לבית החולים שם פגש את הנאשם ואת ס.מ. והם המתינו לסיום הניתוח. כששאל את המתלוננת מה קרה סיפרה לו שנפלה בעסק. לאחר שהיה איתה זמן מה הלך עם אביו לעסק כדי להביא למתלוננת את יומן העבודה שלה ומטען לטלפון. מיד כשנכנסו לעסק הם ראו דם על הרצפה "ואני פחדתי קצת". הנאשם החל לנקות ופלוני צילם תמונה וסרטון קצר של הנאשם מנקה את הדם. פלוני מסר כי לא היה מסוגל להישאר בפנים והוא יצא והמתין לנאשם במכונית ואז הם נסעו בחזרה לבית החולים. בהמשך הודעתו סיפר כי הנאשם שטף את הרצפה וניקה עם סמרטוט את הדם (נ/7 ש' 37) וכי את הדם ראה "בעיקר באזור השירותים איפה הדלת" (נ/7 ש' 39).

כשנשאל היכן היה הנאשם כאשר המתלוננת סיפרה לו כי נפלה אמר "לא יודע, זה היה מול אחותי ס.מ. ואחרי זה הגיע אבא" (נ/7 ש' 27).

פלוני אמר כי בדרך לעסק ובחזרה הוא הנאשם לא עצרו.

כשנשאל מדוע צילם את הנאשם מנקה את הדם אמר "בכדי להראות לאחותי כשאפגוש אותה בבית החולים. כך סתם" (נ/7 ש' 51), והוא אישר כי שלח את התמונות לס.מ. פלוני אמר כי מחק את התמונות כי לא היה לו נעים להיזכר בזאת. כן אישר פלוני כי התמונה והסרטון שהראה לו החוקר הן מה שצילם.

כשנשאל פלוני על מריבה שהייתה בין הנאשם למתלוננת לפני כ-3-4 חודשים אמר "...אני זוכר שהיה ויכוח בין אבא ואימא בתוך החדר שלהם בגלל ההתנהגות של אימא שהיא יוצאת עם חברות ומבלה איתם ואבא שלי צעק עליה ואני הוצאתי אותו מהחדר" (נ/7 ש' 74-75), אך שלל את הטענה כי הנאשם היכה את המתלוננת ואמר "... אני הייתי באמצע ביניהם ולא נתתי לאף אחד להתקרב אחד לשני וכשהצעקות התגברו אז הוצאתי את אבא החוצה" (נ/7 ש' 80-81). פלוני מסר שהמתלוננת לא נפגע באותו היום. כן אמר כי אחיו לא היו בזמן הויכוח וכי ייתכן שלאחר מכן הגיעו ועמדו בפתח הדלת.

כשהוצגה לפלוני תמונת החבלה בעינה של המתלוננת אמרה כי זאת נגרמה ממכסה של סיר, וכי המתלוננת סיפרה לו כי מכסה של סיר נפל על עינה וכי למיטב ידיעתו גם סבתו ראתה זאת. פלוני לא זכר מתי נפגע המתלוננת בעינה.

פלוני מסר כי מעולם לא ראה את הנאשם נוהג במתלוננת באלימות, הוא שלל כי הנאשם זרק על המתלוננת קופסה וכי ראשה זב דם בעקבות זאת.

אשר לקשר בין המתלוננת ובין דודתו וידא סיפר כי "מזה תקופה הם לא מדברים אחת עם השנייה בגלל בעיות" וכשנשאל במה מדובר סיפר "כשהתחילה אימי לעבוד אז היא רצתה לנתק קשר עם המשפחה של אבא ולכן היא לא בקשר איתם" (נ/7 ש' 114). כשנשאל אם זכורה לו מריבה בין וידא לבין המתלוננת אמר "כן אני זוכר את שדודה וידא רבה עם אימא ורצתה להתקרב אליה ואבא עמד באמצע והפריד והרחיק את אימא לצד ואחרי זה הוציא את דודתי החוצה" (נ/7 ש' 116-117), אך שלל את הטענה כי אביו שבר את אצבעה של המתלוננת. כן

אמר כי לא זכור לו כי המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי באצבעותיה והייתה עם קיבוע. פלוני מסר כי בשבוע האחרון הוא גר בביתם בשיכון אל ערב לבד.

63. עדותו של פלוני לפני המחשה היטב את קונפליקט הנאמנויות בין הוריו, הנאשם והמתלוננת, והדברים ניכרו במיוחד כאשר בסוף עדותו נאלץ פלוני דום. נוכח הקושי הבולט, ובהסכמת המאשימה, הוגשה הודעתו של פלוני במשטרה.

ההגנה טענה בסיכומיה כי נוכח הגשת הודעתו במשטרה של פלוני אין המאשימה יכולה לטעון נגד אמיתות תוכנה. אינני מקבלת טענה זאת, שהרי הודעתו זו התקבלה בהסכמה לנוכח הקושי הניכר שלו להעיד, ואין לראות בהסכמת המאשימה לכך הסכמה לתוכנם של הדברים.

הודעה זו, שכפי שעולה מתוכנה, ניתנה בשלב שבו התגורר פלוני בבית בנצרת בסמיכות למשפחת הנאשם, והתרשמתי כי נמסרה מתוך כוונה לתמוך בגרסת הנאשם, כאשר פלוני הכחיש בה אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת.

עם זאת, גם פלוני לא היה מסוגל להכחיש כי הנאשם ניקה את הדם בסטודיו וכי הוא צילם אותו. העובדה כי פלוני בחר לצלם את הדם, אמירתו כי הוא פחד קצת, והעובדה שלא היה מסוגל להישאר במקום ובחר לצאת ולהמתין במכונית, מדברות בעד עצמן ומסגירות את המחזה שנגלה לעיניו ואת החשד שהתעורר בו. פלוני גם מסר כי הדם היה באזור השירותים, דבר התומך בתיאור המתלוננת את הדקירות.

לבסוף, גם אם שלל אלימות פיזית, אישר פלוני את עצם המריבה בין המתלוננת ובין הנאשם שבה לטענתה נחבלה בעינה, וכן אישר את המריבה בין וידא ובין המתלוננת, ואת התערבותו של הנאשם במריבה ביניהן. משכך, חרף עמדתו המוצהרת המסנגרת לכאורה, מצאתי בעדותו, הלכה למעשה, חיזוקים לגרסת המתלוננת.

64. **גב' פלונית העידה בחקירתה הראשית** כי היא אימו של הנאשם. לאחר שרוען זכרונה סיפרה כי פעם הייתה בביתה של המתלוננת בשעות הבוקר וכי המתלוננת ניסתה לפתוח ארון מטבח ונפל ממנו סיר ופגע בעינה. העדה הכחישה את דברי המתלוננת כי אמרה לה כי אישה טובה יכולה לסבול, ואמרה על כך כי לא היו דברים מעולם.

65. **בחקירתה הנגדית** כשעומתה גב' פלונית עם גרסת ס.מ. כי החבלה בעין לא נגרמה כתוצאה מנפילת סיר אמרה כי ס.מ. משקרת, וכשנשאלה אם הילדה בדרך כלל משקרת אמרה "אני לא יודעת אם היא משקרת. מישהו הדריך אותה להגיד" (עמ' 133 ש' 29). אשר לאירוע הפציעה אמרה תחילה כי אינה יודעת דבר וכי "אני יודעת מעורך הדין" (עמ' 134 ש' 17), אך בהמשך כשעומתה עם דבריה בהודעתה במשטרה אישרה כי ס.מ. הגיעה לביתה וסיפרה כי הוריה אינם עונים לטלפון וכי "היא ביקשה את הטלפון וסיפרה לי שאמא נפלה והתקשרה לאבא שלי והוא בא ולקח אותה" (עמ' 134 ש' 20-21).

66. עדותה של גב' פלונית הותירה עלי רושם בלתי אמין, והתרשמתי שהיא נועדה כל כולה לשרת את צרכי הגנתו של הנאשם, בנה. ראשית, העדה אישרה כי שיקרה שעה שמסרה שלא ידעה על אירוע הפציעה אלא רק בדיעבד מפי הסניגור, וכי האמת היא כי ידעה עליו כבר ביום האירוע. שנית, אשר לסיבת החבלה בעינה של המתלוננת, מסרו עדי ההגנה שלל גרסאות. הגב' פלונית טענה כי זו תוצאה של נפילת סיר, שראתה במו עיניה וכי לאחר מכן שמה קרח על עינה של המתלוננת (עמ' 133 ש' 27). לא למותר לציין כי דבריה אלה באו רק לאחר שהסניגור נאלץ לרענן את זכרונה מתוך הודעתה במשטרה, מה שכשלעצמו, מוריד את משקל עדותה בעיני זה. ג.מ. טען כי ישב בסלון וראה שנפל על אמו "הסיר הכחול בלי מכסה" (עמ' 81 ש' 17-20), ולאחר מכן, לדבריו, הוא זה שהניח על עינה קרח. הגב' פלונית אינה מזכירה כלל את נוכחות של ג.מ. באירוע, והאחרון גם הוא כלל אינו מזכיר את נוכחות סבתו במקום. הנאשם טען כי המתלוננת סיפרה לו שפתחה את הארון ו"נפלו כל סירים על הפנים שלה ועל הראש..." (ש' 118). י פלוני, לעומתם, טען בנ/7 כי המתלוננת סיפרה לו שהחבלה היא מנפילת "מכסה של סיר". בנסיבות אלה, אין לי אלא לקבוע שלא ניתן לסמוך על דבריה של הגב' פלונית ממצאים עובדתיים.

67. **מר פלוניתסיפר בחקירתו הראשית** כי הוא אביו של הנאשם. מר פלוני סיפר כי לא היו בעיות במערכת היחסים בין הנאשם למתלון. הוא חזר על כך מספר פעמים, ובתוקף. עוד שלל אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת, או כי היה עד לסימני אלימות על המתלוננת. כן הכחיש כי היה עד לאירוע שבו השליך הנאשם על המתלוננת קופסת טלפון.

68. **בחקירתו הנגדית** העיד מר פלוני על המתלוננת כי "בזמן האחרון לא ראו אותה הרבה, עבודה עבודה, לפעמים באה עם בקבוקי סמירנוב אלכוהול, עייפה, ישנה, מתרחקת. אבל אין לנו בעיה" (עמ' 136 ש' 2-3). בהמשך אמר "בזמן האחרון השתנתה, התחילה עם השתייה לא יודע מי גרר אותה לדברים" (עמ' 136 ש' 24-25). כשנשאל אם הנאשם כעס עליה בשל כך השיב "גם הבן שלה אמר לה למה ככה" (עמ' 136 ש' 27).

69. עדותו של מר פלוניתהייתה דלה, וחרף דלותה, דבריו בחקירתו הנגדית עמדו בסתירה חזיתית לתמונת האידיילה שצייר בתוקף בחקירתו הראשית. הכחשתו שהיה עד לאירוע זריקת הקופסא באה רק לאחר רענון זכרונו ובתשובה לשאלה מדריכה מובהקת. משכך משקלו של חלק זה, כשהוא לעצמו, שואף לאפס. עוד יש לציין כי אירוע זה אינו מוזכר בעובדות כתב האישום, והשפעתו היא על ענייני מהימנות בלבד.

מעבר לכך, עדותו הותירה עלי רושם בלתי אמין, של עדות שמטרתה הבלעדית היא לסייע לחלץ את הנאשם, בנו, ממצבו הנוכחי. קל היה להתרשם כי גרסתו של מר פלוני בחקירתו הראשית, אינה מתיישבת עם חומר הראיות, ולבסוף כשנשאל אם הנאשם כעס על המתלוננת אישר זאת במשתמע כאשר אמר "גם הבן שלה אמרה למה ככה". על כעסו כלפי המתלוננת וכלפי אופן התנהגותה, ניתן ללמוד גם מנ/5, המתמלל את השיחה בין הנאשם ובין המתלוננת, במהלכה מנסה הנאשם לשכנע אותה לסיים את הבילוי ולשוב הביתה. בעמ' 2 לתמליל, ש' 3 נכנס לשיחה דובר נוסף שאומר: "תגיד לי [צ"ל: לה] ללכת לעזאזל". המתלוננת, ששומעת את הדברים, אומרת: "תלכי לעזאזל". בשלב זה, מסביר לנו הנאשם מיהו הדובר השלישי באומרו: "מה אבא אתה רוצה מה אתה רוצה בדיוק מה אתה רוצה?" ואביו עונה: "נתק את השיחה נתק את השיחה נתק את השיחה".

70. גב' וידא זעטרה העידה **בחקירתה הראשית** כי היא אחות הנאשם, כי היא נשואה ואם ל-4 ילדים ומתגוררת ביפיע. העדה אמרה כי זכור לה שנחקרה במשטרה וכי נשאלה על אודות יחסיה עם הנאשם ועם המתלוננת. כשנשאלה אם זכור לה שנשאלה על אודות תקרית עם לובה אמרה "אני לא מבינה. אני לא זוכרת משהו מיוחד." בהמשך הוצגה לעדה גרסת המתלוננת כי בינה ובין המתלוננת היה ויכוח וכי בעקבותיו הנאשם עיקם את אצבעות ידה ושברן. על כך אמרה העדה כי היא אינה זוכרת את הדברים ואין הם נכונים וכי "אם היה ויכוח הוויכוח היה משהו שגרתי".

71. **בחקירתה הנגדית** אמרה כי הקשר בינה לבין המתלוננת הוא טוב וכי כל שבוע, כשבקרה את הוריה, פגשה את המתלוננת והן היו שותות קפה ביחד. כשנשאלה וידא מה משך הזמן המקסימלי שחלף בין פגישותיהן אמרה "שבוע, יתכן שאני אבקר אצל ההורים שלי ואני לא אפגוש אותה" (עמ' 129, ש' 8). בהמשך חקירתה הנגדית תיקנה מעט את דבריה ואמרה שלפעמים חולף יותר משבוע. העדה אמרה כי היא לא ראתה דבר חריג אצל המתלוננת, וכי מעולם לא ראתה סימנים עליה. כשעומתה עם העובדה כי אחרים, כגון אמה ואחיה פלוני, אמרו כי ראו סימנים על המתלוננת השיבה "אני לא יודעת. מאיפה אני אדע. שבוע או יותר" (עמ' 129, ש' 12). כן אמרה כי לא ראתה חבישה על אצבעותיה. על אירוע הפציעה אמרה כי אינה יודעת דבר ורק שמעה עליו. כשנשאלה מדוע הגיעה להעיד אמרה "אני נמצאת פה היום בגלל שבחקירה לובה הזכירה שהיה ויכוח ביני ובינה ובאתי להעיד" (עמ' 130, ש' 2). העדה שבה והכחישה את קיומו של ויכוח משמעותי ביניהן, וכן שללה את הטענה כי המתלוננת ביקשה ממנה לצאת מביתה אי פעם.

1/ - במהלך פרשת התביעה, הגישה ההגנה את הודעתה של וידא במשטרה, וזו התקבלה וסומנה נ/1. בהודעתה זו, מיום 25.12.2020 העידה וידא כי היחסים בינה ובין הנאשם טובים מאוד, ועל הקשר עם המתלוננת אמרה כי הוא קשר טוב מאוד ו"היא כמו אחותי" (נ/1 ש' 12). כשהוצגה לה הטענה כי במהלך ויכוח שלה עם המתלוננת, עיקם הנאשם את אצבעות ידה של המתלוננת ושבר אותן, אמרה כי הדבר לא זכור לה וכי מעולם לא התווכחה עם המתלוננת, כי מעולם לא ראתה את הנאשם תוקף את המתלוננת וכי הם "דווקא שניהם מאד שמחים בחיים" (נ/1 ש' 22).

72. עדותה של גב' וידא זעטרה הותירה עליו רושם בלתי אמין. התרשמתי כי גרסתה על יחסים טובים עם המתלוננת, על כך שלא זכור לה כל ויכוח היוצא מגדר הוויכוח השגרתי וכי לא ראתה מעולם סימני אלימות על המתלוננת, היא גרסה מיתממת. הא ראיה, אף פלוני, שהובא להעיד מטעם ההגנה, שבהודעתו במשטרה (נ/7 להלן) שולל כי הנאשם שבר את אצבעות המתלוננת, העיד כי המתלוננת וידא אינה מדברות זו עם זו מזה זמן בשל בעיות ביניהן, וכן סיפר כי הוא זוכר אירוע שבו "דודה וידא רבה עם אימא ורצתה להתקרב אליה ואבא עמד באמצע והפריד והרחיק את אימא לצד ואחרי זה הוציא את דודתי החוצה" (נ/7 להלן, ש' 116-117). אף הנאשם עצמו, בחקירתו הראשית, אישר כי היה ויכוח כזה, במהלכו הפריד בין וידא ובין המתלוננת, גם אם לא אישר כל אקט אלים כלפי המתלוננת. זאת ועוד, הטענה כי מעולם לא ראתה סימני אלימות או חבלות על המתלוננת תמוהה נוכח העובדה כי הקיבוע של אצבעות ידי המתלוננת מגובה במסמכים רפואיים (ת/1), ונוכח העובדה כי הן הנאשם והן עדי ההגנה פלונים העידו כי למתלוננת הייתה חבלה בעינה, גם אם הסבירו זאת בתאונה. על כן, לא אוכל להעניק לעדותה משקל כלשהו.

בשולי הדברים יצוין כי ההגנה טענה בסיכומיה כי נוכח הגשת הודעתה של וידא במשטרה בהסכמה, אין המאשימה יכולה לטעון נגד אמיתות תוכנה. אין בידי לקבל את הטענה משום שוידא העידה בסופו של דבר ואף נחקרה נגדית על ידי בא כח המאשימה.

73. **מר פלוני** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא אחי הנאשם. פלוני מסר כי מעולם לא שמע שהנאשם מאיים על אשתו או מכה אותה, וכי המתלוננת מעולם לא שיתפה אותו בטענות על כך. פלוני מסר כי מה שראה היה "זוג מאושר" (עמ' 130 ש' 19). אשר לסיבה שבשלה המתלוננת רצתה להיפרד מהנאשם אמרה כי המתלוננת הייתה נעדרת שעות רבות מהבית, הלכה לבלות והזניחה את הבית ואת הילדים.

74. **בחקירתו הנגדית** אמר פלוני כי הנאשם הוא אחיו הגדול, ואת היחסים עם המתלוננת תיאר כ"משפחה. היא עזרה לי עם הילדים שלי, בזמן שהילדים שלי היו חולים הייתה באה עוזרת לנו, היינו עוזרים לה כל דבר עוזרים אחד לשני" (עמ' 130 ש' 30-31), כי הם היו משתפים זה את זה בדברים וכי הם היו קרובים. כשנשאל על הטענה כי המתלוננת "שיכורה ומסתובבת בלילות", השיב "לא אמרתי את זה. היינו רואים שהייתה שותה והיינו יושבים בחוץ ורואים אותה חוזרת הביתה בלילה, רואים שהיא מתנדנדת. לא יודע אם שיכורה או סחרחורת" (עמ' 131 ש' 6-7). כשנשאל על מה היו מבוססים דבריו בהודעתו במשטרה כי המתלוננת שקרנית אמר "במשטרה שאלו אותי היא באה אליך הביתה ושיתפה אותך על אלימות, שסטיב נתן לה אגרוף ואני אומר להם בוודאות היא הייתה משתפת אותי רק בדברים כאלה, פלוני אנו רוצים לטוס לאיטליה, קנינו זה... אז היא שיקרה" (עמ' 132 ש' 4-6).

75. **בחקירתו החוזרת**, לאחר שרוענן זכרוננו מהודעתו במשטרה, סיפר פלוני כי המתלוננת הגיעה אליו לקפה וכי ראה סימן בעינה וכששאלה על כך אמרה לו שפתחה ארון וכל מה שהיה בו נפל עליה.

76. התרשמותי הבלתי אמצעית היא כי עדותו של פלוני אינה אמינה וכי היא מונעת אך ורק מרצון לסייע לאחיו. גרסתו של פלוני כי הנאשם והמתלוננת היו "זוג מאושר" נראית תמוהה, והיא אינה מתיישבת עם הראיות, ואף לא עם חלק מהעדויות שהובאו על ידי ההגנה. כך למשל היא אינה מתיישבת עם עדותו של פלוני להלן, שאמנם שלל אלימות אך תיאר "רק צעקות שניהם צעקו אחד על השני" (עמ' 142 ש' 6-7). פלוני אף היה זה שיצר את הקשר הראשוני עם עו"ד עון, על מנת שסייע לנאשם ולמתלוננת לערוך הסכם גירושין, על רקע העובדה שיש להם בעיות, כהגדרת עו"ד עון. משכך, איני יכולה לסמוך ממצא כלשהו על עדותו.

77. **עו"ד מישל עון** העיד **בחקירתו הראשית** כי הוא ייצג את הנאשם ואת המתלוננת בעריכת הסכם גירושין, וכי פנה בשמם לבית הדין הכנסייתי בבקשה משותפת.

עו"ד עון העיד כי בתחילת אוגוסט 2020, בתאריך שאינו זכור לו במדויק, פנה אליו אחי הנאשם, פלוני, וסיפר לו כי לאחיו ולאשתו יש בעיות וביקש להתייעץ איתו. העד אמר כי הוא זוכר כי לנאשם היו טפלונות שונות על המתלוננת, ועו"ד עון אמר כי הגשת בקשה משותפת תקל על ההליך. כשבוע או 10 ימים לאחר מכן הגיעו אל עו"ד הנאשם והמתלוננת ולאחר שהגיעו להסכמה על פרטי ההסכם ערך את הסכם הגירושין ביניהם. העד מסר כי הן המתלוננת

והן הנאשם פגשו אותו מספר פעמים.

עו"ד עון מסר כי הנאשם התלונן על כך שהמתלוננת מזניחה את הבית ואת ילדיהם, כי היא חוזרת לביתה בשעות מאוחרות, שותה יתר על המידה ונוהגת בכלי רכב הרשום על שמו ועלולה לעבור עבירות, דבר שיפגע בו כנהג אוטובוס.

את תלונותיה של המתלוננת תיאר כך: "שהיא מפחדת, שהוא מתקשר, אני מדבר באופן כללי. לא זוכר אם שמעתי ממנה על אלימות" (עמ' 139 ש' 23).

ההגנה הגישה באמצעות עו"ד עון את הסכם הגירושין בין הנאשם ובין המתלוננת, מיום 22.08.2020, שהתקבל וסומן **נ/4**.

78. בחקירתו הנגדית העיד עו"ד עון כי שכר הטרחה שלו שולם על ידי שני הצדדים. אשר לטענה כי הייתה חבלה בעינה של המתלוננת אמר כי הוא אינו זוכר. כן סיפר כי לאחר אירוע הפציעה הגיעה אליו המתלוננת וסיפרה לו כי הנאשם ניסה לרצוח אותה וכן אמר "ואז היא אמרה שהיו לה תפרים והצביעה על הצד האחורי של הראש ולא ראיתי שום דבר" (עמ' 140 ש' 7). כן שלל העד את הטענה כי הבחין בחבלה בעינה של המתלוננת ואמר לה "אוקיי באמת אי אפשר להמשיך ככה צריך לסיים" (עמ' 140 ש' 10-12). כן שלל את הטענה שהציע למתלוננת שלום בית (עמ' 140 ש' 25).

79. לא מצאתי כי יש בעדותו של עו"ד עון כדי לערער את עדותה של המתלוננת. אמנם עו"ד עון אמר כי אינו זוכר שראה חבלה בעינה של המתלוננת, והוא שלל כי אמר בעקבות זאת "אוקיי באמת אי אפשר להמשיך ככה צריך לסיים". עם זאת, אין כל מחלוקת כי הייתה חבלה בעינה של המתלוננת, ובהחלט ייתכן כי המפגש עם עו"ד עון היה בשלב שבו סימני החבלה לא היו בולטים. זאת ועוד, עיון מדוקדק בדברי המתלוננת מצביע על כך כי היא לא העידה שעו"ד עון גילה מודעות לחבלה בדבריו, אלא כי היא הניחה שהוא רואה אותה. כך כשנשאלה אם סיפרה על החבלה אמרה "לא צריך. אמרנו ניפרד כחברים בשביל הילדים. הוא פשוט אמר לי 'אני רואה שהמצב לא באמת יכול להימשך ככה'. אנחנו דיברנו בשיחה של הפרידה, בסיכום" (עמ' 21 ש' 3-4). כן יודגש כי המתלוננת לא טענה שדבריו של עו"ד עון כי המצב לא יכול להימשך ככה התייחסו במפורש לחבלה. עם זאת, עו"ד עון טען כי לאחר אירוע הפציעה הגיעה אליו המתלוננת, אמרה לו שהיו לה תפרים והראתה את צידו האחורי של ראשה, אך עו"ד עון לא ראה דבר. אין מחלוקת כי היו תפרים רבים וניכרים בצד האחורי של ראשה של המתלוננת. עו"ד עון לא מסר מתי היתה פגישה זו, ויכול שהתקיימה זמן ניכר לאחר האירוע. עם זאת, המתלוננת העידה לפני ביום 08.03.21, וכפי שצוין בעמ' 7 ש' 23, היא הראתה את הצלקת שנותרה בצד האחורי של ראשה, צלקת שניכרה היטב.

לא יהיה למותר לציין כי מבין השורות עולים מעדותו של עו"ד עון היבטים שמחזקים את מהימנות המתלוננת. כך עו"ד עון אמר כי המתלוננת אמרה "שהיא מפחדת, שהוא מתקשר, אני מדבר באופן כללי. לא זוכר אם שמעתי ממנה על אלימות" (עמ' 139 ש' 23).

80. **בהסכמת הצדדים** הגישה ההגנה את המסמכים הבאים:

· **נ/2** - מזכר שנערך על ידי רס"מ ירון אליהו. מהמזכר עולה בין היתר כי לא אותרה סכין במקום שבו הסכין נזרקה לפי דברי המתלוננת.

· **נ/5** - הכולל תמלול שלוש שיחות. על פי תוכן, שתי שיחות התקיימו לאחר הגעתה של המתלוננת לבית החולים שבאחת מבקשת המתלוננת תחבושות היגייניות ובשנייה היא מבקשת סיגריות. בשיחה הנוספת הנאשם מדבר עם המתלוננת בעקבות תמונה של בקבוק יין ששלחה לו המתלוננת. המתלוננת אומרת בין היתר "לא אני לא שותה יותר מדי אני הפסקתי לשתות" והנאשם מברר היכן היא נמצאת ומתי היא תחזור ומבקש ממנה לנסוע בזהירות. יצוין כי בשיחה נשמע הנאשם מדבר עם דובר שלישי שאומר את הדברים הבאים:

"דובר מס' 3: תגיד לי שתלך לעזאזל

....

פלוגי: מה אבא אתה רוצה מה אתה רוצה בדיוק מה אתה רוצה?

דובר מס' 3: נתק את השיחה נתק את השיחה נתק את השיחה

....

פלוגי: מה אתה רוצה שיקרה לה משהו?... (מילה לא ברורה) אתה רוצה שאאנוס אותה... כוס אחותכם אחים של זונות. הלו,

· **נ/6** - כולל תמלול של שיחה אחת שבה קובל הנאשם על התנהגותה ההפכפכה של המתלוננת ומפציר בה להפגש עמו ולהסביר לו מדוע יחסה כלפיו השתנה ומה עשה כדי לגרום לכך.

טענות נוספות

81. ההגנה טענה מספר טענות באשר לקיומם של **מחדלי חקירה** שונים, עם זאת לא מצאתי שעלה בידיה להצביע על מחדלי חקירה של ממש. אכן, אפשר שניתן היה להביא כהנה וכהנה ראיות נוספות, אך בעצם העובדה כי המאשימה לא הביאה את הראיות המקסימליות, אין כדי לבסס קיומו של מחדל חקירה.

82. טענה נוספת של ההגנה היא כי הנאשם **שמאלי** בעוד המתלוננת העידה כי הנאשם אחז את הסכין ביד ימין. כמו כן, טענה ההגנה כי פצעי המתלוננת אינם תואמים לעובדה זאת. ראשית, הבסיס היחיד לכך כי הנאשם שמאלי הוא בדבריו, וכאמור מצאתי את עדותו בלתי מהימנה. שנית, אפילו אניח כי כך הם פני הדברים, אינני סבורה כי יש בכך משום סתירה מהותית, ואני סבורה כי פצעים של המתלוננת מתיישבים גם עם אחיזת סכין ביד שמאל. המתלוננת העידה כאמור כי היא הסתובבה הצידה כך שפצעים יכולים היו להיגרם בין ביד ימין ובין ביד שמאל.

83. ביתר טענות ההגנה לא מצאתי ממש.

סיכום

84. לאור כל האמור, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, ביחס לשלושת האישומים, את העובדות אשר מקימות את יסודות העבירות שיוחסו לנאשם בכל אחד מהם.

85. לא הייתה מחלוקת כי עובדות כתב האישום מקימות את יסודות העבירות.

86. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

עיקרי הכרעת הדין נמסרו לצדדים בישיבה שהתקיימה ביום 28.12.21. בשל תקלה לא ניתן היה למסור לצדדים את הכרעת הדין גופא, והמזכירות תעבירה כעת לעיונם.